

Amerika tüm dünya halklarının baş düşmanıdır! Emperyalizme yaslanarak hiç bir halk kurtuluşunu sağlayamaz.
Emperyalizmden “demokrasi, hak, özgürlük, statü” bekleyenler emperyalizmin uşağı olmaktan kurtulamazlar!

Obama'nın uşakları: Ülkemizi emperyalizmin savaş üssü haline getirdiler.
Emperyalistler Erdoğan ve Davutoğlu'nu Ortadoğu Halklarına karşı maşa olarak kullanıyor!

Yeni **kurtuluş**

Nisan 2012 / Sayı: 5 Fiyatı: 5 TL (KDV DAHİL)

Emperyalistler ve İşbirlikçileri Ortadoğu Ortadoğu Halklarındır

Ortadoğu'dan Kanlı Ellerinizi Çekin

NİSAN 2012

KURTULUŞ

**Amerikan uşğı AKP iktidarı
topraklarımızı emperyalizmin savaş
karargahı haline getirdi.**

**Yeni
kurtuluş**

**Sayı : 5 Nisan
2012**

Sürelı Yerel Yayın

Sahibi ve yazışları müdürü: Ünal ÇİMEN

Yönetim ve yazıřma adresi: Kocatepe Mah. Feridiye Cad. Farabi Sok.

No: 7/9 Beyoęlu İSTANBUL

Baskı:

İÇİNDEKİLER

◆ Kurtuluş'tan	4
◆ Ortadoğu Tarihine Genel Bakış Ve Emperyalizmin Suç Dosyası.....	5
◆ Emperyalizmin Ortadoğu'daki Varlığı Yağma, Sömürü Ve Katliam Demektir	15
◆ Emperyalizmin Ortadoğu'ya Müdahale Nedenleri Ve Yöntemler	37
◆ Egemenlerin Halklar Üzerindeki Sömürü Silahı Din.....	77
◆ Mısır, Tunus, Libya... ABD Emperyalizminin BOP Planı Çerçevesinde Değiştirilen Yönetimler.....	97
◆ 1990'lardan 2011'e Reformist, Oportünist Sol ve Kürt Milliyetçilerinin Yanılgısı: Emperyalizm Gerçeği	105
◆ Emperyalizmin Ortadoğu Projelerinde Kürtler ve Kürdistan	123
◆ ABD Ordusunun Irak'tan Ayrılması, İşgalin Ortadan Kalktığı Anlamına Gelmez Açık İşgal Adım Adım Gizli İşgale Dönüştürüldü	131
◆ Arka Kapak İçi	141

Kurtuluş'tan

Yeni bir Kurtuluş sayısıyla birlikteyiz. Kurtuluş'un bu sayısında emperyalizmin "Ortadoğu Baharı" adı altında Ortadoğu halklarına yönelik saldırılarını ele aldık.

Irak ve Afganistan'ın işgalinden sonra Amerika, Büyük Ortadoğu Projesi kapsamında Ortadoğu'yu yeniden düzenliyor. Bu kez ülkeleri doğrudan işgal etmek yerine Ortadoğu'da halkların Küçük-burjuva ve işbirlikçi diktatörlere karşı onyıllardır biriken öfkelerini de kullanarak işbirlikçileri aracılığıyla bunu yapıyor.

AKP iktidarı emperyalizmin BOP kapsamında kullandığı tam bir maşaya dönüştü. AKP, hem fiilen hem de emperyalizmin hizmetinde dinci bir parti olması nedeniye ideolojik olarak olarak kullanılıyor. AKP, Ortadoğu'da yeni-sömürgeciliğin oturtulması için kurulan işbirlikçi iktidarlara "model ülke" olarak gösteriliyor.

Irak'ın işgalinden sonra Amerika başta olmak üzere diğer emperyalist ülkelere karşı gelişen öfke "İlimli İslam Modeli" olarak örnek gösterilen AKP aracılığıyla emperyalizmle uyumlu hale getirilmektedir.

Bu sayımızda Ortadoğu'ya "İlimli İslam Modeli" diye sunulan işbirlikçi AKP'nin misyonunu ve Ortadoğu'daki özünde emperyalizme karşı olmayan, dönemsel olarak anti-emperyalist olsa da uzlaşmaya hep açık olan islamcı örgütleri ele aldık. Çünkü bu dönemde emperyalistler yıllardır muhalefet olan Müslüman Kardeşler başta olmak üzere çeşitli İslamcı örgütleri maşa olarak kullanmaktadır.

Emperyalizmin dünya halklarının baş düşmanı olduğu gerçeğini gözden kaçırarak, temel çelişkinin ezilen dünya halklarıyla emperyalist güçler arasında olduğunu unutanlar yanılmaya mahkumdur.

90'lı yıllardaki karşı-devrimlere karşı tavır belirlemede olduğu gibi sol bu dönemde de emperyalizm gerçeğinden uzaklaştığı için emperyalist politikalara hizmet eden değerlendirmelerde bulundu. Reformist soldan oportünistler, Kürt milliyetçilerine kadar hepsi emperyalizmin Ortadoğu'daki politikalarına hizmet eden "arap baharı" denilen gelişmeler uzun süre "devrim" olarak değerlendirmiştir.

Marksist-Leninistler, tüm ilerici güçler Ortadoğu'da yaşananlara, burjuva propagandalarının etkisiyle değil, küçük burjuvazinin gözüyle değil, ML kimliğiyle, sol-ilerici kimliğiyle bakmalıdır. Direnenlerin gözüyle bakılmadığında ortaya sola ait olmayan tanımlar değerlendirmeler çıkmaktadır. Bu anlayış ise, bir bakış olarak sola zarar vermekte, burjuvaziye ise güç vermektedir. Bilinmektedir ki, emperyalist ideologlar günün 24 saati bıkmadan usanmadan bizden dünyaya sınıfsız bir gözle bakmamamızı istiyorlar. Yapmamız gereken bu çağrılara kapılarımızı sınıksız, bir daha açılmayacak şekilde kapatmaktır. Bunu başarmanın yolu ise, ideolojimize ve halka güvenmekten geçmektedir. Devrimci Hareket, siyaset sahnesine yerini aldığından bu güne bu anlayışla hareket etmiş ve her gelişme karşısında doğru politikalar belirleyip doğru safta yerini almıştır. Kuşkusuz bunun kaynağında ideolojisine ve halka güven bulunmaktadır.

Kurtuluş'un bu sayısında Sol'un ve Kürt Milliyetçilerinin Ortadoğu'ya bakışındaki çarpıklıkları da ele aldık.

Bir başka konuyla yeni sayıda görüşmek dileğiyle...

ORTADOĞU TARİHİNE GENEL BAKIŞ VE EMPERYALİZMİN SUÇ DOSYASI

Ortadoğu, emperyalizm açısından sıradan bir pazar değildir. Ortadoğu'ya bu kadar özel önem verilmesinin nedeni, bulunduğu jeo-politik ve stratejik konumu ile zengin petrol kaynaklarına sahip olmasıdır. Ortadoğu, coğrafi olarak üç kıtanın birleştiği bir merkez üzerinde bulunmaktadır. Dünyanın en önemli ulaşım yolları bu bölgeden geçmektedir. Stratejik önemini artıran bu avantajlar, başta petrol olmak üzere zengin yeraltı kaynakları, ekonomik potansiyel ve çeşitli olanaklarla da birleşince emperyalizmin asla vazgeçemeyeceği önemde bir bölge haline gelmektedir.

Emperyalizmin tarihi katliamlar tarihidir, işgaller tarihidir, yağma ve sömürü tarihidir. Bu tarih, halklara karşı sayısız suç örnekleriyle doludur. Emperyalizmin Ortadoğu'daki varlığı da yağma, sömürü ve saldırı demektir. Emperyalizm, yüz yıldır Ortadoğu'da. Yüz yıldır Ortadoğu'yu sömürüyor, yağmalıyor. Ortadoğu halklarını katlediyor. Ortadoğu'ya her ayak basışından, her müdahalesinden geriye kan, acı, gözyaşı ve yoksulluk kalmıştır.

Ortadoğu'nun yeraltı zenginlikleri emperyalizmin hep iştahını kabartmış ve bu yüzden Ortadoğu, yüzyıl boyunca emperyalizmin saldırılarına hedef olmuştur. Ortadoğu, emperyalizm açısından sıradan bir pazar değildir. Ortadoğu'ya bu kadar özel önem verilmesinin nedeni, bulunduğu jeo-politik ve stratejik konumu ile zengin petrol kaynaklarına sahip olmasıdır. Ortadoğu, coğrafi olarak üç kıtanın birleştiği bir merkez üzerinde bulunmaktadır. Dünyanın en önemli ulaşım yolları bu bölgeden geçmektedir. Stratejik önemini artıran bu avantajlar, başta petrol olmak üzere zengin yeraltı kaynakları, ekonomik potansiyel ve çeşitli olanaklarla da birleşince emperyalizmin asla vazgeçemeyeceği önemde bir bölge haline gelmektedir.

Bunun içindir ki, Doğu Akdeniz, tarihteki en önemli uygarlıkların beşiği olmuş, belli başlı dinler bu bölgede ortaya çıkmıştır. İpek Yolu ve Hindistan-Avrupa Yolu, buraları denetlemek isteyen imparatorluklar arasında savaşlara sebep olmuştur.

Tüm emperyalistler için hayati önem taşı-

yan dünyadaki petrol rezervlerinin büyük bir kısmı bu topraklardadır. Yine, Uzakdoğu ile Avrupa arasındaki deniz ulaşımında önemli bir kolaylık sağlayan stratejik önemdeki Süveyş Kanalı buradadır.

Ortadoğu, emperyalist silah tekellerinin at oynattığı, vazgeçilmez bir silah pazarıdır aynı zamanda. Halkları birbirine karşı düşman ederek silahlandıranlar, böylelikle bu pazarı da canlı tutmaktadırlar. Ortadoğu bu özellikleriyle, emperyalist tekellerin yağmadan pay kapmak için birbirleriyle yarıştıkları önemli bir pazardır. Bu pazarların bugünkü sınırları emperyalizm tarafından çizilmiştir. Ülkelerin yönetimleri, emperyalistler tarafından işbaşına getirilmiş, yıpranıp eskidiğinde de yine emperyalistler tarafından değiştirilmiştir.

ORTADOĞU'DA “BÖL VE YÖNET” POLİTİKALARI

Dünyanın en eski yerleşim bölgelerinden biri olan Ortadoğu, yüzyıllar boyunca çeşitli halklara ev sahipliği yapmış, çok milliyetli ve çok dinli bir merkez olagelmıştır. Müslümanlığın burada ortaya çıkması ve buradan yayılmasıyla birlikte, din savaşları görünümlü bitmek bilmeyen egemenlik savaşları yaşanmıştır. Savaşlar, Ortadoğu'da yaşayan halkların yerleşimini de en çok etkileyen faktör olmuştur.

Yedinci yüzyılda Müslüman Araplar Suriye'yi ele geçirirler. (O zamanlar bu bölge; Lübnan, Filistin ve günümüz Suriye'sini kapsamaktadır.) Daha sonra Müslüman kabileleri Bizans saldırılarını püskürtmek için bu bölgelere yerleştirilirler. Daha önce bu bölgede yaşayan ve yerlerinden atılan Hristiyanlar ise Lübnan'ın dağlık kesimlerine yerleşirler. Haçlı Seferleri farklı dini gruplara mensup olan kavimlerin yerlerinden edilmesine yol açar.

Daha sonra, Osmanlı padişahı 1. Selim, Memlûklülere (Suriye ve Mısır'ın hakimleri) 1516 yılında Suriye'de yenilgiye uğratıp

buraları da vergiye bağlar.

Bölge uzun süre Osmanlı'nın egemenliği altında kalır. Ancak, Osmanlı buraları sürekli elde tutacak ekonomik ve siyasi güce sahip değildir. Özellikle çöküş döneminde denetimi kaybeder ve devreye Alman emperyalizmi girer.

Alman emperyalizmi büyük bir ekonomik potansiyele ve stratejik öneme sahip olan Ortadoğu'yu ele geçirmek için Osmanlılar'a yaklaşarak Ortadoğu'da etkinliğini arttırır. Ancak bölgeye ilişkin hesapları olan sadece Almanya değildir. Fransız ve İngiliz emperyalistleri “hasta adam” diye nitelendirdikleri Osmanlı'yı bölgeden tümüyle tasfiye etmek için, bölge halklarının Osmanlı'ya karşı olan memnuniyetsizliğini körükleyerek, Ortadoğu halklarının “bağımsızlığı”nın destekçisi rolünü oynarlar.

1916 yılında Fransız ve İngiliz emperyalistleri Sykes-Picot Anlaşması'yla Ortadoğu'yu aralarında paylaşarak egemenlik alanlarını belirlerler. Birinci Paylaşım Savaşı sonrası Alman emperyalistlerinin yenilmesi ve Osmanlı'nın parçalanması sonucunda Ortadoğu'daki Fransız ve İngiliz egemenliği daha da güçlenir.

İkinci Paylaşım Savaşı sırasında emperyalistler arasındaki pazar kavgasında Alman faşizminin göz diktiği bölgeler arasında Ortadoğu da vardır. Bölgeyi ele geçirmek isteği nedeniyle, burayı Fransız ve İngilizlere bırakmak istemeyen Alman emperyalizmi binlerce tankını Mısır'a sokar.

İkinci Paylaşım Savaşı sonrası emperyalistler, coğrafi ve siyasi olarak parçalanmış bir Ortadoğu haritası yaratmak için seferber olurlar. “Böl ve yönet” politikası ile yaratılan kukla devletler, işbirlikçi yönetimler emperyalistlerin de en yakın müttefiki olur. Bu kukla yönetimlerle emperyalistler hem bölgeyi uzun vadeli çıkarlarını koruyabilecek hale getirirler, hem de bölgede kalıcı olmanın koşullarını oluştururlar. Paramparça, zayıf, güçsüz ve emperyalistlere muhtaç hale getirilen kukla devletler, kolayca emperyalistlere teslim olur.

Ürdün, Lübnan, Katar, Kuveyt, Bahreyn gibi pek çok küçük devlet emperyalistlerin parçalama ve bölme politikalarının bir sonucu olarak ortaya çıkar.

Emperyalistler Ortadoğu’da güvenilir ve sağlam bir üs oluşturmak amacıyla İsrail’i de bu dönemde yaratırlar.

Halkları, “böl ve yönet” politikası ile birbirine kırdırarak on yıllarca sürecek savaşların başlatıcısı olurlar. Emperyalistlerin çıkarlarına göre çizdiği sınırlar öylesine sorun yaratacak tarzda çizilir ki, emperyalistlere karşı çıkması gereken halklar, yaratılan suni düşmanlıklarla birbirlerine kırdırılır. Yüzyıllardır aynı coğrafi sınırlar içerisinde yaşamış, aynı kaderi paylaşmış, pek çok ortak özelliğe sahip olan halklar arasında, milliyetleri, dinleri kullanarak ortak bir cephenin, kardeşliğin kurulmasının önüne geçilir. Böylece, Türk, Kürt, Arap, Filistinli, Acem, Dürzi, tüm Ortadoğu halklarının emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı mücadelesi engellenmeye çalışılır.

Ancak tüm bunlara karşın emperyalizmin hesaplarını bozan, ona darbeler vuran önemli gelişmeler de olur.

Bir yandan Sovyetler Birliği’nin desteğinde “ilerici” bir blok oluşturulurken, öte yandan İkinci Paylaşım Savaşı’nda güçten düşen İngiliz ve Fransız emperyalizminin Ortadoğu’daki pazarına, dünyanın jandarmalığına soyunan ABD de göz diker ve bölgeye yerleşmeye başlar. Artık bundan sonra bölgede ağırlıklı olarak ABD politikalarına, saldırılarına göre biçimlenecek bir süreç yaşanacaktır.

İkinci Paylaşım Savaşı sonrasında yeni güç dengeleri oluşurken Ortadoğu halkları açısından değişen bir şey olmaz. Değişen sadece dünyada ve Ortadoğu’da ABD etkinliğinin artmasıdır. ABD’nin İkinci Paylaşım Savaşı’nda kazançlı çıkmasının ve dünyanın jandarması olmasının yanında Ortadoğu’da egemenlik kurmasında ve bunu pekiştirmesinde Siyonist İsrail devleti ayrıca önemli bir rol oynar.

İngiliz emperyalizminin desteği ile 1948

İkinci Paylaşım Savaşı sonrası emperyalistler, coğrafi ve siyasi olarak parçalanmış bir Ortadoğu haritası yaratmak için seferber oldular. “Böl ve yönet” politikası ile yaratılan kukla devletler, işbirlikçi yönetimler emperyalistlerin de en yakın müttefiki oldular. Bu kukla yönetimlerle emperyalistler hem bölgeyi uzun vadeli çıkarlarını koruyabilecek hale getirdiler, hem de bölgede kalıcı olmanın koşullarını oluşturdular.

Mayıs’ında kurulan Siyonist İsrail devleti Ortadoğu halklarına karşı ABD’nin vurucu gücü ve önemli üssü olur. İsrail, varlığını kabul ettirmek için işgaller dahil her yolu dener. Emperyalizmin, bölgede halkların mücadelesini bastırmak ve sömürsünü sürdürmek için uyguladığı terörün temel dayanağı İsrail olur. Bunun karşılığı olarak da emperyalistlerden en büyük askeri ve ekonomik yardımı alan ülkelerin başında gelir.

İkinci Paylaşım Savaşı sonrası sosyalizmin bir güç odağı olması, dünyanın yaklaşık üçte birinin emperyalizmin yönetim ve sömürü ağı dışına çıkması, üçüncü bunalım dönemi ile birlikte ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarının gelişmesi, bu dönemde emperyalizmi tehdit eden başlıca gelişmeler olarak öne çıkar.

Bu korkuyla başta ABD olmak üzere emperyalist ülkeler “Soğuk Savaş” diye nitelendikleri anti-komünist, anti-Sovyetik kampanyayı başlatırlar. Güya halkları “komünizmden korumak” adına olmadık saldırılar ve katliamlar yaparlar.

Emperyalizm Ortadoğu’daki tüm saldırılarını, darbelerini, işgallerini “komünizme karşı savaşmak” adına yapar. Yağma, talan

ve sömürüsünü bununla gizleme yoluna gider. Eisenhower Doktrini, Ortadoğu’da çeşitli ülkelerde özel anlaşmalar, askeri üs ve karakol noktalarının artırılması başlıca adımlardır. CENTO adını alan Bağdat Paktı’nın kurulması da bu politikanın bir sonucudur.

İran’da 1950’li yılların başlarında iktidara gelen Musaddık’ın, ilk iş olarak emperyalistlerce yağmalanan İran petrollerini millileştirmesi ve İran’ın ulusal çıkarlarını ön planda tutması nedeniyle CIA patentli bir darbe ile iktidardan devrilir. Bir başka örnek 1956 yılında Mısır’da yaşanır. Küçük burjuva Arap milliyetçisi bir çizgi izleyen ve anti-emperyalist radikal tavırlar alan Mısır lideri Nasır da emperyalizmin hoşuna gitmez. 1956 yılında Nasır’ın İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin denetiminde olan Süveyş Kanalını millileştirmesi üzerine bunu bahane eden emperyalistler devreye İsrail’i sokarak saldırırlar.

Artık emperyalizm Ortadoğu’da açık bir saldırganlık politikasını hayata geçirir. Mısır’dan sonra hedefte Lübnan vardır. ABD emperyalizmi Lübnan’da ilericiilere karşı işbirlikçi Falanjistleri desteklemek için deniz piyadeleri ile Lübnan’ı işgal eder. Lübnan’a yapılan bu saldırıda ABD’yi destekleyenlerden biri de işbirlikçi Menderes hükümetidir. Aynı sıralarda İngilizler de Kıbrıs üzerinden paraşütçülerini Ürdün’e indirir.

1960-70 döneminde emperyalizm açısından başlıca tehlikeler Mısır’da Nasır, Irak’da BAAS yönetimlerinde odaklanan radikal, küçük-burjuva milliyetçi akımları ve yine 1965 yılında ilk silahlı eylemini örgütlü tarzda gerçekleştirerek ortaya çıkan silahlı Filistin Kurtuluş Hareketidir.

Nitekim bu kesitte de ABD, Arap halklarına ve anti-emperyalist ilerici güçlere karşı İsrail saldırısı için yeşil ışık yakar. 1967 yılında İsrail, Suriye ve Mısır’a ait bazı bölgeleri işgal eder. Ürdün, Mısır gibi “kararsız” yönetimleri Arap dünyasından koparıp İsrail ile anlaşmalar yaptırarak Arap dün-

yasını zayıflatmak için ittifaklar oluşturur.

1970 sonrasında ABD ve İsrail saldırıları Ortadoğu’da devam eder.

1991 yılına gelindiğinde ABD, Irak’ın Kuveyt’i işgal etmesini gerekçe göstererek Irak’a saldırır. Binlerce askerini, dev savaş aygıtını Ortadoğu’ya yığarak binlerce Iraklı’yı katleder.

11 Eylül 2001’de, ezilen halkların öfkesinin bir ifadesi olarak, ABD emperyalizminin simgelerinden olan İkiz Kuleler’e ve Pentagon’a yönelik eylemler gerçekleştirildi. 7 Ekim 2001’de, ABD ve İngiltere, bu eylemleri bahane ederek Afganistan’ı işgal ederler. 2002’de ABD ve İngiliz askerleri, Kuzey İttifak’ı ile savaşa katılır. NATO güçleri Afganistan’a asker indirir. Amerika Afganistan’a yerleşir.

11 Eylül saldırısından yıllar önce “imparatorluk” stratejisini hazırladığı ortaya çıkan Amerikan emperyalizmi, bu stratejiyi devreye sokmak için 11 Eylül’deki eylemleri “fırsat” olarak değerlendirir. “Yeni Bir Yüzyıl İçin Stratejiler” isimli raporda ifade edilen bu “Ulusal Güvenlik Stratejisi”nin, ne Amerikan güvenliği ile ne de “dünya güvenliği” ile ilgisi yoktur elbette. Belge, açık bir şekilde ABD’nin “dünya imparatoru” olma amacını ortaya koyar.

Bu strateji gereği dünyanın en yoksul ülkelerinden biri olan Afganistan, bombalarla yıkılıp işgal edilir. Zafer sarhoşluğu içindeki emperyalistler, Taliban’ın sonunun, Saddam Hüseyin başta olmak üzere, “şer ekseni” diye tanımladıkları, dize getirilmesi gereken ülkelere “ders olmasını” söyler. Kuzey Kore, Suriye, Küba, İran hedef ülkeler ilan edilir. Irak, dünyanın gözleri önünde yakılıp yıkılır, işgal edilir. Ne kitle imha silahlarının ne de “Saddam-El Kaide bağlantısı”nın gerçekte alakası olmadığı bugün artık kanıtlanmış gerçekler arasındadır. Afganistan’dan sonra ABD Irak’a saldırır, çünkü Irak’taki küçük burjuva iktidar 1991’den beri hedeftedir. Uygulanan tüm ambargoya, bombardmana ve işbirlikçileri vasıtasıyla geliştirdiği komplolara, saldı-

rılara rağmen, emperyalizmin yeni-sömürgeci olmayı kabul etmemiştir.

20 Mart 2003'te "nükleer ve kimyasal silah üretiyorlar" gerekçesi ile BM kararları desteğinde, NATO güçlerini de arkalarına alan Amerikan ve İngiliz orduları Irak'ı işgal eder.

Emperyalistlere göre, kendileri için zafer mutlak, Irak için yenilgi kaçınılmazdır. Onlara göre; halk, işgalcisini çiçeklerle karşılayacak, dünya bir diktatörden kurtulurken demokrasi gelecektir! Senaryo budur. Ama bu senaryo halklar gerçeğine uymaz. Irak'taki direniş, Irak'ın "dikensiz gül bahçesi" olmadığını duyurur. Direnişin kurşun ve bomba sesleri hiç susmaz 9 yıl boyunca.

ABD, Irak'a saldırısıyla, dünya ve Ortadoğu halklarına gözdağı vermeyi onları sindirmeyi amaçlamıştır. Bu nedenle saldırı sadece Irak'a yönelik değildir. Arap'ı, Acem'i, Kürt'ü, Türk'üyle tüm Ortadoğu halkları hedeftir. Yeni Dünya Düzeni çerçevesinde Ortadoğu'ya yeniden bir şekil vermeye çalışan ABD, bölgede bulunan ilerici ülkeleri ve örgütleri tehdit etmektedir. Çeşitli milliyetçi güçleri şu veya bu ölçüde etkiler ama ne Irak yönetimini, ne Irak halkını, ne de Ortadoğu halklarını teslim alamaz. Irak'a saldırı, emperyalizmin Ortadoğu'daki suç dosyasına eklenen en kalın sayfalardan biri olarak tarihteki yerini alır.

11 Eylül'ün tetiklediği sadece Afganistan ve Irak'ın işgali değildir. Emperyalizmin Ortadoğu'daki kolu olan İsrail'in Filistin'deki işgal ve katliamlarında artan pervasızlaşma, Lübnan'da yaşanan vahşet aynı politikanın parçasıdır.

ORTADOĞU'YU YENİ-SÖMÜRGELEŞTİRME PROJESİ "BOP"UN TAŞERONU AKP İKTİDARI

ABD emperyalizminin 'Büyük Ortadoğu Projesi-BOP' olarak adlandırdığı bu politi-

Zafer sarhoşluğu içindeki emperyalistler, Taliban'ın sonunun, Saddam Hüseyin başta olmak üzere, "şer eksenini" diye tanımladıkları, dize getirilmesi gereken ülkelere "ders olmasını" söyler. Kuzey Kore, Suriye, Küba, İran hedef ülkeler ilan edilir. Irak, dünyanın gözleri önünde yakılıp yıkılır, işgal edilir. Ne kitle imha silahlarının ne de "Saddam-El Kaide bağlantısı"nın gerçekle alakası olmadığı bugün artık kanıtlanmış gerçeklerdir.

kanın hedefinde 22 ülkenin yönetimlerinin değiştirilmesi, onlarca direnişçi örgütün yok edilmesi yer alıyordu. ABD Dışişleri Bakanı'nın, Lübnan'da çocuk cesetlerini "Yeni Ortadoğu'nun doğum sancıları" olarak değerlendirmesinde kendini gizleme gereği dahi duymadan itiraf ettiği gibi, BOP, halkların kanı üzerine kurulacaktı.

ABD, Irak'a karşı savaşta Türkiye toplarlarını kullandı, kullanmaya devam ediyor. AKP de, BOP eşbaşkanı olarak başta İran ve Suriye'ye karşı Amerikan politikalarının taşeronluğunu yapmaktadır.

Emperyalizm, Ortadoğu'daki tüm kanlı savaşların mimarı, parçalanmışlığın sorumlusudur. Irak'ta, Filistin'de, Lübnan'da ve son süreçte Mısır, Tunus, Cezayir, Libya, Suriye'de yaşanan tüm "iç savaşlar-ayaklanmalar" emperyalizmin eseridir.

Ortadoğu'da on yıllardır emperyalistler, işbirlikçi diktatörlükler aracılığıyla halkı sömürdüler. Halkın açlık ve yoksulluğu, diktatörlüklere olan öfkesi, on yıllardır ciddi bir muhalefet hareketinin olmadığı Ortadoğu'da isyana dönüştü.

Tunus'ta, Mısır'da halkın sokaklara

çıkıp diktatörlüklere karşı eylemlere başlaması ve eylemlerin diğer Ortadoğu ülkelerine yayılmasıyla bu hareketleri “devrim” olarak adlandırdılar. Bu adlandırmayı birinci olarak, halkın öfkesine yön vermek isteyen ve kullanan emperyalistler bilinçli olarak yaptı. Kendisini “devrimci, sosyalist” olarak nitelendiren birçok hareket de gelişmeleri “devrim” olarak nitelendirdi. Tunus’ta, Mısır’da, Libya’da olanlar ortadadır. “Devrim” dedikleri isyanın arkasından şeriat geldi.

Evet, halkın yaşadığı açlığa, yoksulluğa, diktatörlüklerin baskısına karşı bir öfke, bir isyan vardır. Ortadoğu halklarının bu öfkesi ileridir. Açlık ve sömürünün tek nedeni ise emperyalizmdir. Ancak bilinmesi gereken gerçek şudur; devrimci bir partinin öncülüğünde gelişmeyen hareketler sistem için bir tehdit oluşturmaz. Tam tersine sistem bu tür gelişmeleri, sistemin aksayan yanlarını tamir etmek için kullanır. Ortadoğu ve Kuzey Afrika’daki halkın bu öfkesini emperyalistler sisteme karşı değil, on yıllardır işbirliği içinde halkı birlikte sömürdükleri diktatörlüklere yöneltmek bölgedeki sömürü politikalarını yeniden şekillendirmek için kullanmaktadır. Mısır’da, Tunus’ta halkın lehine değişen bir şey yoktur. Emperyalizmin yeni sömürgecilik ilişkileri daha da geliştirilmektedir. Suriye’deki isyancıların bir muhalefet hareketi olmadığı, emperyalizmin mevcut sistemi yıkmak için yetiştirdiği işbirlikçi bir hareket olduğu apaçık ortadadır.

ASIL TERÖRİST EMPERYALİSTLER VE İŞBİRLİKÇİLERİDİR

Emperyalistler, pazar sorununu salt silahlarla savaşıyor. Halklara karşı yürüttüğü savaşı çok çeşitli alanlarda birden yürütüyor. Askeri, ekonomik, siyasi, psikolojik birçok alanda savaş yürütüyor. Halklar karşısında kendi aralarındaki çelişkileri bir kenara bırakıp birlikler oluşturu-

yor. Halkların mücadelesi “terörizm” demagogisi altında gayri meşru gösterilip emperyalizmin halklara yönelik saldırıları meşrulaştırılıyor.

Afganistan’da, Irak’ta olduğu gibi açık işgallerden tutun da Balkanlar’da, Kafkaslar’da olduğu gibi halkları birbirine kırdırma, Sri Lanka’da Tamil gerillalarına yaptıkları gibi on binlercesini katletme, Kolombiya’da olduğu gibi devrimci önderlere suikastler, devrimci örgütlerin kadrolarının katledilmesi, tutuklanması terör örgütü listeleri oluşturma, iletişim tekelleriyle yalan haberler yayma, provokasyonlar yaratma, ekonomik ve siyasi ambargolar, yasal düzenlemelere kadar bir çok yöntemlerle örgütlere, halklara boyun eğdirmek, teslim almak ve mücadelesini engellemek için her yola baş vuruyor.

Emperyalizm, yakıyor, yıkıyor, katlediyor. Ve bunu bir daha kimsenin emperyalizme baş kaldırmaması için açıktan tüm dünyaya göstererek, terörünü gizleme gereği duymadan, aleni yapıyor. FARC liderlerinin katledilmesi, 19 Aralık’ta devrimci tutsakların katledilmesi, tecrit politikaları, Irak’ın, Afganistan’ın işgali, Libya... Saddam Hüseyin’in idamını, Kaddafi’nin linç ettirilmesini “herkes ders alsın” diye açıkça yaptıklarını, eveleyip gevelemeden en çıplak haliyle ortaya koymalıyız.

Bugün bütün dünyada, uluslara ve halklara karşı dizginsiz terör kullanan ve halkları sindirip teslim almak isteyen emperyalistler ve onların işbirlikçisi iktidarlardır. Asıl terörist emperyalistler ve işbirlikçileridir. Bu terör karşısında doğru veya yanlış taktiklerle de olsa, sürdürülen mücadele MEŞRUDUR.

IRAK’TAKİ AÇIK İŞGAL ADIM ADIM GİZLİ İŞGALE DÖNÜŞTÜRÜLDÜ.

Amerika, 2003’te yüz binlerce asker ile işgal ettiği Irak’tan, konsoloslukta görevli

1.500 personel bırakıp, 18 Aralık 2011 günü, son birliklerini de çektiklerini açıkladı. Bu çekilme sadece askeri güçlerini yeni hedeflerde kullanmak üzere başka ülkelere kaydırmak içindi.

Irak'tan çekilen askerler, Irak'taki güvenliğin tehlike arz etmesi durumuna ve İran ile askeri olarak karşı karşıya kalma durumuna bağlı olarak Kuveyt'e yerleştirildi. Basın, Kuveyt'teki ABD asker sayısının 15 bine çıkarıldığını yazdı. Ayrıca, ABD, bölgede yeni bir 'güvenlik altyapısı' oluşturmak için, hava ve deniz denetimini arttıran bir "füze savunma sistemi" kurmayı hedeflediğini açıkladı.

ABD askerleri çekildi ve ABD bayrağı indirildi... Irak, artık bağımsız mı oldu?

Irak'ta hangi bayrağın asılı olduğu, hükümette bulunanların hangi ulustan oldukları vb. önemli değildir. Yeni sömürgecilik ilişkilerinin genel kuralı gereği, ülkenin kendi bağımsız bayrağına sahip olması, milli görünümlü bir ordusunun bulunması, parlamentosunun bulunması ve buradaki hükümetin de görünüşü itibarıyla milli bir hükümet olması buranın bağımsız bir ülke olduğu anlamına gelmez. Irak'ta yaşanan da yeni sömürgecilik ilişkilerinin yerleştirilmesidir. Obama, "Stratejik Yol Haritası"nı Açıkladı.

ABD EMPERYALİZMİNİN YENİ HEDEFLERİ DOĞU ASYA VE PASİFİK HALKLARI

ABD emperyalizmi "ABD'nin küresel liderliğini devam ettirmek: 21. yüzyılın savunma öncelikleri" konulu hazırladığı belgeyi açıkladı.

Barack Obama, 10 Ocak 2012 günü, "Stratejik Yol Haritası" ve "askeri bütçe" üzerine Pentagon'da yaptığı açıklamada Ortadoğu ile yetinmediklerini, dünya imparatorluğunu istediklerini bir kez daha gösteriyor. Obama, yeni dönemdeki, ABD'nin stratejik yol haritasının temel hedefinin,

Bilinmesi gereken gerçek şudur; devrimci bir partinin öncülüğünde gelişmeyen hareketler sistem için bir tehdit oluşturmaz. Tam tersine sistem bu tür gelişmeleri, sistemin aksayan yanlarını tamir etmek için kullanır. Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki halkın bu öfkesini emperyalistler sisteme karşı değil, on yıllardır işbirliği içinde halkı birlikte sömürdükleri diktatörlüklere yönelterek bölgedeki sömürü politikalarını yeniden şekillendirmek için kullanmaktadır. Mısır'da, Tunus'ta halkın lehine değişen bir şey yoktur. Emperyalizmin yeni sömürgecilik ilişkileri daha da geliştirilmektedir.

Doğu Asya ve Pasifik'teki konumu kuvvetlendirmek ve yeni mevziler elde etmeyi hedeflemek olduğunu söyleyerek ve askeri bütçe oluşumunun da bu hedefe uygun olacağını belirterek, "ABD'nin askeri bütçesi her zaman takip eden 10 ülkenin toplamından daha fazla olacak" diyor.

ABD Genelkurmay Başkanı General Martin Dempsey de Körfez petrolünün ABD askeri gücü tarafından kontrol edilmeye devam edilmesinin önemini belirterek, bu temel "yeni yönelim"in nedenini, "Bütün trendlerin Pasifik'e kayması" olarak açıklıyor.

Ayrıca, strateji belgesinde; ABD'nin ekonomik ve güvenlik çıkarlarının Batı Pasifik'ten Doğu ve Güney Asya'ya kadar olan bölgedeki gelişmelerle bağlantılı olduğu belirtilirken, önümüzdeki dönem,

ABD'nin gözünü Ortadoğu'dan ayırmayacağı ama Asya-Pasifik'e daha fazla ağırlık verileceği söyleniyor.

ABD'nin yeni dönemdeki askeri stratejisinin açıklandığı belgede, ABD'nin Hint Okyanusu'ndaki askeri çıkarlarını ve Hindistan'ı korumak için, Japonya'dan Güney Kore'ye, Filipinler'den Endonezya, hatta Vietnam'a kadar varan askeri işbirliğinin geliştirileceğini belirtiyorlar...

İran'ın ve Çin'in elektronik ve siber alanda ilerlemesinden, teknolojik gelişmesinden, Çin'in ABD uçak gemilerini vurabilecek güçte füzeler geliştirmesinden duyulan korku; "Çin'in büyüyen askeri gücünün bölgede bir uyumsuzluğa neden olmayacak şekilde stratejik niyetlerini belirlemesi gerektiği" şeklinde ifade ediliyor. Yine aynı belgede; Güney Çin Denizi'ndeki bazı anlaşmazlıklar örnek gösterilerek "serbest ticaret" in sorunsuz yürümesi ve malların uluslararası pazarlara açılabilmesinin güvence altına alınmasının da Washington'un görev ve sorumlulukları arasında olduğu belirtiliyor. ABD emperyalizminin planı apaçık ortada. Yeni işgaller, yeni katliamlar, yeni işkenceler bekliyor dünya halklarını.

EMPERYALİZM YENİLMEZ DEĞİLDİR.

Emperyalizm, bugün de suç dosyalarına yeni sayfalar eklemektedir. Yine amaçladıklarına ulaşamayacaklar. Ortadoğu halklarının da hesap günü gelecek. Emperyalizmin devasa askeri gücü kendisini halklar mahkemesinde sanık sandalye-

sine oturmaktan kurtaramayacaktır.

Emperyalizm yenilmez değildir. Onun gücü silah üstünlüğünden, teknolojinin gelişmiş olmasından değildir. Halkların örgütsüzlüğündendir. Bu yüzden bağımsızlığımız, onurumuz, yarınlarımız için örgütlenmekten, direnmekten, emperyalizme karşı savaşmaktan başka çıkar yol yoktur. Ne pahasına olursa olsun teslim olmak tek çıkar yoldur. Hiçbir teori, gerekçe teslimiyeti meşrulaştıramaz. Emperyalizm bugün bölge halklarını herşeyiyle, ekonomisi, siyaseti, kültürüyle teslim almak istiyor. Hangi haklı gerekçe teslim olmayı meşrulaştırır? Yoktur böyle bir gerekçe.

Emperyalizmin bu planını da ancak devrimciler bozar. Yurtsever devrimcilerin, sosyalistlerin önderliğinde örgütlenmiş halk bozar. Ne pahasına olursa olsun direnenler bozar. Direnmekten başka hiçbir yol, hiçbir yöntem bunu bozamaz. Halkları kurtuluşa götürecek olan, bu düzeninin kökten değiştirilmesinin hedeflenmesidir. Emperyalist sisteme karşı savaşmayan, emperyalist sömürüyü reddetmeyen hiçbir halk özgür olamaz. Özgürlük, emperyalist sömürü alanının dışındadır. Kapitalist sistemin kökten yok edilmesindedir. Kurtuluş sosyalizmedir. Kurtuluşumuz dine, milliyetlere sarılmakta değildir. Egemenler bugün bunları halkları birbirine karşı düşmanlaştırmak için kullanmaktadır. Halkları bütünleştirmenin, kaynaştırmanın, sömürü ve zulmü ortadan kaldırmanın tek yolu, eşitlik, kardeşliktir. Halkları birbirinin kültürel değerlerini reddetmeyen, bilimsel temada kaynaştıran, birleştiren, eşit değerlerde buluşturan sosyalizm, halklar için tek kurtuluştur.

EMPERYALİZMİN ORTADOĞU'DAKİ VARLIĞI YAĞMA, SÖMÜRÜ VE KATLIAM DEMEKTİR

Ortadoğu, emperyalizm açısından sıradan bir pazar değildir. Bu kadar özel önem verilmesinin nedeni dünya üzerinde bulunduğu Jeo-politik ve stratejik konumu ve zengin petrol kaynaklarına sahip olmasıdır. Coğrafi olarak üç kıtanın birleştiği bir merkez üzerinde bulunmaktadır. Dünyanın en önemli ulaşım yolları bu bölgeden geçmektedir. Jeo-stratejik önemini artıran bu avantajlar başta petrol olmak üzere zengin yeraltı kaynakları, ekonomik potansiyel ve çeşitli olanaklarla da birleşince emperyalizmin asla vazgeçemeyeceği önemde bir bölge haline gelmektedir.

Emperyalizm yüzyıldır Ortadoğu'da. Öyle ki Ortadoğu'nun bugünkü sınırları emperyalistler tarafından çizilmiş, pek çok ülkedeki yönetimler emperyalistler tarafından işbaşına getirilmiş veya desteklenmektedir.

Yalnızca, emperyalizmin Ortadoğu'daki bir yüzyıllık tarihine bakıldığında bile, emperyalizmin Ortadoğu'ya ayak basmasının tek bir defaya mahsus bile olsa, halklar yararına olmadığı görülecektir. Emperyalizmin her ayak basışında, her müdahalesinde, geriye Ortadoğu halklarına kan, acı, gözyaşı ve yoksulluk kalmıştır.

Bu saldırganlığı Ortadoğu halkları tarihleri boyunca yaşamışlardır. Ortadoğu'nun yeraltı zenginlikleri emperyalizmin hep iştahını kabartmış ve yüzyıl boyunca emperyalizmin saldırılarına hedef olmuştur.

Ortadoğu ve Emperyalist Yağma

Ortadoğu, emperyalizm açısından sıradan bir pazar değildir. Bu kadar özel önem verilmesinin nedeni dünya üzerinde bulunduğu jeo-politik ve stratejik konumu ve zengin petrol kaynaklarına sahip olmasıdır. Coğrafi olarak üç kıtanın birleştiği bir merkez üzerinde bulunmaktadır. Dünyanın en önemli ulaşım yolları bu bölgeden geçmektedir. Jeo-stratejik önemini artıran bu avantajlar başta petrol olmak üzere zengin yeraltı kaynakları, ekonomik potansiyel ve çeşitli olanaklarla da bir-

leşince emperyalizmin asla vazgeçemeyeceği önemde bir bölge haline gelmektedir.

Bunun içindir ki, Doğu Akdeniz, tarihteki en önemli uygarlıkların beşiği olmuş, belli başlı dinler bu bölgede ortaya çıkmıştır. İpek Yolu ve Hindistan-Avrupa Yolu, buraları denetlemek isteyen imparatorluklar arasında savaflara sebep olmuştur.

Tüm emperyalistler için hayati önem taşıyan dünyadaki petrol rezervlerinin büyük bir kısmı bu topraklardadır. Japonya petrol tüketiminin %75'ini, Avrupa yarısına yakınınını, ABD ise %20'sini Ortadoğu'dan karşılamaktadır. Yine önemli bir su kanalı olan ve Uzakdoğu ile Avrupa arasındaki deniz ulaşımında önemli bir kolaylık sağlayan stratejik önemdeki Süveyş Kanalı buradadır.

Ortadoğu, emperyalist silah tekellerinin at oynattığı, vazgeçilmez bir silah pazarıdır da aynı zamanda. Halkları birbirine karşı düşman ederek silahlandıranlar, böylelikle bu pazarı da canlı tutmaktadırlar.

Ortadoğu bu özellikleriyle, geri bıraktırmış yapıyla, yeni-sömürge ülkeleriyle emperyalist tekellerin yağmadan pay kapmak için birbirleriyle kavga ettikleri önemli bir pazardır.

Ortadoğu'da “Böl ve Yönet” Politikaları

Dünyanın en eski yerleşim bölgelerinden biri olan Ortadoğu yüzyıllar boyunca çeşitli halklara ev sahipliği yapmış ve çok milliyetli ve çok dinli bir merkez olagelmıştır.

Müslümanlığın burada ortaya çıkması ve buradan yayılmasıyla birlikte din savaşları görünümü altında bitmek bilmeyen egemenlik savaşları yaşanmıştır.

Savaşlar Ortadoğu'da yaşayan halkların yerleşimini de en çok etkileyen faktör oldu. Yedinci yüzyılda müslüman Araplar Suriye'yi ele geçirirler. (O zamanlar bu bölge; Lübnan, Filistin ve günümüz Suriye'sini kapsıyordu.) Daha sonra müslüman kabile-

leri Bizans saldırılarını püskürtmek için bu bölgelere yerleştirildiler.

Daha önce bu bölgede yaşayan ve yerlerinden atılan hristiyanlar ise Lübnan'ın dağlık kesimlerine yerleştiler. Haçlı Seferleri farklı dini gruplara mensup olan kavimlerin yerlerinden edilmesine yol açtı.

Daha sonra bu bölgeye Osmanlıların müdahalesi oldu. Osmanlı Padişahı 1. Selim, Memlûklüleri (Suriye ve Mısır'ın hakimleri) 1516 yılında Suriye'de yenilgiye uğratıp buraları da vergiye bağlar.

Osmanlı'nın buralarda uzun sayılabilecek bir egemenliği oldu. Ancak, buraları sürekli elde tutacak ekonomik ve siyasi güce sahip değildi. Özellikle çöküş döneminde denetimi elinden çıkacak ve devreye Alman emperyalizmi girecekti.

Yüzyılın başından itibaren Alman emperyalizmi büyük bir ekonomik potansiyele ve stratejik öneme sahip olan Ortadoğu'yu ele geçirmek için adımlar attı. Bu amaçla Osmanlılara yaklaştı ve Ortadoğu'da nüfuz bölgeleri ele geçirmeye başladı. Ancak bölgeye ilişkin hesapları olan sadece Almanya değildi.

Fransız ve İngiliz emperyalistleri “has-ta adam” diye nitelendirdikleri Osmanlı'yı bölgeden tümüyle tasfiye etmek amacıyla planlar yaptılar. Bölge halklarının Osmanlı'ya karşı olan memnuniyetsizliğini körükleyerek Ortadoğu halklarının “bağımsızlığının” destekçisi pozlarına büründüler.

1916 yılında Fransız ve İngiliz emperyalistleri “Sykes-Picot” Anlaşması'yla Ortadoğu'yu aralarında paylaşarak egemenlik alanlarını belirlediler.

Birinci Paylaşım Savaşı sonrası Alman emperyalistlerinin yenilmesi, Osmanlı'nın parçalanması sonucunda Ortadoğu'daki Fransız ve İngiliz egemenliği daha da pekişti.

İkinci Paylaşım Savaşı sırasında emperyalistler arasındaki pazar kavgasında Alman faşizminin göz diktiği bölgeler arasında Ortadoğu da vardı. Bölgeyi ele geçirmek,

Fransız ve İngilizlere bırakmak istemeyen Alman emperyalizmi binlerce tankını Mısır'a soktu.

İkinci Paylaşım Savaşı sonrası emperyalistler coğrafi ve siyasi olarak parçalanmış bir Ortadoğu haritası yaratmak için seferber oldular. "Böl ve yönet" politikası ile yaratılan kukla devletler, işbirlikçi yönetimler emperyalistlerin de en yakın müttefiki oldular.

Bu kukla yönetimlerle emperyalistler hem bölgeyi uzun vadeli çıkarlarını koruyabilecek hale getirdiler, hem de bölgede kalıcı olmanın koşullarını oluşturdular.

"Böl ve yönet" politikası ile halkları birbirine kırdırarak on yıllarca sürecek savaşların başlatıcısı da oldular. Sınırlar öylesine sorun yaratacak tarzda çizildi ki, emperyalistlere karşı çıkması gereken halklar, yaratılan suni düşmanlıklarla birbirlerini kırdılar. Paramparça, zayıf, güçsüz ve emperyalistlere muhtaç hale getirilen kukla devletler, kolayca emperyalistlere teslim oldular.

Ürdün, Lübnan, Katar, Kuveyt, Bahreyn gibi pek çok küçük devlet emperyalistlerin parçalama ve bölme politikalarının bir sonucu olarak ortaya çıktı.

Yine emperyalistler Ortadoğu'da güvenilir ve sağlam bir üs oluşturmak amacıyla İsrail'i de bu dönemde yarattılar.

Yüzyıllardır aynı coğrafi sınırlar içerisinde yaşamış, aynı kaderi paylaşmış, pek çok ortak özelliğe sahip olan halklar arasında, milliyetleri, dinleri kullanarak ortak bir cephenin, kardeşliğin kurulmasının önüne geçtiler.

Böylece, Türk, Kürt, Arap, Filistin, Acem, Dürzi, tüm Ortadoğu halklarının emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı mücadelesi engellenmeye çalışıldı.

Ancak tüm bunlara karşın emperyalizmin hesaplarını bozan, ona darbeler vuran önemli gelişmeler de oldu.

Bir yandan Sovyetler Birliği'nin desteğinde "ilerici" bir blok oluşturulurken, öte

İkinci Paylaşım Savaşı sonrası emperyalistler coğrafi ve siyasi olarak parçalanmış bir Ortadoğu haritası yaratmak için seferber oldular. "Böl ve yönet" politikası ile yaratılan kukla devletler, işbirlikçi yönetimler emperyalistlerin de en yakın müttefiki oldular.

yandan İkinci Paylaşım Savaşı'nda güçten düşen İngiliz ve Fransız emperyalizminin Ortadoğu'daki pazarına dünyanın jandarmalığına soyunan ABD de göz dikecek ve bölgeye yerleşmeye başlayacaktır. Artık bundan sonra bölgede ağırlıklı olarak ABD politikalarına, saldırılarına göre biçimlenecek bir süreç yaşanacaktı.

İkinci Paylaşım Savaşı sonrasında yeni güç dengeleri oluşurken Ortadoğu halkları açısından değişen bir şey olmamıştı. Değişen sadece dünyada ve Ortadoğu'da ABD etkinliğinin artmasıydı.

ABD'nin İkinci Paylaşım Savaşı'nda kazançlı çıkmasının ve dünyanın jandarması olmasının yanında Ortadoğu'da egemenlik kurmasında ve bunu pekiştirmesinde siyonist İsrail devleti ayrıca önemli bir rol oynamıştır.

Kuruluş çalışmaları İngiliz emperyalizmi tarafından yürütülen ve yine onun desteği ile 1948 Mayıs'ında kurulan siyonist İsrail devleti Ortadoğu halklarına karşı ABD'nin vurucu gücü ve önemli üssü olacaktı.

İsrail, emperyalizmin desteğiyle sağladığı varlığını kabul ettirmek için işgaller dahil her yolu denedi. Emperyalizmin bölgede halkların mücadelesini bastırmak ve sömürüsünü sürdürmek için uyguladığı terörün temel dayanağı da İsrail olmuştur. Bunun karşılığı olarak da emperyalistlerden en büyük askeri ve ekonomik yardımı alan ülkelerden birisi İsrail olmuştur.

Emperyalizm, Ortadoğu'daki tüm kanlı savaşların mimarı, parçalanmışlığın sorumlusudur. Irak'ta, Filistin'de, Lübnan'da ve son süreçte Mısır, Tunus, Cezayir, Libya, Suriye'de yaşanan tüm "iç savaşlar-ayaklanmalar" emperyalizmin eseridir.

İSRAİL - FİLİSTİN

Siyonist İsrail'in Filistin Topraklarını İşgali

İsrail ve Filistin'in durumu, Ortadoğu'ya biçilen önemi gösteren ve emperyalizmin bölge politikalarında bir prototip durumundadır. Siyonist İsrail'in Filistin topraklarını işgali, Filistin halkının ulusal sorununu olmasının ötesinde, hem bölge halkının hem de topyekün dünya halklarının emperyalizme karşı konumu, konumlanması yanıyla ayrı bir öneme sahiptir.

ABD'nin eski Dışişleri Bakanı Aleksandr Haig Ortadoğu ile ilgili bir konuşmasında: "Ortadoğu siyasi pasifliği en az affedilebilecek bir ülkedir. Söz konusu olan bir çok çelişki ve durumu etkileyen bir çok faktör vardır. Bu yüzden olayları şekillendirmenin tek yolu olayların içinden bizzat yaşamaktan geçmektedir. Eğer istediğimiz gibi bir düzen umut etmeye devam edeceksek, olayları bizzat şekillendirmek zorundayız" demiştir. (Filistin Kazanacak, Kıvılcım Yayınları, syf: 85)

İsrail, emperyalizmin tamda yukarıda sağlamaya çalıştığı "düzen" için kurulmuş bir devlettir.

Emperyalizmin Ortadoğu'da soluk borusu konumundadır.

Bölgede Filistin-İsrail sorunu demek; Filistin topraklarının %90'ına yakınının gasp edilmesi, 1 milyon Filistinli'nin sürgünde ve yurtlarına dönme sorunu yaşaması, geri kalan Filistin halkının ise, işgal dışında ellerinde kalan topraklarının %6'lık bölümünde, ambargo ve kuşatma altında yaşaması sorunudur.

Yarım yüzyıldır işgal ve direniş sürüyor.

Emperyalizm ve işbirlikçisi İsrail siyonizmine karşı Filistin direnişi, tüm Ortadoğu halklarını etkileyen, yönlendiren, savaşma dinamiği yaratan bir öze sahiptir.

Kuşkusuz işgale yönelik de söylenecek çok şey vardır. İsrail'in oluşumu, yaratılış süreci işgali tanımlamaya hizmet edecektir.

İsrail'in nüfusu 6 milyon civarındır. Değişik ülkelerden gelen yahudilerin oluşturduğu nüfus, dünya yahudilerinin %40'ını oluşturuyor. Bu nüfus 1880'den bu yana yahudigöçüyle oluşmuştur.

Ortadoğu'da, Filistin'in direnişini ve İsrail'in işgalini doğru biçimde çözümleyebilmek, anlayabilmek için öncelikle her ikisinin de siyasal dinamiklerine, emperyalizmle ilişkilerine, tarihsel gelişimlerine bakmak gerekir.

İsrail Devletinin Kuruluşu ve Ortadoğu'daki Rolü

İsrail devleti, "yasal" olarak 1948 yılında kurulmuş olsa da, devletin ideolojik yapısını oluşturan siyonist görüşlerin ortaya çıkışı, siyasallaşması ve bu görüşler etrafında Filistin'de siyonistler için bir yurt edinme politikası 1800'lü yıllara uzanır.

Kudüs'ün 3 büyük din için de kutsal bir toprak olduğu bilinir. Bu kutsallıktan dolayı özellikle "dinin" etkili olduğu Ortadoğu'da, "din savaşları" gibi gösterilen ama özü sınıflar savaşı olan savaşlar, seferler yapılmıştır. Tarih boyunca 35 kez el değiştirmişti Kudüs. Kudüs'ün dini önemi, işgal ve sömürüyü perdelemek için kullanılmıştır. Amaç, Kudüs'ün de içinde yer aldığı, her yönden zengin topraklara sahip olmaktır.

Siyonizm de çıkış noktasını yahudilik üzerine oturtmuştur. Nesnel koşullar da buna zemin sunmuştu. Siyon, Davut Peygamber'in kendine başkent yaptığı Kudüs'teki tepedir. İsmi buradan alan siyonizm düşüncesi ırkçı bir düşüncedir. 2000 yıl önce halkı, ortak bir din etrafında

toplayarak “ulus” yapmaya çalışmış, bunun için gereken toprak parçasını da işgalle yaratmıştır.

İlk çıktığı dönemde, yahudilerin içindeki diğer görüşler gibi, bir mesih tarafından, bir gün kutsal toprakları olan Kudüs’e götürüleceği düşüncesiyle çıkmıştır. Fakat bu düşüncenin zamanla siyasallaşması ve bir mesih beklentisinden çıkıp, iradi olarak kutsal topraklara yerleşme yolundaki görüşlere dönüşmesi siyonist düşüncenin önderlerinden sayılan Theodor Herzl’in faaliyetleriyle olmuştur. Böyle bir düşüncenin gerçekleşmesi için arkasını güçlü devletlere dayamak gerektiğini düşünen siyonistlerin bir kısmı Osmanlı, bir kısmı Alman, bir kısmı da İngilizler’den destek aramış ve Herzl bu desteği İngilizler’den bularak Yahudi Devleti adıyla bir kitap yayınlanarak siyonist görüşleri temellendirmiştir.

Buna göre Yahudi Devleti’nin gerekliliğini sağlayan iki unsur vardır.

Birincisi, ortak bir din üzerinden ulus yaratma düşüncesidir. Oysa Stalin’in dediği gibi ulus “tarihsel olarak oluşmuş kararlı bir dil, toprak, iktisadi yaşam ve kendini kültür ortaklığında dile getiren ruhsal biçimlenme birliğidir.” Dünyanın hiçbir yerinde din, ulusu oluşturan bir unsur olmamıştır. Bu yüzden bu düşüncenin bilimsel hiçbir zemi yoktur.

İkincisi, anti-semitizmin (yahudi düşmanlığı) var olduğu ve her zaman var olacağı düşüncesidir. Buna göre de, Yahudiler, diğer dinlere mensup insanlarca dünyanın dört bir yanından kovulmuş ve katledilmişlerdir, yaşamlarını sürdürmeleri Yahudi devletinin varlığına bağlıdır.

Yahudiler, Ortaçağ’da, özellikle tefecilikle uğraştıklarından dolayı, yoksul halklarla olan sınıfsal çelişkilerini ve çatışmaları dini bir tepki olarak sunmuşlardır. Keza, dönemin zenginleri de rekabet ve egemenlikten pay alma kavgasında dini farklılıkları kullanmışlardır.

Yoksul halkın sömürü politikalarına karşı yükselttiği isyanlar, bu kesimlerce tefecilik

Kudüs’ün 3 büyük din için de kutsal bir toprak olduğu bilinir. Bu kutsallıktan dolayı özellikle “dinin” etkili olduğu Ortadoğu’da, “din savaşları” gibi gösterilen ama özü sınıflar savaşı olan savaşlar, seferler yapılmıştır. Tarih boyunca 35 kez el değiştirmişti Kudüs. Kudüs’ün dini önemi, işgal ve sömürüyü perdelemek için kullanılmıştır. Amaç, Kudüs’ün de içinde yer aldığı, her yönden zengin topraklara sahip olmaktır.

yapan Yahudilere yöneltilmiştir. Osmanlı devletinde Yahudilere yönelik bu tarz uygulamalar olmamıştır. Bunu her ne kadar Osmanlı’nın “dini hoşgörüsü” olarak sunsalar da özünde İslamiyetin ticareti yasaklamamasından dolayıdır. Anti-semitizm denilen düşüncenin odağında yatan da asıl olarak budur.

siyonizmi anti-semitizmin bir sonucu olarak göstermek bir çarpıtmadır. Evet, siyonizmin çıkışında etkisi vardır, fakat düşüncenin yayılması ve siyasallaşmasının asıl nedeni bu değildir.

siyonist görüşün temeli, emperyalizmin desteğinde Filistin’de kurulacak bir Yahudi devletidir. Herzl Yahudi Devleti kitabını yayınladıktan 1 yıl sonra 1897’de, Basel’de ilk siyonist Kongreyi toplamış, hedef olarak şunu koymuştur:

“Siyonizmin amacı; yahudiler için Filistin’de kamu hukukuyla güvence altına alınmış bir vatan yaratmaktır. Bu hedefi gerçekleştirmek için yapılması gerekenler Filistin’de yahudi kolonisinin tesisi, yahudilerin yaşadığı ülkelerde örgütlenme ve bu örgütlerin tek bir çatı altında toplanması, Yahudi ulusallığı fikrinin pekiştirilmesi” (2)

Yani, siyonizm hedefine masum bir Yahudi Devleti kurmayı değil, Filistin'in işgaliyle oluşturulacak bir Yahudi Devletini koyar. Hem ırkçı, hem işgalci bir düşünceye dayanır. Yahudilerin bulundukları uluslarla bütünleşmesine karşı çıkmasıyla, yahudileri üstün ve ayrıcalıklı görmesiyle, emperyalizme bağımlı olarak hayat bulması ve varlık göstermesiyle, işbirlikçi ve anti -demokratiktir. Siyonist görüş, sınıfsal farklılıkları ve ayrışmaları yok saymasıyla da gericidir, anti-bilimseldir. Kısacası siyonizm halklar için karşı-devrimci ve mücadele edilmesi gereken bir düşüncedir.

İngiliz Emperyalizmi İle İşbirliği

1800'lerde emperyalist devletler, özellikle de İngiltere, Ortadoğu'ya girip burada haki-miyet kurabileceği kanallar ve yollar ara-maktaydı. Ortadoğu'daki etnik farklılıklar, kullanabileceği en uygun unsurlardan biriy-di.

siyonizmin ortaya çıkması, İngiltere açısından kaçınılmaz bir fırsat oldu. Filistin'de yaşayan (sayısı az olsa da) Yahudilerin siyo-nist politikalar nezdinde kullanılması, bölge hakimiyetini sağlamak için önemli dayana-klardan biri olacaktır. Bu yüzden, İngiltere, siyonist harekete desteklerini eksik etmedi. Siyonistler de arkalarına emperyalist bir gücü almadan Filistin'e yerleşemeyeceklerini bildikleri için, siyonizmin emperyalist çıkar-larla uyumlu bir politika olduğunu göstermek için çabaladılar. İngiltere'ye Dr. Cheim Weizman'ın yazdığı mektupta;

“siyonizmin stratejisi temellendirilmiş-ti. Belirlenen hedefler İngiliz çıkarları ile uyum içindeydi. Buna göre, müttefiklerin zaferi için elden gelen yapılmalıdır. Filistin İngilizlerin nüfus alanına girmelidir. Bir İngiliz sömürgesi olarak Filistin'e Yahudi göçü teşvik edilmelidir. İngilizler bölgeye en az 1 milyon Yahudi'nin girişini sağlamalıdır. Bölgeye yerleşen Yahudiler ise Süveyş Kanalı için etkili bir koruma sağlamalıdır”

diyordu. (3)

1917'de İngiltere, siyonist hareketle ilgili, Yahudi halkını bir millet olarak gören ve Filistin'de bir Yahudi kolonisi kurulma-sını uygun bulan ilk resmi belgeyi yayınladı. Balfour Deklarasyonu olarak geçen bu belgeyle, Yahudi göçü de hız kazandı.

Siyonistlerin tarihinde 4 göç dalgası vardır. Alilah denilen bu dönemler ve sayı-ları şöyledir;

1922-1938 döneminde 20-30 bin kişi

1904-1923 döneminde 35- 40 bin kişi

1932-1938 döneminde 217 bin kişi

1939-1948 döneminde 53 bin kişi

Süren 1. Paylaşım Savaşı'ndan dolayı, Balfour Deklarasyonu yayımlandıktan 1 ay sonra, İngiltere Kudüs'ü işgal eder. 1922'den sonra Filistin, İngiliz mandası olur. Bu, 1948 yılında İsrail kurulana kadar sürecektir.

Siyonistlerin bugün de süren politikaların temelinde, “yerleşim yeri” adıyla sürdüğü, her geçen gün yayılan işgali vardır. Bu şekilde, Filistin halkını göçe, bulundukları yerleri terke zorlamaktadır. O dönemde bu politika gereği dünyanın dört bir yanından göçleri arttırmışlardır. “Ülkesiz bir halk için, halksız bir ülke” dedikleri, Filistin'de Yahudi devletinin temelleri olacak örgütlenmeleri hem siyasal, hem aske-ri, hem ekonomik, hem de kültürel oluşturmaya başlamışlardır.

Emperyalizm için siyonistlerin varlığı önemlidir. Hem Araplara karşı bir tampon bölge oluşturulup hem Asya'yla bağlantı yollarını güvenceye almaya yarayacaktır. Filistin işgali, Asya'yı, Afrika'ya bağlayan noktadır. Ayrıca Akdeniz'e kıyısı olmasıyla buranın denetimi de sağlanacaktır. Ve tüm bunlara petrol, doğalgaz ve su kaynaklarının denetiminin sağlanacağı bir yer olduğu da eklenirse Filistin'in emperyalistler için önemi de anlaşılır.

Siyonizm, emperyalist çıkarları koruyacak bir hareketti. Bu yüzden mali yönden de desteklendiler. Özellikle 1933'ten sonraki

göç akınında zengin siyonistlerin gelişiyle finans-banka kurumları da kurulmaya başlandı. Bu konuda en çok desteği ABD verdi.

“1919-1920 yılları arasında en az 200 milyon dolar bölgeye akarken 1933-1939 yıllarında bu rakam 315 milyon dolar gibi muazzam bir meblağa ulaşıyordu” (5)

Siyonistler hem sermaye hem de silahlarla her zaman güçlendirildiler.

BM Kararı Ve İsrail’in Kuruluşu

İsrail’in kurucularından Ben Gunion 1938’de Dünya Sion İşçiler Konseyi’nde yaptığı konuşmasında kurulacak İsrail Devleti’nin amaçlarını şöyle anlatıyordu:

“Devletin kurulmasıyla birlikte büyük bir güç durumuna geldiğimizde taksimi ortadan kaldırıp tüm Filistin’e yayılacağız. Devlet, siyonizmin gerçekleşmesi için bir aşama olacak sadece; görevi de yayılmamız için gerekli zemini hazırlamak olacak. Devlet, düzeni koruyacak ve tabi lafla değil, makinalı silahla.” (6)

Kurulacak İsrail Devleti’nin emperyalist düzenin güvencesini sağlamak için bir araç olduğunu bizzat o devletin kurucuları açıklıyor. Bu konuşmanın yapıldığı tarihten 9 yıl sonra BM’de alınan kararla Filistin topraklarının % 56’lık kısmı üzerinde bir Yahudi Devleti kurulması kararı alındı. O dönemde, Filistin’de Arap ve Yahudi nüfus oranı ise şöyledir: Filistin nüfusu 2 milyon 65 bindir. Bunun 1 milyon 415 bini Arap’tır, 650 bini Yahudi. Bu kararın çıkmasının altında, ABD’nin hem siyonistlere desteği hem de diğer devletlere baskı ve tehditleri vardır.

BM kararından sonra siyonistler katliamcı yüzünü gösterirler. Filistin’in Deir Yasin köyünde büyük bir katliam yaparlar ve Filistinlilerin topraklarını terke zorlarlar. Arap devletleri savaş başlatır siyonistlere, ama emperyalizmin desteğiyle güçlendirilen siyonistler karşısında yenilirler. Ve 1948

Devletin kurulmasıyla birlikte büyük bir güç durumuna geldiğimizde taksimi ortadan kaldırıp tüm Filistin’e yayılacağız. Devlet, Siyonizm’in gerçekleşmesi için bir aşama olacak sadece; görevi de yayılmamız için gerekli zemini hazırlamak olacak. Devlet, düzeni koruyacak ve tabi lafla değil, makinalı Silahla

yılının 14 Mayıs’ında İsrail bağımsızlığını ilan eder. Bu tarihten sonraki İsrail politikaları, onun emperyalist politikaların en büyük destek ve uygulayıcısı olduğunu çok daha açık bir şekilde gösterecektir. İngiltere, İsrail’i siyonistleri kendi yerine yerleştirecek bölgeden çekilir. Bundan sonra, İsrail, daha çok ABD hakimiyetine girecektir.

İsrail, ABD’nin Jandarmasıdır

ABD, İsrail’e, bölgedeki Arap nüfusu ve Arap milliyetçiliğine, Sovyet tehlikesine karşı Ortadoğu’yu dize getireceği, oraya her an müdahale edebileceği bir karakol olarak bakıyordu. Eski ABD başkanlarından Reagen “İsrail orada olmasaydı, ABD bizzat kendisi orada olmak zorunda kalırdı” diyerek ABD için İsrail’in önemini de açıklamıştır.

Yani, İsrail demek, ABD demektir. İsrail, ABD’nin en büyük üs devletidir. Onun eli-kolu ve saldırı silahıdır. Sadece Filistin’le sınırlı bir işgal ordusu değildi İsrail. Zaten olmadığını da bölgede ABD politikalarına, emperyalist politikalara zarar veren en küçüğünden en büyüğüne kadar tüm kişi, örgüt ve devletlere yönelik saldırılarında göstermiştir. İsrail’in temel işlevi Ortadoğu’nun emperyalistlerin istediği biçimi alması için

tırpan olmasıdır.

Emperyalistler, İsrail'i, özellikle sermaye ve askeri güç desteğinden hiç mahrum bırakmamışlardır. ABD, kendi ordu ve donanmasını son teknolojiyle silahlandırırken İsrail'i de buna paralel olarak silahlandırmıştır. İsrail, tüm dünyada ABD'den en çok yardım alan ülkedir. ABD böylelikle de İsrail'i bölgede tek süper güç yapmıştır. Bu onu askeri anlamda güçlü hale getirmiştir. Onun saldırgan gücünü büyütürken, Yahudi yerleşim yerlerinin kurulması için de ayrı bir bütçe sunmuştur.

Bunu 1948'den beri hep fazlasıyla yapıyor. İsrail'i Ortadoğu'da bir güç haline getiren ABD'dir. '67 Altı Gün Savaşı sonrası İsrail kendini ABD'ye ispat etmiştir. ABD'nin İsrail'e yaptığı askeri-ekonomik yardımlar devasa boyuttadır.

İsrail her yıl 3 milyar dolar direk yardım alıyor ve bu kişi başına 500 dolar demek oluyor.

Silah sistemini geliştirmesi için her yıl 3 milyar dolar verdiği İsrail'i nükleer güç haline getiren de Amerika'dır. Amerika bunu niye yapıyor? İsrail Ortadoğu'da ABD'nin jandarmasıdır. Ortadoğu'da çıkarlarını İsrail korur, tüm kirli işlerini İsrail yapar.

1956'da, Mısır'da, emperyalistlerle işbirliğini reddederek Süveyş Kanalı'nı millileştiren Nasır'a karşı, İngiltere ve Fransa'yla beraber saldıran İsrail'di.

1967'de, yine emperyalistlerle uzlaşmayı reddeden Araplara karşı savaş açıp 6 gün gibi kısa bir sürede hem Filistin'de hem de Suriye'de, Mısır'da bazı bölgeleri işgal eden İsrail'di.

Bugün Türkiye'ye yerleştirilen radar sisteminin görüntülerinin bilgisinin İsrail'e verilmesini ABD'nin bir başka ülke ile işbirliği gibi algılamak hatadır. Nasıl ki, bir ülke aldığı askeri istihbaratı kendi ordusuna bildirirse ABD'de İsrail'e bildiriyor. Bu yüzden radar sistemlerinin İsrail'e iletilmesi değil, iletilmemesi şaşkınlık yaratacaktır. 1979 yılında, ABD KH-11 uydusunu fırlat-

mış ve gelen istihbaratlar İsrail'e verilerek İsrail'in Lübnan, Suriye, Mısır ve Ürdün sınırları içindeki her türlü askeri hareket ve gelişmeyi anında öğrenecek konuma gelmesi sağlanmıştır. Buradan aldığı bilgilerle 1981'de Irak'taki Osirak nükleer reaktörünü vurmuştur. ABD bunun, "yasal savunma eylemi" olduğunu söylemiştir.

1982'de, Lübnan işgal edilmiş ve büyük katliamlar yapılmıştır.

İsrail, sanılmasın ki yalnız Ortadoğu'da kullanılmakla sınırlı bir güçtür. Gerek Afrika gerekse de Latin Amerika'da gerçekleşen faşist cuntalarda, kontrgerilla operasyonlarında hem askeri destek hem de eğitim desteği vererek emperyalist çıkarların gereğini yerine getirmiştir. Guatemala, El Salvador, Nikaragua'da, Tayvan'da, Endonezya'da ve Afrika ülkelerinde ittifak ve askeri bağları vardır.

CIA başkanlarından William J. Casel İsrail'le ortak yapılan-yapılacak hareketleri şöyle saymıştır:

"Sovyetlerde casusluk, Polonya'da anti-komünist Dayanışma Hareketi'ne yardım, Angola'da Jonas Savimbi önderliğindeki karşı-devrimci UNITA örgütünün ekonomik ve askeri açıdan desteklenmesini içeriyordu.

Ayrıca Mozambik'te sola düşman Renamo hükümetinin güçlendirilmesi için ABD ile İsrail işbirliği yaptılar. Mozambik'te Renamo 100 bin sivili öldürdü, 1 milyon Mozambikli de göç etti." (7)

Kısacası ABD'nin çıkarları neredeyse, İsrail de orada vurucu güç olarak kullanılmıştır, kullanılmaya da devam etmektedir.

Filistin'in Önemi

Filistin denildiğinde akla gelen bölge Batı Şeria ve Gazze topraklarıdır. Ancak çok gerilere gidildiğinde anlaşılabacaktır ki, şu an İsrail devletinin bulunduğu tüm topraklar da Filistin topraklarıdır.

Bugün Filistin dahil, tüm dünyada 7 mil-

yon Filistinli yaşamaktadır. 1948’de İsrail’in kurulmasıyla birlikte Filistinliler hem kendi topraklarında hem de diğer Arap ülkelerinde sürgün olarak yaşamaya başladılar.

Böylece İsrail, Filistin halkını dağıtarak, Filistin toprakları üzerinde işgalini büyüterek, ulus olma özelliğini yok etmek istemiştir. Öyle ki, Filistin’in üçte ikisi İsrail tarafından işgal edilmiştir. Gazze topraklarında 1 milyon 280 bin, Batı Şeria’da 2 milyon 240 bin Filistinli yaşamaktadır.

Tüm dünyanın gözü önünde onlarca yıldır süren siyonist işgal karşısında dünyanın en büyük ve en ileri teknolojileriyle donatılmış İsrail ordusu karşısında taşla, sapanla, molotofla, silah ve bedenleriyle direnen ve bu yüzden de hiç bitmeyen bir direnişin adıdır Filistin. Özellikle bugün Gazze’de yaşanan ambargoya rağmen, açlıkla, yoksullukla, dökme kurşun operasyonları, fosfor bombalarıyla yıldırmaya çalışılan halkın teslim olmayacağıın ilanıdır Filistin. Kısacası, emperyalizm ve siyonizm’in her türlü zorbalığına karşı “ya özgür vatan ya ölüm” diyenlerin diyarıdır. Hem emperyalistler açısından hem de halklar açısından baktığımızda Filistin tarihsel öneme sahiptir.

Yahudi ajansı yöneticisi General Shlomo Gazit, Yedioht Ahronat gazetesine, Nisan 1992’de, şunları söylemişti:

“... İsrail’in rolü mevcut rejimleri korumak, radikalleşme süreçlerini önlemek ya da durdurmak ve fundamentalist dinci bağnazlığın yayılmasını engellemekti.” (8)

Eğer Filistin direnişi olmasaydı, emperyalistler için dikensiz gül bahçesi olacaktı, sömürü ve zulüm politikalarını gizlemek adına her türlü maskelerle çok daha rahat yağmaya girişeceklerdi. Filistin direnişi, yalnız Filistin halkına değil, tüm dünya halklarına Ortadoğu’daki siyonist İsrail’i anlatıyor, emperyalistlerin ‘dostluk’ için değil, Ortadoğu halklarının varlıklarına el koymak için bölgede olduklarını anlatıyor. Bu yanı sıra sınıflar savaşında da halkın düşmanlarını göstermekte bir ayna işlevi görmektedir.

ABD, İsrail’e, bölgedeki Arap nüfusu ve Arap milliyetçiliğine, Sovyet tehlikesine karşı Ortadoğu’yu dize getireceği, oraya her an müdahale edebileceği bir karakol olarak bakıyordu. Eski ABD başkanlarından Reagan “İsrail orada olmasaydı, ABD bizzat kendisi orada olmak zorunda kalırdı” diyerek ABD için İsrail’in önemini de açıklamıştır.

İkincisi, halklar için öğretmendir Filistin. Düşmanınız sizden kat kat güçlü de olsa, askeri, ekonomik, siyasal olarak tecrit edilmiş de olsanız, fiziki onlarca darbe alıp on binlercenizi şehit de verseniz, bir taşla bir molotofla, bedenlerinizle bile olsa direnebilirsiniz. Tüm bunlara rağmen, bazen yükselip, bazen gerilese de direniş, eğer kararlıysanız, eğer sürekliliğini sağlarsanız bu başlı başına zaferin adıdır. Bunun göstergesidir Filistin.

Haksız olanların, vatanları için ölümü göze alanlar karşısında, acizliğini göstermektedir Filistin. Ve Filistin “artık bitti, hiçbir şey olmaz” denildiği yerde halkların öfkesiyle başkaldırının adıdır. Filistin, direniş demek, teslim olmamak ve özgür vatan için ölüm demektir.

“Filistin’in kaderi bir tek taşla değişti. Pusunun kurulduğu günün hemen ertesinde, Filistinli bir genç, Gazze şeridinde bolca bulunan keskin çakmak taşlarını toplayarak İsrail askeri devriyelerine atmaya başladı. Arkadaşları da onu taklit etti. Kısa süresonra taş atanlar yüzlerce kişiydi. Gerçek mermilerle karşı koymaya çalışan IDF devriyeleri üzerlerine yağın taşlar karşısında geri çekilmek zorunda kaldı. İşgal altındaki topraklarda her zaman ani gösteriler olmuştur, ancak bu seferki çok değişikti. Bütün halk tek bir kişi gibi ayaklanmıştı.

Artık bıçağın kemiğe dayandığı anlaşılıyordu. Taş ayaklanması başlamıştı. Başlangıçta bölgesel olan direniş kısa zamanda bütün Batı Şeria'ya ve Gazze Şeridi'ne yayıldı. Yollarda yanan lastiklerden oluşmuş barikatlar görüldü. Filistinli işçiler greve gittiler. İsrail yasalarınca yasaklanmış olan Filistin bayrakları her yere asılmaya başlandı ve her yerde her zaman taş atıldı.” (9)

Anlatılan 9 Aralık 1987’de başlayan 1. İntifada’dır. Küçük generallerin başlattığı, kadını, erkeği, genci, yaşlısıyla halkın biriken öfkesinin siyonizme patladığı andır. 7 Aralık’ta İsrail’in saldırısıyla 4 Filistinli’nin öldürülüp 7’sinin yaralanması bardağı taşıran son damla olmuştur. Filistinliler İsrail var olduğundan beri her gün şehitler vermektedir. Bu yüzden İntifada “kendiliğinden” başlamamıştır. O an bir öncü görülme de kendiliğinden değildi. Halkların tarihinde, vicdanlarında biriken, onlarca yıldır süren siyonist işgalin ve saldırıların, çekilen zulmün, zorbalığın birikmişliğidir. Bilinçlerde yaratılan direnişlerin birikmişliği vardır. Nihai zafere ulaşmasa da Filistin halkının, 1920’lerden bu yana sürdürdüğü direniş kısmi kesintilere uğrasa da, bazen ivmesini düşürse de sürekli var olmuştur. İşte bunun bir yansımasıdır İntifada.

Filistin Tarihine Bakış

1920’lerde, emperyalist İngiltere’nin mandası olan Filistin’de, halk daha o günlerde hem İngiliz hem Fransız emperyalistlerine, hem de göç dalgasıyla yurtlarına yerleşen siyonistlere karşı direnişe başlamıştır. Bugün Hamas’ın askeri birliğine ismini veren İzzettin El Kasım, o günlerde emperyalistlere ve siyonistlere kurşun sıkan ilk kişidir. Onunla sınırlı kalmaz elbette, birçok önderi vardı halkın yüreklerinde. İngiliz emperyalizminin eliyle taşınan İsrail’in ırkçı terör örgütleri (Irgun, Haganah gibi) 1920’lerden beri Filistin’de terör estiriyordu. 1924 Afula olayı ve 1929’dan sonraki siyonist hareket öncülüğünde yayılmacılık

hızlandırıldı ve Filistin ilhak edildi.

İsrail’in emperyalizm eliyle kurulmasının ardından, işgale karşı 1929 Filistin ayaklanmasının önderi Fuad Hicazi şöyle der: “Ölümümüz, vatanımızda bulunan düşmanı sarsacaksa yüzlercemiz ölürüz.”

Diğer iki önder Ata El Zeyr ile Muhammed Cimcem, idam öncesi ellerine kına yakıp “düşüne gittiklerini” varsaydılar.

Emperyalistlerin desteğinde artan siyonist güçler, Filistin halkını kendi yurdunu terke zorlamıştır. Özellikle 1930’lu yıllarda artan ve yüz binleri bulan bu fiili işgale karşı, 1936 yılında, 3 yıl sürecek Arap ayaklanmaları başlar. 3000’den fazla kişi öldürülür.

1948’deki Arap – İsrail savaşı sonunda Filistin burjuvazisi, toprak sahipleri ve orta sınıf mensupları yok edilmiştir. Bu, şu anlama gelmektedir; o zamana dek Filistin savaşına önderlik eden bir üst sınıf – toplumsal katman yok olmuştur. Geriye kalan köylü ve işçi sınıfıdır. O süreçte Filistin topluluğu ve bu sınıfların çoğu çok kötü koşullarda mülteci konumunda diğer Arap ülkelerinde ikamet ediyorlardı.

Filistinliler, El Nakba (Felaket) adını verdikleri bu Arap-İsrail savaşından ciddi deneyimler kazandıysa da bu yeterli değildi. 1930’lu yıllar boyunca (36-39), irili ufaklı köylü ayaklanmaları ve siyonizmin yayılmacılığına set çekme mücadelesi devam etti. Filistinlilerin varlık-yokluk mücadelesi hem emperyalizmin hem siyonizmin hem de gerici Arap rejimlerinin hedefi oldu.

1950’lere kadar Filistin içindeki önderler tarafından sürdürülür direniş. Bir süre duraklasa da, İsrail devletinin kurulmasıyla beraber, hem göçe zorlanarak mülteci durumuna getirilen, hem de katliam ve saldırılarla yıldırılmaya çalışılan, “yok edilmeye” çalışılan milyonlarca Filistinli direnişlerini sürdürür. Her ne kadar kurtarıcılarını başka yerde arasa da, arkalarını diğer Arap devletlerine dayamaya kalksa da, savaş ve işgal, halkı hem direnişi büyötmeye hem de kendi öncülerini, kendi kahramanlarını

yaratmaya zorlayacaktı.

‘50’li yıllar, Filistin için yeni bir kesimin yükselişe geçtiği dönemdir. Bu yıllar, mülteci Filistinlilerin sosyal dayanışma ağları kurdukları, değer ve inançlarına sahip çıktıkları, Filistinlilik kavramının yüceltildiği, Filistin fikrinin ve onun için savaşıma arzusunun yaratılıp büyütüldüğü yıllardı. Kısacası toparlanma yıllarıydı.

Emperyalistlere karşı vatansever tavırlarıyla Arap halklarının sempatisini toplayan Mısır Devlet Başkanı, Cemal Abdülnasır 1960’lara kadar Filistin davasının baş destekçisi, sahiplenicisi ve sürdürücüsü olmuştur.

Bu konuda Che der ki: “Ne denli dost ve çıkar gözetmeyen bir ülke olursa olsun, insanın kendi gücüne güvenmesinden, kendi gücünün bilincine varmasından başka gerçek güç kaynağı yoktur. Bir halk, gücünün bilincine vardığı zaman, mücadele etmeye ve ilerlemeye karar verdiği zaman gerçekten güçlüdür ve tüm düşmanlarına karşı koyabilir.” (10)

Filistinliler, bu dönemde bir yandan da gelişen Pan-Arabizm akımların etkisinde kaldılar. Arap Birliği sayesinde işgalin kaldırılacağına inandılar. Ancak 1961’de, başta Mısır ve Suriye’nin, Birleşik Arap Cumhuriyeti fikrinden kopuşu gündeme geldi. ‘67 işgaliyle birlikte Filistinliler de, Arap eliyle kurtuluş mücadelesinden koptular. Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) ‘67 savaşının temel gücü oldu.

‘67 Arap-İsrail Savaşı, Arap devletlerini gerek siyaseten, gerek askeri açıdan güçsüz düşürmüş, Filistin gerilla grupları içinse bir çıkış noktası ve halkın sahiplenmesi anlamını taşımıştır. ‘67 Arap-İsrail savaşından önce FKÖ’den söz etmemiz gerekir.

FKÖ, 1964 yılında Arap ülkelerince –özellikle Mısır’ın öncülüğünde– örgütlenen bir yapıdır. Başta geniş halk kitlelerinden kopuktu. İlk aşamada silahlı mücadeleyi örgütleyemedi. Ancak 1967 "Altı Gün Savaşı"yla birlikte FKÖ için bütün dengeler değişti. Yeni kadrosu, sürgünde yaşayan

Tüm dünyanın gözü önünde onlarca yıldır süren Siyonist işgal karşısında dünyanın en büyük ve en ileri teknolojileriyle donatılmış İsrail ordusu karşısında taşla, sapanla, molotofla, silah ve bedenleriyle direnen ve bu yüzden de hiç bitmeyen bir direnişin adıdır Filistin. Özellikle bugün Gazze’de yaşanan ambargoya rağmen, açlıkla, yoksullukla, dökme kurşun operasyonları, fosfor bombalarıyla yıldırılmaya çalışılan halkın teslim olmayacağıın ilanını Filistin.

halkın ve emekçi kesimin çocuklarıydılar.

‘50’lerden itibaren Müslüman Kardeşler’de örgütlenip gelen Yaser Arafat (Abu Ammar), Halil El Vezir (Abu Cihat), Salah Halef (Abu İyad) Filistin ulusal kimliğini yaratmak, bağımsız Filistin ulusal hareketini oluşturmak üzerinden El Fetih örgütünü Kuveyt’te oluşturdular. Beyrut’ta ise Filistinli öğrenciler Dr. George Habbaş önderliğinde Arap Ulusal Hareketi’ni oluşturmuşlardı. Bütün Arapların tek bir devlet içinde birleşmesini savunuyorlardı. Daha sonra FHKC, Habbaş öncülüğünde bu gruptan ayrıldı. 1960’da silahlı mücadelenin Filistin’in tek kurtuluş yolu olduğuna inandılar.

1960’larda, El Fetih ve onun önderi Yaser Arafat’ın önderliğinde devam eden direnişe, FHKC, FDKC’nin ve diğer Filistinli direniş örgütlerinin oluşturduğu Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) yön verecekti. Farklı ideolojik yaklaşımları olsa da, ortak ve temel sorun, Filistin topraklarının siyonist işgalden kurtarılıp özgür, bağımsız Filistin’i yaratmaktır. 1987’de, halkın inti-

fadaya yönelmesi, FKÖ'nün, sürekli ve düzenli bir şekilde siyonizme karşı mücadelesinden, İsrail'in gayri -meşruluğunu tüm dünyaya ilan ettirebilmesindendir. Arap ülkelerine, 1980'lere kadar, İsrail'le "görüşmeyi, varlığını kabul etmeyi ve barışmayı" ilkesel bir tutum olarak reddettiren direnişin tüm Arap haklarında yarattığı "düşman" bilincidir.

Emperyalizmin de, İsrail'in de ilk hedefi, Filistin halkına ve direnişi yönlendiren güçlere ve bu güçlere sahip çıkan, destekleyen devletlere siyonizmin Ortadoğu'daki varlığını kabul ettirmektir. Uzunca bir süre bunu başaramamaları direnişin gücüdür.

1967 Altı Gün Savaşı

5 Haziran 1967'de İsrail saldırıya geçti. Savaşın 2. günü Mısır'ın bütün hava gücü yok edilmişti. İsrail ordusu, Sina Yarımadası'nı, Gazze'yi işgal etti. Karşısına çıkan Ürdün Ordusu hemen dağıldı. Kudüs ve Batı Şeria kısa sürede düştü. İsrail, savaşın 5. gününde ateşkes koşullarına uymadı. Suriye sınırlarını da ihlal ederek Golan Tepeleri'ni işgal etti. Sadece 6 gün içinde Arap orduları yenildi, geri çekildiler. Savaşın sonunda emperyalizm ve siyonizm, zaferlerini kutladılar. Artık tarihe '67 sınırları olarak geçen sınırlar çizilmiş oldu.

'67 Arap-İsrail savaşının ardından İsrail, gerilla kamplarına saldırılarını hiç kesmedi. '68 Mart'ında, El Karame Savaşı'nda (Onur Savaşı) binlerce gencin gerillaya katılımını sağladı. FKÖ yönetimi ise artık bu gençlerin eline geçti. İsrail'e karşı gerilla kamplarındaki direniş aslında askeri anlamda bir zafer değildi. Ancak söz konusu olan, Arapların onurunu kurtaran gerilla direnişiydi.

Arap ordularının çekildiği anda, bir Filistinli için direnmekten başka yol yoktu. Gerisi ise önderliklerinin gücünü İsrail siyonizmine kanıtlamaktır. Onca Arap ordusunun yapamadığını başardılar. "İsrail orduları efsane değildir. Onlara karşı direnilebilir"

dediler. Direnen halktı. Filistin fedailer, gerillaları günlerce çatıştılar. Yenilmeden, bozguna uğramadan geri çekildiler.

Bundan sonra birçok örgütle yola devam eden Filistin, sayısız saldırı ve direniş yaşadı.

Ancak Filistin ulusal mücadelesinin önemli kesitleri intifadlardır. Filistin halkı intifadada, işgal altındaki topraklarda çok büyük zaferler kazandı. Geleceğin en köklü, dinamik yönetim tarzını ayaklanmayla yarattılar. Bu yönetim, Filistin topraklarındaki gelmiş geçmiş en başarılı örgütlenmedir. Bunu başaran halktır, Halk Komiteleri'dir. Hayatı ve savaşı, savaşın ihtiyaçlarını ve sonuçlarını örgütleyen halktı, Halk Komiteleriydi. İntifada yaratıldıysa, bunu yaşamda somutlayan Halk Komiteleriydi.

İntifada, işgal edilmiş Filistin'de bir halk devrimidir. Gelişimine bakacak olursak, dışarıda sürgündeki FKÖ ile (FKÖ bir çok örgütten oluşur, bir cephe örgütlenmesidir) Filistin topraklarındaki halkın bütünleşmesidir. İsrail ve ABD'nin intifadayı dağıtma çabası da bundandır. Ayırmak istedikleri; FKÖ ile halktır, '67'den beri emperyalizmin ve siyonizmin hedefi budur. Temel politikaları budur. Nedeni açıktır; halkın savaşı sahiplenmesini ve savaşa katılmasını engellemek, örgütleri yalnızlaştırarak tükenmelerini sağlamaktır.

Oysaki halk, Amerikan emperyalizmi ve İsrail siyonizmi işbirliğiyle dayatılan "çözümleri", mülteci olmayı reddetmiş ve kendi vatanı üzerinde bağımsız bir devlet kurmak amacıyla ayaklanmıştı. Hedef çok nettir.

Gazze'de abluka ve ambargoya karşı mücadele, ülke olarak tanınma ve hakları isteme mücadelesi bugün de devam etmektedir.

8 Aralık 1987'de Gazze'de başlayan ilk hareket bir anda tüm Filistinlileri sardı. 20 senedir işgal altında yaşayan bir halk, silkinip ayağa kalktı. İşgalden kurtulmak istiyorlardı. Yoksa mesele ne iki Filistinlinin ölümüydü

ne de bahsedildiği gibi misillemeydi. Temeli yıllardır süren işgale, siyonist zulme isyandı. Nedeni görmek için, Filistin halkı üzerinde yarattığı etkilere bakmak yeterlidir. Ölüm, hapis cezaları, gözaltılar, ev veya kasaba hapisleri, seyahat kısıtlamaları, ev yıkımları, adaletsiz vergiler, eğitim kurumlarının kapatılması, toplu katliamlar, tecavüzler İsrail'in uyguladığı politikaların temel yöntemleriydi. Adına da

“Demir Yumruk” politikaları diyordu. Filistinliler için bu yöntemler ve dayatmalar dayanılmaz bir hal almıştı.

Filistin halkı gün geçtikçe politikleşti. İsrail, Filistin'in belli bir toplumsal sınıfının da desteğini alamamış, aksine ağır vergilerle büyük toprak sahiplerinin ve şehirli tüccarların yok olmasını sağlamıştı.

Diğer ve temel bir neden ise '67'den '87'ye kadar 500 bin Filistinli'nin İsrail hapisanelerine girip çıkması, politikleşti- ren neden olmuştur. Hapse girerken yeterli siyasal bilince sahip olmayanlar, inançlı ve siyasal yönden işgale karşı donanmış olarak hapisten çıkıyorlardı.

İntifada ile bütün iktidar ilişkilerindeki denge de değişti. İsrail içindeki Araplar'ın kimlikleri güçlendi. Ürdün, Batı Şeria'daki tüm haklarından vazgeçti. Böylece, FKÖ Filistinlileri temsil etme hakkı kazandı.

15 Kasım 1988'de, Cezayir'de, Filistin Ulusal Meclisi işgal altındaki topraklarda, başkenti Doğu Kudüs olan Filistin devleti- nin kurulduğunu ilan etti. Bu kararı Hamas, İslami Cihat, Fetih- Devrimci konsey tanımadığını ilan etti. FHKC önderi Habbaş, İsrail'e çok taviz verildiğini, bunun yanında hiçbirşey kazanılmadığını belirterek, yine de çoğunluk kararına uyacağını bildirdi.

13 Aralık 1988'de Arafat, BM'deki konuşmasında İsrail'in var olma hakkını tanıdıklarını, terörizmi kınadıklarını ve iki devletli çözümü kabul ettiklerini açıkladı. Hemen ardından ABD, FKÖ ile görüşmeye başladı. ABD ve İsrail, '79'da Camp David'de ne önerdilerse yine aynı şeyleri önermeyi düşünüyordu. Bu da Filistin için

Oslo tam bir hezimetti. İntifada, işgal altındaki topraklarda hızını yitirdi, insanlar umutsuzlaştı. Kudüs sorunu, mültecilerin geriye dönüş hakkı, Yahudi yerleşimcileri ortada kalan meselelerdi. Sınırlar konusunda ise Camp David'den farklı bir şey söylenmemişti. '67 sınırlarına dönüş söz konusu bile değildi. Muhalefet büyüdü. FHKC ve Hamas dahil 10 örgüt, bu barışa karşı mücadele etti. Ancak yıllar süren zorlukların ve işgalin sona ereceği umuduyla halk Oslo Anlaşması'na destek verdi. Ama işgal de meşrulaşmış oldu.

sınırlı özerklik anlamına geliyordu. ABD emperyalizmi “Körfez Savaşı” sonrası Ortadoğu'da, Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) adı altında yeni-sömürgecilik ilişkilerini yeniden şekillendirmeye başladı. Bu, onun dünya hegemonyasını büyüttüğünün ifadesiydi.

Oslo Anlaşması'na kadar Filistin görüşmelerde sonuç alamadı. Bu süre zarfında İsrail yerleşimcileri zamanı kendi lehine çevirdi. Yaratılan intifadanın gücü, Arafat'ın ellerinde Oslo'da yapılan gizli görüşmelerde harcandı. Uzlaşmanın, teslimiyetin aracı oldu. Arafat, bu görüşmelerin hepsini FKÖ Yürütme Komitesi'nden gizledi. 13 Eylül 1993'de Beyaz Saray'da İlkeler Bildirgesi (Oslo Anlaşması diye geçer) imzalandı. Bu anlaşma ile “Arap-İsrail çatışması bitirildi” diye duyuruldu.

Oslo tam bir hezimetti. İntifada, işgal altındaki topraklarda hızını yitirdi, insanlar umutsuzlaştı. Kudüs sorunu, mültecilerin

geriye dönüş hakkı, Yahudi yerleşimcileri ortada kalan meselelerdi. Sınırlar konusunda ise Camp David'den farklı bir şey söylenmemişti. '67 sınırlarına dönüş söz konusu bile değildi. Muhalefet büyüdü. FHKC ve Hamas dahil 10 örgüt, bu barışa karşı mücadele etti. Ancak yıllar süren zorlukların ve işgalin sona ereceği umuduyla halk Oslo Anlaşması'na destek verdi. Ama işgal de meşrulaşmış oldu. Peşi sıra gelen uygulamalar bunu açık bir şekilde gösterdi. İsrail Filistin özerk bölgelerini bile istediğinde "güvenlik" gerekçesiyle ablukaya alıyor, giriş çıkışlar denetleniyordu.

1994 Mayıs'ındaki Kahire Anlaşması'yla Filistin Yönetimi kuruldu. İsrail, askeri idaresinin belli yetkilerini devretti. Bu, kitlerle kabul edilen bir yönetim olmadı. Sözde devlet olmaya geçti ama ülke sınırları bile belli değildi. Vatandaşlık hakkı tanınmıyordu. Filistin yönetimi, intifadanın komiteleri üzerinden inşaa edilmemişti. Halkla hiçbir bağı yoktu. Tüm bu geriliklere rağmen, Filistin'de direniş bitirilemedi. Filistin yönetimi, kendi iradesinin dışına çıkanlara baskı yapmaktan geri durmadı. Hamas'la çatışmalar büyüdü. Devlet olmayan devletin polis gücü vardı. Sık sık Hamas'a çağrılarda bulunuyor, silahlarını teslim etmelerini istiyordu. 1994'te Filistin yönetimi polisi, aylarca operasyonlar yaptı, muhalif tüm kesimlerden yüzlerce Filistinli'yi gözaltına aldı.

FKÖ'nün, yeni Filistin yönetiminin en büyük çelişkisi İslami hareketler oldu. Öyle ki Filistin Yönetimi polisi, tutuklamaları protesto eden Hamaslı'lara ateş açabildi, 13 kişiyi öldürdü. Bu olay tarihe "Kara Cuma" olarak geçti. Kara Cuma'dan 28 Eylül 2000'deki 2. İntifada'ya kadar geçen dönemde, Arafat, her karşıt gösteride, sert önlemler alarak, İsrail ve ABD'ye bağlılığını kanıtlamış oldu. Fakat bir taraftan da Hamas'la görüşmeye çalıştı.

2. İntifada sürecinde değişik gruplarca yüzden fazla feda eylemi yapıldı. İsrail kayıplarının büyük çoğunluğu da bu eylem-

ler sonucunda oldu. İsrail ise şehirleri bombaladı, örgüt önderlerini hedef alarak Filistin Yönetimi binalarını bombaladı. 2002 Nisan'ında Filistin Yönetimi altındaki şehirleri kuşattı. Arafat günlerce kuşatmada kaldı.

Bugün gelinen aşamada Filistin'de iki yönetimden söz etmek gerekir. Filistin, Hamas yönetimindeki Gazze ve El Fetih yönetimindeki Batı Şeria olarak bölündü. Fiziki olarak bölünen Filistin, siyasi olarak da bölündü.

Gazze'deki seçimlerle birlikte, El Fetih, emperyalizmin istediği ve dediği gibi, halkın büyük desteğiyle seçilen Hamas iktidarını tanımadı. Ardından iki örgüt arasındaki çatışmalar, Gazze ve Şeria yönetimleri olarak ayrışmayı getirdi.

İsrail ve Filistin'e Karşı Alınan Tavrı Saflaştırır!

Filistin, tüm dünyada süren sınıf savaşımının temeli olan emperyalizmle halklar arasındaki çelişkinin en koyu en somut haliyle yaşandığı yerdir. Filistin halkının, emperyalizme ve siyonizme karşı savaşı kazanıldığında, zafer, tüm halkların hanesine yazılacaktır. Kaybedildiğinde ise, diğer halklara yönelik daha pervasız bir saldırının önünü açacak bir noktada durmaktadır. Bu yüzden, Filistin davası, ezilen halklar nezdinde, sadece "direnişçi bir halk" olduğu için destek verilecek bir dava değildir. Filistin halkının mücadelesi maddi-manevi ne yapılması gerekiyorsa öyle sahiplenilmesi ve desteklenmesi gereken bir davadır. Böyle olduğu için de, ülkemiz devrimci hareketlerinden yüzlerce kişi Filistin'e gitmiş ve Filistinlilerle beraber siyonist İsrail'e karşı omuz omuza savaşmıştır. Filistin halkına destek sunmak için değil, tersine siyonizme karşı mücadelenin, emperyalizme karşı verilen mücadeleden ayrı düşünülemeyeceği için kendi davaları olarak bakmışlardır. Bugün de bu bakış açısı değişmemiştir.

Emperyalizme karşı mücadele demek,

onun gayri-meşru çocuğu olan, onun jandarma örgütü olan İsrail’le de mücadele demektir. Bu yüzden Filistin ve İsrail karşısında alınan tavırlar, bu saflaşmada nerede yer aldığını da ortaya koyar. Siyonist İsrail’e karşı olup da emperyalizmle anlaşılan, işbirliği yapan örgüt ya da devletlerin tavırlarında riyakarlık vardır. Halkları aldatmak için, halklardan yana görünmek için ise zoraki alınmış “tavır”lardır. Bu yüzden de sürekliliği yoktur ya da halkları düzen içine çekmek adına yüze takılmış bir maskeden ibarettir. Çünkü Filistin halkının yarattığı direniş ve mücadele tüm dünyada halklar nezdinde meşruluğunu kabul ettirmiş, bununla beraber yarattığı sempatiyle de, Filistin’e destek verenlerin, halkların güvenini ve desteğini kazanmasını sağlamıştır. Bunun için bir istismar aracı olarak da kullanıldığı olmuştur.

Siyonist İsrail’e karşı olmak onun meşruluğunu kabul etmemektir. İşgal ettiği topraklardan söküp atabilmek için onunla savaşmak, onunla savaşan örgüt ve kişileri sahiplenmek, her türlü desteği vermek demektir. Bununla beraber siyonist İsrail’i var eden, onu besleyen, güçlendiren başta ABD olmak üzere, tüm emperyalistlere karşı da aynı tavır almak demektir.

İsrail’e karşı, silahlı mücadele çizgisinde hareket eden örgütler, Ortadoğu’daki anti-emperyalist tavır gösteren örgütlerdir. Süreç itibariyle, İslamcı örgütlerin öncülüğünü sürdürdüğü bugün Filistin’de özellikle Hamas, Lübnan’da ise Hizbullah öne çıkmaktadır. Elbette siyonizme ve emperyalistlere karşı mücadele çizgisinde oldukları sürece ileri bir nitelik göstermektedirler. Fakat bu çizgileri, özellikle Türkiye ve diğer Müslüman nüfusun yoğun olduğu bölgelerde de İslami bir direniş olarak sahiplenildiği noktada Filistin davası yenilmeye mahkum bir hal alır. Çünkü İslami hareketler dönem ve sürece göre siyonistlere tavır alsa da özünde ABD emperyalizmiyle de, AB emperyalizmiyle de uzlaşabilecek bir siyasi çizginin temsilcisidirler. Filistin’in işgali, ulu-

Emperyalizme karşı mücadele demek, onun gayri meşru çocuğu olan, onun jandarma örgütü olan İsrail’le de mücadele demektir. Bu yüzden Filistin ve İsrail karşısında alınan tavırlar, bu saflaşmada nerede yer aldığını da ortaya koyar. Siyonist İsrail’e karşı olup da emperyalizmle anlaşılan, işbirliği yapan örgüt ya da devletlerin tavırlarında riyakarlık vardır. Halkları aldatmak için, halklardan yana görünmek için ise zoraki alınmış “tavır”lardır. Bu yüzden de sürekliliği yoktur, ya da halkları düzen içine çekmek adına yüze takılmış bir maskeden ibaretti.

sal ve sınıfsal olarak değerlendirilmelidir. Filistin’in gerçekten yanında olan, Filistin’i sahiplenilen örgüt ve ülkelerin tavrı bu ayrışmaya göre biçimlenir. Filistin üzerine yağın bombalar, Filistinlileri öldüren kurşunlar, Yahudi İsrail’den değil, emperyalizmin gayri-meşru çocuğu olan siyonist İsrail’den atılmaktadır. Bu yüzden, karşısına emperyalizmi almayan anti-siyonistlerin Filistin desteği, dönemsel ve geçici olduğu için de direnişi güçlendirici değil, tersine ona zarar veren bir niteliktedir.

Hamas Nasıl Büyüdü?

Hamas, ulusal haklardaki ve silahlı mücadeledeki ısrarı ve sahiplenilişle Filistin halkının gönlünü kazandı ve çekim merkezi haline geldi. Tüm eksiklerine rağmen gelişti. Çünkü Arafat teslimiyetinden (’94 Oslo Anlaşması) sonra, onyıllardır yozlaşan, ekonomik alanda yolsuzlukları ile Filistin halkının tepkisini çeken, “barış” dediği politikaları her seferinde iflas eden, en son

aşamada da emperyalistlerin icazetine sığınan bir El Fetih vardır.

Öte yandan diğer önemli güç FHKC ve FDKC gibi sosyalist veya sosyalizmden etkilenen örgütler de sosyalist sistemin yıkılmasından sonra güçsüzleşmiş, kısmen etkisizleşmiş, dinamikleri zayıflamış olduğundan El Fetih'e karşı Filistin halkının tepkisini örgütleyemediler. Böylelikle özünde İslamcı da olsalar, halkın direnme haklarını korudukları, iradeyi teslim etmedikleri, ısrarla silahlı mücadeleyi savundukları için Hamas büyüdü, gelişti, sahiplenildi.

AKP, İsrail'in Dostudur!

AKP iktidarı, riyakarca İsrail'i eleştirdi, eleştiriyor. Tıpkı, Arap Birliği gibi AKP'de Filistin sorununda riyakarlık içindedir. Yaptıkları tek şey İsrail için başta Filistin halkı olmak üzere Ortadoğu halklarını oyalamaktır. Çünkü AKP, emperyalizmin denetimi ve yönlendirmesi altındadır. Emperyalizmin desteklemediği bir iktidar iş yapamaz, onun desteklediği bir politikaya karşı çıkamaz. Sonuç olarak emperyalizmin, siyonizmin Ortadoğu halklarına karşı işlediği tüm suçlara AKP de ortaktır. Tüm bunlar Arap Birliği, "İslami Yönetimler" için de geçerlidir.

Türkiye'nin ve 9 yıldır iktidarda olan AKP'nin, Filistin ve İsrail'e karşı tavırlarına, tüm bu gerçekliği yerli yerine oturtuktan sonra bakmak gerekir.

Tayyip Erdoğan, Ortadoğu halklarına, özellikle de Filistin halkı için bir kurtarıcı rolündedir. Gazete sayfalarında, Nasır'dan Selahattin Eyyubi'ye kadar birçok lider ve öndere benzetilmiştir. Bu benzetmelerde Tayyip Erdoğan'ın, dolayısıyla AKP'nin, mazlum halkların yanında olduğu ve zalime korkusuzca karşı geldiği söylenmektedir.

Gerçek böyle midir?

İsrail'in kim olduğunu, Ortadoğu'daki rolünü ortaya koyarken vurgusunu yaptığımız temel konu, onun emperyalist politikaların uygulayıcısı göreviyle varlığını sür-

dürmesidir. AKP, emperyalist politikaların karşısında yer alan bir parti değildir ki, İsrail'e karşı direnebilsin. Tersine AKP, bizzat emperyalist politikalar için yaratılmış bir partidir. Ve iktidara gelişinden sonraki 9 yıl boyunca, en üst düzeyde emperyalist çıkarları korumuştur.

Meselenin özü, emperyalist iradenin tüm direnme dinamiği taşıyan halklara dayatılmasıdır. ABD emperyalizminin, Ortadoğu'daki politikası, buradaki ülke ve devletleri birer işbirlikçisi haline getirerek tüm zenginliklerine el koymaktır. Ve Ortadoğu'daki politikalarının iki ayağı vardır. Birincisi anti emperyalist ve anti-siyonist tavır gösteren ülkeleri saldırılar, katliamlar, işgallerle yola getirmek. İkincisi de "dost" yüzüyle isteklerini en üst düzeyde yerine getirmesini sağlamaktır. Bu yüzden ABD emperyalizmi, iki sac ayağının üzerinde var olmaktadır Ortadoğu'da. Burada işgal ve saldırı ayağı, emperyalizmin jandarması İsrail'dir. "Dost" yüzüyle en üst düzeyde işbirliğini sağlayan ayağı ise Türkiye, dolayısıyla AKP'dir. Bu yüzden Türkiye'yle İsrail arasında herhangi bir sorun olması söz konusu değildir.

Bugün, tüm dünya, AKP'nin İsrail'e karşı çıkan tek büyük güç olduğu yanılgısıyla kandırılmaktadır. Buna neden olan bir kaç olay vardır. Bunlardan birincisi;

Davos'ta Tayyip Erdoğan'ın Şimon Perez'e 'one minute' olarak bilinen çıkışıdır. "Siz öldürmeyi iyi bilirsiniz" diyerek, Gazze'ye 2008'in sonunda yapılan ve 1500 kişinin ölümüne neden olan saldırıdaki katliamcılığına vurgu yapmasıdır.

İkincisi, Mavi Marmara gemisine İsrail'in uluslararası sularda yaptığı baskın ve 9 kişinin öldürülmesi olayının ardından AKP'nin İsrail'den Gazze ambargosunun kaldırılmasını, Türkiye'den özür dilemesini ve katledilenlerin ailesine tazminat verilmesini dile getirmesidir.

Üçüncüsü, bu olaya bağlı olarak, İsrail'in katliamının meşru olduğu yönündeki BM raporu karşısında Türkiye'nin İsrail'e yap-

tırım tehditleridir.

Tüm bunlarla, İsrail karşısında aslan kesilmiş görünen AKP'nin tavrı, yalan ve riyakarlıktan öteye geçmez. AKP 9 yıldır iktidardadır. Gerçekten İsrail'e karşı Filistin davasından kaynaklı bir tavır takınacaksa neden son birkaç yıldır görüyor dünya halkları bunu? AKP,

9 yıldır iktidarda olsa da, AKP'nin tüm kadroları en az 20 yıldır Türkiye siyaseti içerisinde yer almış kadrolardır. Hangisi bu dönemlerde İsrail'e karşı tavır almıştır?

AKP, İsrail ve Filistin arasında yaşanan her sorunda İsrail'e veryansın ediyor. Ancak aynı AKP'nin ve Türkiye oligarşisinin Ortadoğu'daki en yakın müttefiki de aynı İsrail'dir.

Bu riyakarlık bugüne nasıl geldi?

Türkiye oligarşisi yıllardır iki tarafı da idare etmiştir. Bu politikanın özü bir yanıyla Filistin dostu ve davasına her zaman sahip çıkan hamiliğe dayanır. Diğer yanı ise İsrail'le her türlü ekonomik, askeri işbirliğini geliştirmeyi ve çeşitli ortaklıklar kurmayı getirmiştir.

Ne zaman İsrail Filistin'e saldırır, katleder ve Ortadoğu halklarının öfkesi emperyalizme ve siyonizme yönelip kabarsa, işte o zaman, oligarşi ve AKP, Filistin'e sahip çıkar görünür. Bu tamamen göstermeliktir, demagogiktir. Çünkü İsrail ile kurulan ilişkiler öylesine kalıcı ve stratejiktir ki, hiçbir şey bu durumu değiştiremez.

Çünkü Amerika'yla stratejik ortaklık içinde olan ve kendini ABD'ye müttefik gören bir bakış, her koşulda onun ortaklarıyla da ortaktır. Bunların başında siyonizm gelir. Siyonizmle işbirliği içinde olmak zorundadır.

İsrail devleti 1948 yılında kurulmuştu. Bir yıl sonra Türkiye, dünyada İsrail'i ilk tanıyan ülkeler arasında yer almıştır. Müslüman ülkeler içinde İsrail'i tanıyan ilk ülke yine Türkiye'dir. İlk diplomatik ilişkiyi kurma özelliğini de taşımaktadır. Resmi olarak tanınması 1950'dir.

Ortadoğu'daki politikalarının iki ayağı vardır. Birincisi anti emperyalist ve anti-siyonist tavır gösteren ülkeleri saldırılar, katliamlar, işgallerle yola getirmek. İkincisi de “dost” yüzüyle isteklerini en üst düzeyde yerine getirmesini sağlamaktır. Bu yüzden ABD emperyalizmi, iki sac ayağının üzerinde var olmaktadır Ortadoğu'da. Burada işgal ve saldırı ayağı, emperyalizmin jandarması İsrail'dir. “Dost” yüzüyle en üst düzeyde işbirliğini sağlayan ayağı ise Türkiye, dolayısıyla AKP'dir. Bu yüzden Türkiye'yle İsrail arasında herhangi bir sorun olması söz konusu değildir.

ABD emperyalizmi, Ortadoğu üzerindeki etki gücünü arttırıp her türlü ilerici gelişmeyi durdurmak için kendine iki güç seçmiştir. Türkiye ve İsrail. Bu nedenle her zaman ve her koşulda iki ülke arasındaki ilişkilerin gelişmesini zorlamıştır. Ve aralarındaki ilişki de zaman zaman ihtiyaçlara göre farklılıklar gösterse de esas olarak ittifak bozulmamıştır.

Tarihe bakacak olursak, ilk sorun 1956'da İsrail'in Süveyş Kanalı'nı işgalinde yaşandı. Mısır, Süveyş Kanalı'nı kendi topraklarına katınca İsrail, Fransa ve İngiltere kanal bölgesini işgal etti. Bu durumda Türkiye iki tarafı da gücendirmemeye çalıştı. İki tarafa da açıklamada bulundu. Bir taraftan Filistin için, İsrail'in 1947 sınırlarına çekilmesini istiyor, diğer taraftan da “Araplarla olan yakınlaşmamız, ilişkilerimize zarar vermez” yönünde İsrail'e mesaj veriyordu.

Ortadoğu'daki tüm gelişmeler, Türkiye'yi de rahatsız etti. Irak iktidarının değişikliği, Albay Kasım'ın başa geçmesi, Molla Barzani'nin ülkeye dönüşünden rahatsızlıkları üzerine Türkiye ve İsrail gizli servisleri arasında anlaşmalar yapıldı. Dönemin Şah Rıza Pehlevi idaresindeki İran'ın gizli servisi de bu anlaşmalara katıldı.

1967 Altı Gün Savaşı'nda, Türkiye Filistin'in yanında yer aldı. Birleşmiş Milletler'de de Filistin'den yana oy kullandı. Ama bu yönde tek adım atmadı. Sadece Sina Yarımadası ve Golan Tepeleri üzerine çekilmesini istedi. Ortada bir denge görüntüsü olmasına rağmen İsrail'le ilişkiler hep sürdü.

1978'de Camp David Anlaşması ardından Arap ülkeleriyle ilişkileri geliştirmeyi hedefledi. FKÖ'ye yakınlık gösterildi. Türkiye'de temsilcilik açan FKÖ ile yakın gözükmeliydi. Çünkü meselenin diğer yanı ekonomikti. Arap ülkeleriyle yakın ilişkide bulunmalıydı. Çünkü petrol fiyatlarındaki artış nedeniyle gün geçtikçe onlara muhtaç hale geliyordu. Diğer yandan FKÖ'nün Lübnan'daki kamplarında Türkiyeli devrimciler eğitim görüyorlardı. Bu nedenle de İsrail'le gizli servisler üzerinden işbirliği daha da büyüdü.

1980'le birlikte İsrail işbirliği daha da gelişti ve açık hale geldi. 1990'lar ise gizlenmeyen, aksine geliştirilmesi savunulan ilişkiler olarak ele alındı.

ABD ve İsrail kopmaz bir biçimde Ortadoğu'da çıkarları birbirine bağlanmış iki ülke oldular. Daha çok da İsrail, ABD'nin her dediğini yapacak kadar askeri haline geldi.

ABD Türkiye'ye siyonist İsrail'le ilişkilerini iyi tutmasını emreliyordu. Türkiye, Birleşmiş Milletler'de İsrail'in karşısında olan tavrını değiştirdi. Siyonizmin ırkçılık olmadığı yönünde onay verdi.

1987'deki ilk intifada döneminde Filistin'in yanında durduğunu duyurdu. 1988'de de Filistin devletini tanıdı. 1994'de İsrail'e Manavgat Çayı'nın satışı gündeme

geldi.

Bu zaman zarfına kadar askeri ilişkiler, CIA, MİT, MOSSAD'ın ilişkileri asla kesilmedi. Aksine büyüdü.

“Körfez Savaşı”nda Türkiye oligarşisi tamamen emperyalizmin yanında yer aldı. Peşi sıra iktidar düzeyinde, Cumhurbaşkanı düzeyinde ziyaretler aynı dönem başladı. Kuşkusuz bu ziyaretler, anlaşmalar içindi. 1996'da Genelkurmay'ın imzaladığı savunma işbirliği, ilişkileri başka bir boyuta taşıdı. Bu işbirliğinin amacı Ortadoğu halkına düşmanlıklarında saklıydı. Hepsiz gizleniyordu. Bu anlaşma, silah ve mühimmat satışını içermekteydi.

Füzeler, erken uyarı sistemleri, radar sistemleri, tüm askeri gereç satışı bu dönemde gerçekleşti.

AKP iktidarına gelene kadar, İsrail'le ilişkiler daha fazla geliştirildi. Askeri tatbikatlar ortak yapıldı, ortak ekonomik projeler hayata geçirildi.

27 Aralık 2008'de, Gazze bombalanırken, İsrail'le ilişkiler sürmekte, askeri ihtiyaçlar giderilmekteydi.

Bunların hepsi Türk-İsrail ortaklığı, zulüm ve katliam ortaklığı anlayışını taşımaktadır.

Türkiye'den Gazze'ye yardım götürmek için yola çıkan Mavi Marmara Gemisi'ne 31 Mayıs 2010'da İsrail saldırdı. 9 kişiyi katletti. Ancak ne o zaman, ne o zamandan sonra Türkiye, İsrail'le ilişkilerini kesmedi. Kopmuş görünen ilişkiler yine yerli yerindedir. Çünkü söz konusu olan 62 yıllık bir ilişkidir.

Bugün geline aşamada Ortadoğu'daki dengeler üzerinden yine İsrail'e meydan okuyor gibi görünse de işin aslı öyle değildir. Birleşmiş Milletler'in Mavi Marmara Gemisi üzerine hazırladığı raporun, zamanından evvel yabancı basında yayınlanmasının ardından AKP İsrail'e yönelik esip gürleyen açıklamalarda bulundu. AKP'nin, Davos'taki “meydan okuyuşuna” benzer, sadece sözde kalan açıklamalarının altı tamamen boştu.

Basında, Büyükelçi'yi ülkeden göndermiş olmak büyük bir karşı koyuşmuş, savaş çağrısıymış gibi yer aldı. Sözde Filistin için, Mavi Marmara katliamında şehit düşenler için İsrail'e kafa tuttu. Aslı ise böyle değildir.

Aslı şudur. Türkiye'nin aldığı 5 maddelik kararın hiçbir yaptırım niteliğinde değildir. Ve yaptırım diye gösterilenlerin hiçbirinin bir önemi yoktur. Hiçbir askeri anlaşmayı iptal etmemiştir. Türkiye, 20 yıldır İsrail'den askeri araç-gereç alıyor. Bugüne kadar ödediği para 4.5 milyar doları buluyor. Bunun yanında devam eden projeler de vardır. Hepsi de askeri düzeyde projelerdir.

Türkiye, Ortadoğu'da ABD ve siyonist İsrail'le halklara karşı bir blok oluşturmuştur. Siyonizm, saldırılarını ABD desteğiyle sürdürürken, ABD'nin bir numaralı işbirlikçisi Türkiye'nin, İsrail'le arasının bozulması, yalandan başka bir şey değildir.

İsrail Savunma Bakanı Ehud Barak Mavi Marmara katliamı sonrası diyor ki;

“ Bu kriz sütün taşmasına benziyor. Şu an için çok da önemli değil, büyütmeye gerek yok. Ama bu dalga geçecek... Türkiye'yi düşman haline getirme niyetimiz yok. Gerginliği daha fazla genişletmek de çıkarımıza değil. Türkiye ve İsrail bölgede çok kuvvetli iki devlet. Her iki ülkenin Batı için de büyük önemi var. Bölgenin gerçek sorunu Türkiye-İsrail ilişkileri değil, Suriye-İran'dır” (9 Eylül 2011-Vatan)

İşbirlikçiliğine Rağmen AKP Bölgede Neden Sevilir? Neden Hakkında Yanılgılı Değerlendirmeler Yapılır?

AKP bölgede islamcı bir parti olarak görülür. AKP ve Ortadoğu ülkelerindeki emperyalizm işbirlikçileri, AKP'nin emperyalizmin uşaklığını öne çıkarmazlar. Öne çıkardıkları, AKP'nin “islamcılığdır”.

Emperyalist kararların karşısındaymiş gibi bir anlayışı olduğu, tezkereyi meclisten

Türkiye'nin aldığı 5 maddelik kararın hiçbir yaptırım niteliğinde değildir. Ve yaptırım diye gösterilenlerin hiçbirinin bir önemi yoktur. Hiçbir askeri anlaşmayı iptal etmemiştir. Türkiye, 20 yıldır İsrail'den askeri araç-gereç alıyor. Bugüne kadar ödediği para 4.5 milyar doları buluyor. Bunun yanında devam eden projeler de vardır. Hepsi de askeri düzeyde projelerdir.

geçirtmediği düşüncesi Ortadoğu halklarına benimsetilmiştir.

İsrail'le tüm anlaşmalar devam ederken bir taraftan da Erdoğan'ın İsrail'e “meydan okuma” şovları halkları etkilemiştir.

Gerçekler hiçbir zaman böyle değildir. AKP onlarca Amerikan üssüne bir yenisini daha ekleyerek ülkemizi Ortadoğu halklarına karşı bir saldırı merkezi haline getirmek istiyor. İsrail ve ABD üslerinin güvenliği için Radar ve Füze Kalkanı'nın Malatya'da kurulmasına izin vermiştir. 2. İncirlik Üssü ise İzmir'de kurulacaktır. Bunların hepsi emperyalizme karşı savaşan Ortadoğu halklarının katli içindir. Libya'nın işgali ve Muammer Kaddafi'nin katledilmesi başta ABD, NATO ve diğer emperyalist ülkelerin askeri, lojistik gücü ve işbirlikçi AKP'nin desteği ile gerçekleşmiştir.

AKP iktidarı Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'daki en ileri karakolu durumundadır. Emperyalizm açık işgallerinin yanında, gizli işgallerini AKP aracılığıyla hayata geçirmektedir. Irak'a, Afganistan'a açık işgalleriyle girerken Libya'yı diğer emperyalistlerle ve yerli işbirlikçilerle işgal edip yağmaladılar. Libya'da 50 binden fazla insan katledilirken ülkenin lideri Muammer Kaddafi yine emperyalizmin devşirdiği işbirlikçi “Ulusal Geçiş

Konseyi” tarafından katledildi.

AKP emperyalizmin Ortadoğu’da tercih ettiği işbirlikçi modelidir. En güvendiği “İslamcı” maşalarındandır. Ancak Ortadoğu halkları, AKP’nin halk düşmanı yüzünü er ya da geç görecektir.

Ortadoğu ülkelerinde AKP gibi partiler ve AKP gibi iktidarlar yaratma aşaması emperyalizm tarafından tamamlanmış oldu. Fas, Tunus, Lübnan, Mısır, Cezayir,(CEZAYİR’İ BU GENELLEMENİN DIŞINDA TUTMAK GEREKİYOR. BİR SURİYE, LİBYA GİBİ OLMASA DA, EMPERYALİSTLERİN HER DEDEĞİNİ YAPAN KONUMDA DEĞİL) Ürdün, Irak, Suudi Arabistan, Yemen gibi ülkelerdeki iktidar değişiklikleriyle emperyalizm yeni işbirlikçilerini yarattı. Bölgede kendi adına söz söylediği “ılımlı İslamcı”, “BOP Eş Başkanı”,stratejik müttefiki Türkiye ve AKP geline aşamada Ortadoğu halklarına düşmanlıkta emperyalizme kendini ispat etti.

90 yıldır Filistin işgali sürüyor. 63 yıldır da işgalin sürdürücüsü İsrail’le Türkiye’nin ilişkileri sürüyor. AKP iktidarı bu 63 yıl boyunca katledilen her Filistinlinin sorumluluğunu taşıyor. Bu 63 yılın hesabını vermeden İsrail’e karşı durulamaz. Siyonist İsrail’i yaratan ve besleyen emperyalizmle ilişkiler kesilmeden İsrail’e karşı çıkılmaz.

AKP kadrolarının yetiştirdiği, Milli Görüşçülerin iktidarı, Refah Partisi döneminde “İslamcı” kimliğiyle İsrail’e meydan okur görünenler Türkiye tarihinin İsrail’le en önemli ve en çok anlaşmasını yapanlardır. Bunların çoğu da gizlidir. Halklara karşı savaşın anlaşmalarını açıklayıp, feshetmeyen AKP’nin İsrail karşıtlığı riyakarcadır. Bugün askeri anlaşmaları askıya aldığını söylüyor AKP. Neden tamamen bitirmiyor anlaşmalarını? İsrail’le askeri anlaşmaları askıya alırken İsrail’in askeri donanımının hem sermaye hem de teknik bilgisini sağlayan emperyalistlerle anlaşmalarını arttırıyor.

İsrail’le ticaret, AKP döneminde 3.3 milyar dolara ulaştı. Ülkemizde her gün sayısı daha da artan, 250 İsrail şirketi vardır.

Bunların çoğu AKP iktidarında gelmiştir.

İsrail’le askeri, ekonomik ilişkilerin en boyutlu ve en kapsamlı sürdüğü ülke Türkiye’dir. Üstelik bu ilişkiler, AKP iktidarı boyunca daha da gelişmiştir. AKP sık sık İsrail’in bir "terörist devlet" olduğunu söyler. Söylenen değil, yapılanlar açıktır. Terörist olduğunu iddia ettiği devletler, savunma sanayisinde 2 milyar dolarlık bir iş hacmi yaratmış. Teröristlik, halkların kanını dökmektir, üzerine bombalar yağdırmaktır. İsrail’in tarihi katliamlarla doludur. AKP, İsrail’in 1967 Arap devletleriyle savaşına mı, 1976’daki Tel Zaatar’daki İsrail işbirlikçisi Falanjistlerin katliamına mı, 1982’deki Lübnan’da Sabra Şatilla’daki katliamlarına mı, 2002’de, Cenin’deki katliama mı ses çıkarmıştır? İsrail, 2006’da, Lübnan’a saldırırken AKP meclisten bu katliama ortak olmak için, asker gönderme tezkeresi çıkarmıştır.

AKP, bir taraftan İsrail’e ekonomik, askeri olanaklar sunarken, siyonizme gerçekten karşı çıkanlara yönelik saldırılarıyla da İsrail’in “teröristliğine” ortak olmaktadır. 2006’da, Lübnan’a asker gönderilmemesi için devrimciler, İstanbul ve Ankara başta olmak üzere birçok yerde eylemler örgütlerken devrimcilere saldırıp onlarcasını tutuklayan AKP’dir.

İsrail siyonizmine gerçekten karşı olan bunun gereğini yapar. Kameralar karşısında İsrail’e höyküren AKP kadroları, kapalı kapılar ardında anlaşmalar yapmaya devam ediyor. Filistin halkının baş destekçisi devrimcilerdir. Mahirler, siyonist İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom’u kaçırıp döktüğü kanlar için cezalandırmışlardır. AKP, Mahirleri sahiplenilen devrimcilere on yıllara varan cezalar veriyor.

İsrail, Türk müteahhitlerine 583 milyon dolarlık proje veriyor, karşılığında asker yetiştirmesi için ülkemiz toprakları açılıyor İsrail’e. Terörist ülke İsrail, dünyanın birçok ülkesinde siyonizm ve emperyalizme karşı mücadele eden örgütlere yönelik suikastlarda bulunuyor. Bu gizli operasyonlara hava

sahasını açan yine Türkiye’dir. Bugün emperyalistlerin talimatıyla Suriye’yle ilişkisini kesen, Suriye’ye silah taşıyan, hava sahasını kapatan AKP, İsrail’in terörist saldırıları için hava sahasını açmakta en küçük tereddüt göstermiyor.

Tayyip Erdoğan’ın Davos’ta “öldürmeyi iyi bilirsiniz” dediği Şimon Perez 2002 yılında ilk defa Müslüman bir ülkenin parlamentosunda konuştu. AKP’nin iktidarda olduğu Türkiye’ydi bu ülke. İsrail sadece Gazze’ye fosfor bombaları yağdırdığında mı terörist oldu? Hayır, İsrail devletini oluşturan maya terörizmdi. Ve on yıllardır terörün faaliyetlerini sürdürmektedir. İsrail’in varlığına karşı çıkmadan, siyonist politikalara karşı çıkılamaz. AKP’nin İsrail’in meşruiyetiyle bir sorunu olmadığı açıklamalarından da anlaşılmaktadır.

“İsrail devletinin meşruiyetini tartışmıyoruz. İsrail halkının dostluğunu da tartışmıyoruz. Sorun İsrail hükümetinin saldırıganlıkları. Biz işte buna karşı duruyoruz.” (13 Eylül, Vatan)

Bu sözler, AKP’nin Dış İlişkiler Sorumlusu Başkanı ve Genel Başkan Yardımcısı Ömer Çelik’e ait. Ama aynı sözleri Davutoğlu’ndan Tayyip Erdoğan’a, tüm AKP’lilerden duyduk, duymaya da devam ediyoruz.

İsrail’de ister İşçi Partisi isterse de en sağ kanat iktidarda olsun, devletin ideolojisi siyonizm üzerine kuruludur. Bu yüzden emperyalizmle işbirliği yapmak ve Filistin halkına yönelik işgal ve katliam yapmak onun varlık koşuludur. Bunlara topyekün karşı çıkılmadan, 63 yıllık işbirliğinin hesabını vermeden İsrail’e karşı çıkılamaz. Hele de emperyalizmin bölgedeki "BOP'un eş başkanım" diyen bir iktidarın, emperyalizmin gayri-meşru çocuğuna kafa tutmasına imkan yoktur. AKP riyakarlığını halkları aldatmak için sürdürüyor.

AKP Filistin’i İstismar Ediyor

Filistin, ülkemizdeki halkların da, tüm

A KP kadrolarının yetiştiği, Milli Görüşçülerin iktidarı, Refah Partisi döneminde “İslamcı” kimliğiyle İsrail’e meydan okur görünenler Türkiye tarihinin İsrail’le en önemli ve en çok anlaşmasını yapanlardır. Bunların çoğu da gizlidir. Halklara karşı savaşın anlaşmalarını açıklayıp, feshetmeyen AKP’nin İsrail karşıtlığı riyakarcadır.

dünyadaki halkların da hassas noktasıdır. Filistin’in saflaştırıcı bir yanı olduğu bilinmektedir. Bu saf, işgalciler karşısında vatanı savunanların safıdır, ezenler karşısında ezilenlerin safıdır. AKP’ye Ortadoğu’da yüklenen misyon için de, en sık ve en rahat kullanacağı, istismar edeceği bir konudur. AKP, emperyalizm eliyle Ortadoğu’daki politikalar için yaratılmış bir partidir. İslamcı kimliği ile bölge halklarıyla daha rahat ilişki kuracak, işbirlikçiliği ile ABD adına tüm bölgeye istediği gibi şekil verecektir. Ortadoğu halklarına, ekonomik, siyasi, askeri, sosyal her konuda bir model olarak sunulacaktır. Ve bu modeli, halkların kabul etmesi, elbette onu kendinden görmesi, onun kendi çıkarlarını koruduğunu bilmesi, mazlumun, haklı olanın, direncinin yanında olduğunu görmesiyle başarılı olacaktır.

İşkenceye alınan herkesin tanık olduğu bir polis numarası vardır. Bu polis, oldukça sert ve işkenceci yüzüyle zor ve baskıyla gözaltına alınan kişiyi konuşturmaya çalışır. Zorbalık ve işkence karşısında susan kişiye daha sonra “papaz” rolünde bir başka polis gelir. O da, aslında kişiye zarar verilmemesinden memnun olmadığını, hatta bu işkencelere karşı olduğunu iddia ederek, dostmuş gibi görünerek konuşturmaya çalışır. Amaç aynıdır. Sadece farklı maskelerle işkenceye alınan kandırılmaya çalışıl-

maktadır. Her iki poliste devlet adına çalışır. İsrail ve Türkiye'nin rolü de budur. Türkiye'ye papaz rolü verildiği için en küçük fırsatta İsrail'e höykürüp, halklara "ben sizin çıkarlarınızı savunuyorum" mesajı vermektedir. Filistin, Arap halkları için de bir turnusol görünümündedir. Bu yüzden de en çok Filistin halklarını savunur görünür. Oysa İsrail ve emperyalizmle kurulan her işbirliği Filistin'e sıkılan bir kurşuna, atılan bir bombaya ortak olmaktadır.

Tayyip Erdoğan BM konuşmasında (İsrail'e hitaben): "Senin elinde atom bombasına kadar her şey var. Filistin'in elinde bir tane dahi silah olmayacak. Bu bir akıl tutulmasıdır. Bunun akılla mantıkla izahı olmaz" (23 Eylül, Milliyet) diyor.

İşgal altındaki halkların tek kurtuluş yolu, işgalciye karşı direniştir. Neden o zaman silah yardımıyla bulunmuyor AKP Filistin'e? Silah yardımı şöyle dursun, Mavi Marmara gemisinin, yani gıda, ilaç yardımıyla bulunacak geminin 2. Kez Filistin'e gitmek istediğinde ABD ve İsrail'in dayatmalarıyla buna izin vermeyen yine AKP değil midir? "Kalbim, ruhum Gazze'de" derken, Gazze'ye gitmeye çalışanlara, "bölge çok hareketli" diyen AKP'ydı. Madem mazlumun yanındasın, emperyalistlerin çıkarları için düzenlenmeye çalışılan bölgenin istikrar-sızlığını neden gerekçe yaparsın?

Çünkü AKP, Gazze'nin de Filistin halkının da yanında değildi, onun destekçisi değildir. Sadece Ortadoğu'da kendine biçilen rolü en iyi şekilde yerine getirmek için Filistin'i istismar etmektedir. Filistin davası 90 yıldır sürüyor. Bu ülkenin devrimcileri Filistin halkıyla beraber omuz omuza siyonistlere karşı savaşıırken, Tayyip Erdoğan ve AKP'nin neredeyse tüm kadroları, o günlerde, devrimcilere karşı savaşan yeşil kuşak projesi içerisinde yer alıyorlardı.

AKP, Filistin'i kurtarıcı değil, tam tersine Filistin davasını sadece müslümanların sahipleneceği bir çizgiye getirmek, bu sahiplenmeyi de "ılımlılaştırıp" siyonist ve emperyalist politikalara zarar vermeyecek bir for-

ma sokmaktadır. AKP Filistin halkının da Arap halklarının da baş düşmanlarından biridir.

Filistin Herşeye Rağmen "Direniş" Demektir!

Bugün İsrail'le barış görüşmelerinden veya aracı olarak sokulmaya çalışılan ABD'den ve komşu ülkelerden medet umuluyor. Filistin Lideri Mahmut Abbas, dünya devletlerinden, BM'de, Filistin'in devlet olarak, 1967 sınırlarıyla tanınması yolunda destek istiyor.

Bunlara rağmen hala İsrail'in "yerleşim yeri" adıyla sürdürdüğü işgale karşı taşlarıyla, molotoflarıyla mücadele eden çocuklar, gençler dolduruyor sokakları. Gazze'de üzerine bombalar yağan evlerden sağ çıkan 60-70 yaşındaki analar "İsraillilerin ortasında kendimi patlatacağım" yeminleri ediyor. Hayatın içinde en temel ihtiyaçlar olan gıda, barınma malzemelerinin kaçak olarak sokulduğu tüneller bombalanıyor, hastaneler, okullar yuvalar bombalanıyor. İsrail, daha birkaç yıl önce fosfor bombaları yağdırdı 1,5 milyon halkın üstüne. Ağır bir ambargoyla yılgınlık ve umutsuzluk yaratmaya çalışıyor. Tüm bunlara rağmen sürüyor direniş ve emperyalistleri korkutuyor, "Ya 3. İntifada başlarsa" diye.

Korkulan er geç hayat bulacak. Bu korkuyu doğuran intifadanın yalnız Filistin'le kalmayacağıdır. Filistin, emperyalist işgale açılan kapı olması yanı sıra direnişin de, ayaklanmanın da, zaferin de kapısıdır. ABD emperyalizminin en büyük askeri üssü durumundaki İsrail'e karşı süren direniş, bölgede emperyalizme karşı süren direnişten bağımsız değildir, birbirini besler büyütür. Bu yüzden, Filistin direnişini bitirmek için birçok yöntem denendi. Filistin halkı kendi topraklarında mülteci hale getirildi. Filistinlilerin nasıl bir yaşam sürdüğünü ise Oslo barış görüşmelerine katılan İsrail heyeti başkanı Uni Savin yeni öğrendiğini iddia ederek:

"Batı Şeria'da bir Filistinlinin bizden

izin almaksızın inşaat yapamayacağını, iş bulamayacağını, çalışamayacağını, toprak sahibi olamayacağını, ürün yetiştiremeyeceğini, gece yürüyüşe çıkamayacağını, İsrail'e giremeyeceğini, yurt dışına çıkamayacağını ya da Gazze veya Ürdün'deki ailesini göremeyeceğini ..." şaşkınlıkla açıklıyordu. (12)

Bu görüşmeler de katliam, ambargo ve sürgünlerle yola getirilemeyen, bitirilemeyen Filistin halkı ve direnişini tasfiye etmenin bir aracı olarak gündeme getirilmiştir. Geri adım attırsa da, siyonizmin isteklerine göre kimi kanalları kabul ettirse de, ne direnişi bitirebilmiştir ne de halkın haklı öfkesini. 2000 yılındaki 2. İntifada bunun göstergesidir. Ve işgal, ambargo, katliamlar, yok sayma politikaları, her şeyden daha önemlisi de siyonist İsrail'in varlığı devam ettikçe de üçüncü, dördüncü intifadaları yaratmaya gebe bir toprak olmaya devam ediyor Filistin.

Direnış ve ayaklanmaya gebe olmasının nesnel zemini, İsrail'in varlığıdır. Ve emperyalizm yıkılmadıkça, yok olmadıkça siyonist İsrail'in de yok olmayacağı açıktır. Bu yüzden yeni intifadalara gebedir Filistin. İsrail'in, Filistin'i, Filistin direnişini bitirebilmesi mümkün değildir. Filistin direniş, katliamlarla yenilebilir, barış-uzlaş yalanlarıyla geri bir noktaya çekilebilir fakat asla bitirilemez. Bunun için bugün tüm dünya halklarına İsrail'in meşruluğu kabul ettirmeye ve Filistin sorununun gerçek nedenlerinin üzeri kapatılmaya çalışılmaktadır.

Filistin, dünya halklarının davası olmasına rağmen, onun önce Arapların sorunuymuş gibi kabul ettirilmeye yönelik politikalar hayata geçirildi. Ardından, yalnız Filistin halkının ulusal sorunu olarak sunuldu. Kimi Arap devletleri, FKÖ'nün Filistin halkının tek temsilcisi olduğunu söyleyip yardımlarını desteklerini geri çektiler. Ardından Filistin içindeki örgütlerin ideolojik ayrımlarını kışkırtarak, birbirlerine düşman ederek, işgal yüzünden parçalanmış bir Filistin'i daha da parçalayıp, yalnızca bir bölgeye hapsetmeye çalıştılar. Bugün Filistin

A KP, Filistin'i kurtarıcı değil, tam tersine Filistin davasını sadece müslümanların sahipleneceği bir çizgiye getirmek, bu sahiplenmeyi de "ılımlılaştırıp" siyonist ve emperyalist politikalara zarar vermeyecek bir forma sokmaktadır. **AKP Filistin halkının da Arap halklarının da baş düşmanlarından biridir.**

sorununda yine akıllara gelen yegane konu Gazze'deki ablukadır, ambargodur. Evet, Filistin işgalinin en somut ve en ağır sonuçlarından biridir Gazze'de yaşanan. Fakat sorun bitecek midir? Ambargonun kaldırılması da, Gazze'deki Hamas yönetiminin uzlamasına ve elindeki silahları bırakmasına bağlıyor. "Benim varlığımı kabul edersen ambargo da olmaz" diyor. Siyonist İsrail'in varlığı ve işgaldir sorunun ana kaynağı.

Başta ABD olmak üzere emperyalistlerin İsrail'in güvenliğini korumak için katliam yapabileceği yönündeki açıklamaları herkesçe bilindir. BM kanunlarıyla, dünyanın birçok ülkesine saldırı kararı alan, saldırılarına meşruiyet sağlayacak kararlar alan emperyalistler, çıkarlarına gelmediğinde "BM'den çıkan bağımsız Filistin kararı bir kağıt parçasından öte bir anlam ifade etmiyor, sorunu çözümüyor." diyerek İsrail'le barış masasına oturtmaya çalışıyor. Barış politikalarının, Filistin için anlamını yine İsraili'ler anlatıyor. İşçi Partili eski savunma bakanlarından Yitzhak Rabin, 1989'da şöyle sesleniyordu:

"Anlamsız diyalogların başımızın üstünde yeri var. Bu bize askeri ve iktisadi baskımızı arttırmak için zaman tanıyacaktır. Sonunda dirençleri kırılacak ve bize teslim olacaklardır." (13)

Yani barış, Filistinliler için (ve elbette tüm dünya hakları için de) teslimiyet anlamına

geliyor. İki haritaya bakmanızı istiyoruz şimdi. Birincisi Filistin'in 1946 yılındaki haritasına, diğeri de bugünkü haritasına. Haritaların söylediği açıktır. Filistin kaybolmak üzeredir. Katliamlarla, ambargolarla, yerleşim alanları, göçler, barış politikalarıyla Filistin'in geldiği haldir görünen. Ama aynı zamanda, bir avuç kalmasına rağmen, ölüm makinası terörist İsrail karşısında boyun eğmeyen Filistin'dir görünen. En zor koşullarda direnmenin adıdır Filistin. Ve onun için kurtuluş yolu ne BM kararlarından ne İsrail'le barış görüşmelerinden çıkacaktır. Filistin tarihi açıktır. Direnişin en güçlü olduğu dönem, sosyalistlerinden, islamcısına, milliyetçisine kadar tüm Filistinli direniş örgütlerinin, siyonist İsrail'e karşı omuz omuza verdiği fedakarca direnişin olduğu dönemdir. Bu direniş tüm halklar için hem moral desteği hem de örnek olmaya devam edecektir. Bugün de hala tüm dünya halklarının kalbi Filistin'de atmaktadır. Dünyanın birçok ülkesinde de, Türkiye'de de, halklar kendi sorunlarına bile duyarsızken, Filistin'e yönelik bir saldırıda meydanları dolduruyor. Bu direnişin birleştiriciliğidir. Bunu sağlayan Filistin halkının, siyonizme karşı savaşma kararlılığıyla, halkların emperyalistlere olan öfkelerini tutuşturan bir kıvılcım niteliğinde olmasıdır. Tüm olumsuzluk ve geriliklerine rağmen, Filistin, dünya halklarının, emperyalist ve siyonist zorbalığa karşı savaşının ete kemiğe bürünmüş halidir. Anti-emperyalist direnişin örneğidir. Dünya halklarının birlik ve mücadelesinin en somut halidir.

Kurtuluşun Tek Yolu Direniştir

Ortadoğu'nun her yanı kan ağlıyor. Bütün Ortadoğu ülkelerinde yapılmak istenen Amerikan emperyalizmine boyun eğmeleri, itaat etmeleridir. Emperyalizm, tekel-ler rahatça sömürebilsin diye tüm yolları düzlüyor. Yağma ve talanın önünde hiçbir engel istemiyor. Bunun için saldırıyor, içten parçalıyor, halkları birbirine düşürüyor,

ambargo uyguluyor.

Ama her defasında da yüzünde demokrasi maskesi eksik olmuyor. Bu ülkelerin hepsine "ya demokrasi götürüyor" ya da "halklar baskı ve işkence altında, bu zulümden kurtarılmalı" diyor. Sivilleri korumak için müdahale ettiği koca bir yalandır. Siviller için gerçek tehlike emperyalizmdir. Halklar için en büyük tehlike emperyalizmdir. Hiçbir emperyalist, siyonist müdahale haklı değildir.

Emperyalizm, dediğini yapan iktidarlar arıyor. Onun istediklerini yapmak demek, dünyanın en gerici, faşist, en kanlı diktatörlükleri olmak demektir.

Emperyalizm, halkların lehine hiçbir şey yapmaz. Ortadoğu ve tüm dünya halklarının emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direnmekten ve savaşmaktan başka alternatifleri yoktur. Emperyalizmi ve işbirlikçilerini kovana kadar savaşmak ve direnmek şarttır.

KAYNAKÇA ve NOTLAR

Filistin Kazanacak, Kıvılcım
Yayınları, sayf: 85

Ortadoğu Vaad edilmiş Topraklar Suat
Parlar, Mep Kitap, syf: 365

A.g.e, syf: 380

Medeniyetlerin Çatıştığı Nokta
Ortadoğu, Ömer Turan, Syf: 165

Suat Parlar, syf: 440

A.g.e, syf: 405

A.g.e, syf: 267

A.g.e, syf: 444

"Ateşle Sınandılar"dan aktaran
Medeniyetlerin Çatıştığı Nokta, syf: 202

Sosyalizme Doğru: Che Guevera, Yar
Yayınları, syf:216

Medeniyetlerin Çatıştığı Nokta, syf:
180

National Geographic Dergisi, Ekim
2002 sayısı, syf: 108

Suat Parlar, syf: 339

Emperyalizmin Ortadoğu'ya Müdahale Nedenleri ve Yöntemleri

Emperyalistlerin dünyayı aralarında paylaştıkları 1. Paylaşım savaşı sonrası Ortadoğu, Fransa ve İngiltere egemenliği altına girdi. Emperyalist güçler Ortadoğu'da ilk iş olarak böl-parçala-yönet politikasını hayata geçirdiler. Suriye, Irak ve Kürdistan bölgesini parçalara böldüler. Ve yeni küçük devletçikler kurdular. Öyle ki, yapay sınırlar, cetvelle, emperyalist çıkarlara göre yeniden çizildi. Kurdukları yeni devletçiklerin başına da işbirlikçileştirdikleri krallar, emirler, şeyhler getirdiler. Bununla da kalmadılar; Bu yapay devletleri birbirine karşı kıskırttılar düşmanlaştırdılar. Bu politikanın hayata geçirilmesinde başarılı oldular.

Dünya, emperyalistler için paylaşılacak ve daha fazla kar elde edebilecek bir pazardır. Ve kapitalizmin geliştiği yıllardan bu yana bu pazar kavgası farklı biçimler alsa da tüm şiddetiyle devam ediyor. Emperyalizm döneminde paylaşım savaşlarıyla çözümlenmeye çalışılan bu kavga, 2. Paylaşım savaşının ardından yeni bir aşamaya girmiştir. Bu dönemden itibaren, pazarlar, savaş dışı yöntemlerle el değiştirmeye başlamış ve ABD emperyalizminin belirleyiciliği kendini hissettirmiştir. Bunun nedenlerine ilişkin, Mahir Çayan şunları söyler;

“Amerikan emperyalizmi, II. yeniden paylaşım savaşından en az yıpranmış ve en çok kârlar sağlamış emperyalist ülke olarak çıktı. Geçmiş dönemlerle kıyaslanmayacak seviyede yaptığı sermaye ihraç ve transferleri ile önceki emperyalist-kapitalist ülke ekonomilerini hegemonyası altına aldı. Halk savaşlarına ve de sosyalist bloka karşı, emperyalist blokun jandarmalığını üstlendi. Dünya kapitalist blokunun, bu dönemde, Amerikan İmparatorluğuna dönüştüğünü söylemek herhalde yanlış olmayacaktır. (Kapitalist dünya üretiminin 2/5'ini USA yapmaktadır.)” (Mahir Çayan, Bütün Yazıları, syf: 380)

Özellikle 2. Paylaşım savaşı sonrasında, ABD tekelleri kendilerini rakipsiz güçler olarak görüyorlardı. Genelde dünyayı ve özelde ise Ortadoğu'yu, kendi çıkar ve ihtiyaçlarına göre yeniden biçimlendirmek istiyorlardı. Savaşta Almanya yenilgiyle çıkmış ama diğer tüm Avrupa ülkeleri de yanmış, yıkılmışlardı. Yanmış-yıkılmış bir Avrupa karşısında, top-

raklarında iki büyük paylaşım savaşında da tek mermi patlamamış Amerikan emperyalizmi “yeni büyük gücü” temsil ediyordu. Ve yeni pazarlara ihtiyaç duyuyordu. Çünkü Amerikan emperyalizmi iki paylaşım savaşı öncesinde de büyük krizler yaşamış ve bu krizlerinden paylaşım savaşlarının yarattığı yeni olanaklardan yararlanarak -şimdilik- çıkabilmiştir. Özellikle ekonomisini askerileştirmesi ve bunun yarattığı yeni istihdamlar ve yeni pazarlar, krizi hafifletmesinde önemli rol oynamıştı. Yeni silah pazarları, savaşan emperyalist devletlere verilen krediler Amerikan ekonomisinde “olumlu” sonuçlar yaratır. Ve dönemsel olarak krizini atlatır. Ancak, kapitalizmin doğasında olan üretim anarşisi ve üretim fazlalığı nedeniyle pazar ihtiyacı hiçbir zaman bitmez.

Ortadoğu Pazar kavgası içinde emperyalistler açısından büyük öneme sahip bölgelerden biridir. Bu bölgeye yönelik “Özel ilgi” ise, hemen herkesin kabul ettiği gibi petrol ve doğal gaz yataklarının olmasıdır. Bu bir yanıyla, emperyalizmin ekonomisinin can damarı olan petrolün ele geçirilmesi ve denetlenmesi kavgasıdır.

Ortadoğu halkları yüzyıllarca saldırı işgal altında kalmış, talan edilmiş, sömürülmüştü. Önce Osmanlı, ardından İngiltere ve Fransa emperyalizmi Ortadoğu halklarının zenginliklerini yağmalamıştır. 2. Paylaşım savaşı sonrası ise bölgedeki belirleyici güç ABD emperyalizmi olur.

Emperyalistlerarası 1. Paylaşım savaşı sonrası Ortadoğu, Fransa ve İngiltere egemenliğinin altına girdi. Emperyalist güçler Ortadoğu’da ilk iş olarak böl-parçala-yönet politikasını hayata geçirdiler. Bölgedeki devletleri birbirine karşı kışkırtıp düşmanlaştırdılar.

Ortadoğu’da önemli bir diğer gelişme ise, Filistin toprakları üzerinde emperyalistler tarafından İsrail devletinin kurulmasıdır. Emperyalistler tarafından kurulan İsrail devleti, kelimenin gerçek anlamıyla Ortadoğu’nun kalbine saplanan hançer olmuştur. İsrail siyonizmi sadece Filistin halkına kar-

şı değil, tüm Ortadoğu halklarına karşı emperyalistlerin maşası rolünü yerine getirmiştir. Süreç içerisinde Mısır, Suriye, Lübnan topraklarını da işgal etmiş, bölge halklarına karşı terör estirmiştir.

Bilinmektedir ki emperyalizm, bölgede varlığını koruyabilmek ve sürdürebilmek için sadece denetimindeki ülkelerde etkinliğini pekiştirmekle kalmamıştır. Bunun yanı sıra kapitalist pazarın dışına çıkmış ve “kötü örnek” Sovyetler Birliği ile ilişkide bulunan ya da kendi denetimleri dışında kalan ülkeleri denetimine alma çabası içinde olmuştur. Bunun için her yol ve yöntemi denemiştir. Bazen amaçlarına ulaşmak için ileri mevziler kazanmış, bazen de kimi mevzilerini kaybetmiştir. Ancak, hiçbir zaman temel amacı olan, Sovyetler Birliğini-sosyalizmi yeryüzünden silmek, sömürü alanı dışında olan devletleri denetimine almak hedefinden vazgeçmemiştir.

Ortadoğu, emperyalistler için aynı zamanda silah pazarı özelliğini de taşımaktadır. Gerici Arap rejimleri, emperyalizmin kışkırtmasıyla yaşadıkları savaşlarda üstün gelebilmek ve aynı zamanda iktidarlarını koruyabilmek için tepeden tırnağa silahlanmış, Amerikan emperyalizminin ülkelerinde askeri üsler-tesisler kurması için topraklarını açmıştır.

Ekonomisini askerileştiren emperyalizm için, silahlanma ve bölgesel savaşlar aynı zamanda ekonomik krizini hafifletmenin araçlarından biri olmuştur.

Emperyalistler için Ortadoğu, stratejik bir öneme sahiptir. Ortadoğu, bu özelliğiyle bir yanda Sovyetler Birliğine karşı bir saldırı üssü olabilecekken, diğer yanda, Asya ve Afrika’daki sosyal, ulusal kurtuluş savaşlarını denetime alma bakımından da önemlidir. Bu özellikleriyle Ortadoğu’nun, Amerikan emperyalizminin dünya imparatorluğu hedefi için de stratejik bir önemi vardır. Ve aynı zamanda ABD emperyalizminin halklara yönelik saldırı politikalarında da önemli bir yere sahiptir.

Ortadoğu, talan edilen petrol ve diğer

enerji kaynaklarıyla, savaşta büyük yıkım yaşayan Avrupa'nın yeniden inşasında da rol oynamıştır.

ABD Emperyalizminin Kuşatma Politikası: Ortadoğu Halklarını Teslim Alma ve Sovyetler Birliği'ni Tecrit Etme

Emperyalizm, Sovyetler Birliği'ne karşı her türden propagandayı, hem iç politikalarında, hem dünya genelinde kullandı. Böylece içte ve dışta büyük bir korku yaratmayı hedefler. Öyle ki, bunu sadece politik, askeri olarak değil, aynı zamanda emperyalist medya ağlarıyla, eğitim sistemleriyle, kültür ve sanat etkinlikleriyle hayata geçirir. Emperyalist politikalara karşı koyanlara, direnenlere ise her türden baskı-saldırı uygulanır. Emperyalistler için, kendi sömürülerini sınırlayan, reddeden, bağımsızlık yanlısı devletlerle sosyalist ülkeler arasında pek fark yoktur. Sömürü ve talan politikalarına karşı çıkan, sınırlayan kişi-kurum-devlet-örgüt... sosyalist ya da ulusal... hepsi düşmandır. Emperyalist sömürü politikalarının önünde engel olan ülkeler, Sovyet yanlısı olarak değerlendirilerek saldırı politikalarının hedefi olmuşlardır. Ortadoğu bu yönüyle çarpıcı bir bölgedir.

Ortadoğu'da, 1950'li yıllar, aynı zamanda Arap milliyetçiliğinin de geliştiği yıllardır. Emperyalizm, küçük burjuva ideolojisi olan milliyetçiliğe esas olarak karşı değildir. Onlara göre, emperyalist sömürüye ve bağımlılığa karşı çıkmayan her milliyetçilik, sosyalizme karşı desteklenmelidir. Dönemin ABD Dışişleri Bakanı Dulles bu konuda şunları söylüyordu:

"Bizim için dünyada iki tür halk vardır; bir yanda Hristiyan olan ve hür teşebbüsü destekleyenler ve bir de ötekiler"

**Emperyalistlerin, 2. Paylaşım
savaşı sonrası Ortadoğu'ya ilk
saldırısı, Filistin topraklarında
Siyonist İsrail Devleti'nin resmen
kurulması oldu. İsrail Siyonizm'i,
Ortadoğu'da emperyalizmin hem
ileri karakolu olur, hem de
tetikçilik görevini üstlenir. Çünkü
Ortadoğu emperyalizm için
enerji kaynakları açısından, hem
pazar yanıyla, hem de stratejik
açıdan vazgeçilmez bir öneme
sahipti. ABD tekelleri
emperyalist paylaşımın bir
sonucu olarak İngiltere'nin tekel
ayrıcılıklarına üstünlük
sağlayacaktı.**

Söylenen açıktır: Bir tarafta kapitalizm, diğer tarafta ise sosyalist sistem vardır. Ve bu dönemde Türkiye'den Suudi Arabistan'a, Ürdün'den İran'a, işbirlikçiler, milli ve dini ihanetlerini gizlemek için komünizm karşıtlığını bir perde gibi kullandılar.

Emperyalistler tarafından sosyal ve ulusal kurtuluş savaşları, hatta sosyalizme yakınlık duyan, onu destekleyen tüm kişi, kurum, örgütler, devletler tehdit olarak görülüyor ve askeri-ekonomik yöntemlerle bastırılmak isteniyordu. 1955 yılında Pentagon'un bastırdığı bir broşürde: sömürüden, baskıdan, barıştan söz edenler komünist olarak tanımlanır. ABD'nin, sosyalist sisteme karşı yürüttüğü saldırı politikalarını desteklemeyen, Sovyetler'le ve diğer sosyalist ülkelerle ilişki içinde olan iktidarlara karşı da komplolar, askeri-ekonomik saldırılar, darbeler planlanır ve uygulanır.

2. Paylaşım savaşı sonrası, başta ABD emperyalizmi olmak üzere bütün emperyalistler, Sovyetler Birliği vd. sosyalist ülkeleri kuşatma altına alarak tecrit uygulama-

ya başladılar. Tabiki, kuşatma ve tecrit politikasıyla da yetinmediler. Sosyalist sistemi yıkmaya, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarını boğmaya çalıştılar. Özellikle, Sovyetler Birliği'ni kuşatma stratejisini, dünya çapında uygulamaya soktular. Sovyetler Birliği vd. sosyalist ülkeler tam bir ablukaya alındı. Söz konusu olan ekonomik, askeri, diplomatik tecritti. Sovyetler'e uygulanan ambargoyla dünya çapında ticaret yasağı getirildi. Ekonomik saldırılar, askeri, psikolojik, ideolojik saldırılarla desteklendi.

Amerikan emperyalizmi, bu stratejiyi hayata geçirebilmek için Avrupa'dan Ortadoğu'ya, Afrika'dan Asya'ya, dünyanın dört bir yanında askeri üsler inşa etti. 2. Paylaşım savaşının son günlerinde, tam da Japonya'nın yenilgiyi resmen kabul edip, teslim olmaya hazırlandığı bir aşamada Nagazaki ve Hiroşima'ya atom bombaları atarak yüz binlerce insanın ölmesine neden oldu. Amaç Sovyetler Birliği'ne gözdağı vermektir.

Bu süreçte, ABD öncülüğünde, Batı Avrupa ülkeleriyle, Kanada ve İngiltere'nin üyesi olduğu NATO (Kuzey Atlantik Antlaşması) örgütü kuruldu. Onu, 1954'te kurulan SEATO (Güney Doğu Asya Antlaşması) izledi. Aynı zamanda Türkiye, Yunanistan ve Batı Almanya NATO'ya üye yapıldı. Tam da bu süreçte, Ortadoğu'da da bu tür askeri bir örgütlenme kurmak için harekete geçildi. Böylece NATO-SEATO arasındaki boşluk doldurularak Sovyetler Birliği'nin kuşatılmasının tamamlanması hedefleniyordu.

Emperyalistlerin, 2. Paylaşım savaşı sonrası Ortadoğu'ya ilk saldırısı, Filistin topraklarında Siyonist İsrail Devleti'nin resmen kurulması oldu. İsrail Siyonizm'i, Ortadoğu'da emperyalizmin hem ileri karakolu olur, hem de tetikçilik görevini üstlenir. Çünkü Ortadoğu emperyalizm için enerji kaynakları açısından, hem pazar yanıyla, hem de stratejik açıdan vazgeçilmez bir öneme sahipti. ABD tekelleri emperyalist paylaşımın bir sonucu olarak İngiltere'nin tekel ayrıcalıklarına üstünlük sağlayacaktı.

Ortadoğu'yu ve Ortadoğu üzerinden tüm Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkeleri denetim altına almaya çalışan emperyalistlerin planları elbette istedikleri biçimde yürümemiştir. Ne bölge kaynaklarını rahatlıkla sömürebilmişler ne de bölge halklarını istedikleri gibi denetleyip yönlendirebilmişlerdir.

İran'da Musaddık Yönetimi: Emperyalizme Karşı İlerici ve Demokratik Muhtevalı Bir Hareket

15 Mart 1951'de, İran'da, küçük burjuva muhalifi Musaddık iktidara gelir. Emperyalistlerin ve İran Şah'ının muhalefetine rağmen başbakanlığa atanan Musaddık, İran petrolünü, 1 Mayıs 1951'de millileştirir. Emperyalistler bu kararı tanımazlar ve İran'a karşı ambargo uygulamaya başlarlar. Bununla da yetinmeyen emperyalistler, İran'ın kendi enerji kaynaklarına sahip çıkması ve bağımsızlığını geliştirme yönündeki politikalarına karşı çok yönlü saldırıya geçerler. Saldırıların başını ise ABD ve İngiliz emperyalizmi çekmektedir. Amaçları bölge için 'kötü örnek'i ortadan kaldırmaktır.

Emperyalizmin saldırılarına karşın, Musaddık'ın bağımsızlıkçı ve demokratik muhtevalı politikaları, İran halkının politikleşmesini sağlar. TUDEH (İran Komünist Partisi)'in, İran halkları içindeki etkinliği artar.

Birleşmiş Milletler oturumunda Musaddık, İran'ın içinde bulunduğu durumu ve petrolü millileştirme politikasını savunur ve emperyalist sömürünün boyutlarını ve sömürünün yol açtığı korkunç yoksulluğu-sefaleti şu sözleriyle ortaya koyar:

"(...) En büyük doğal zenginliğimiz petrol. Bu zenginlik İran halkının iş bulması ve beslenmesi için gerekli (...) Yabancı bir şirketin elli yıl süren sömürüsünden sonra hala İran'lı teknisyenlerin yetişmemiş olması ve bizim yabancı uzmana ihtiyaç duymamız

da bunun kanıtıdır.

İran'ın, dünya petrol üretiminin önemli bir kısmını sağlamasına ve son elli yılda toplam üç yüz on beş milyon ton petrol üretmesine rağmen yabancı şirketlerin kayıtlarına göre tüm kazancı sadece yüz on milyon pound olmuştur.

(...) dünyanın en büyük petrol rafinerisinin bulunduğu İran'ın güneyindeki Abadın'da, petrol sahalarında yaşayan halk, hayattaki en basit ihtiyaçlarını karşılamaktan yoksundur ve tam bir sefalet içinde yaşamaktadır. Eğer petrol sanayimiz geçmişte olduğu gibi gelecekte de böyle sömürülmeye devam ederse (...) bizim halkımız sonsuza kadar yoksulluk ve ıstırap çekecektir.” (Aktaran, Haluk Gerger, ABD-Ortadoğu-Türkiye, Ceylan yayınları, syf 47-48)

Musaddık hükümetinin, yani Ulusal Cephe'nin, emperyalizmin çıkarlarına zarar veren politikaları, İran halkı ve onun örgütlü güçleri tarafından desteklenir. Emperyalizmin İran'a yönelik, fiziki her saldırısının önündeki en temel engel ise, Sovyetler Birliği'dir. Sovyetler Birliği ile İran arasında 1921 yılında imzalanan “Dostluk Antlaşması” İran'a yönelik askeri saldırılara karşı, Sovyetler'e müdahale hakkı tanımaktadır. Emperyalistler, o nedenle İran'a yönelik askeri bir müdahale yerine farklı yöntemlerle saldırılarını yürütürler.

1950'lerin başında, NATO ülkelerinde oluşturulan kontrgerilla örgütlenmelerinin benzeri bir yapılanma İran'da da kurulmuştu. Ayrıca, Amerikan İstihbarat Örgütü CIA'nın, Stratejik Hizmetler Bürosu'nun da Tahran'da şubesi bulunmaktadır. Ve gerek İran halkına ve onun ilerici, örgütlü güçlerine, gerekse Sovyetler Birliği'ne karşı, askeri-psikolojik faaliyetler yürütmüştür. Musaddık da bu saldırıların hedefleri arasına girmiştir.

Amerikan emperyalizmi, Musaddık'a ve İran halkına, onun örgütlü güçlerine karşı tam bir savaş açar. Bu gerçeklere gözlerini kapayan Musaddık, küçük burjuva milliyetçi ideolojinin kaçınılmaz sonucu olarak, kendi halkının gücüne güvenme

Emperyalistlerin, 2. Paylaşım savaşı sonrası Ortadoğu'ya ilk saldırısı, Filistin topraklarında Siyonist İsrail Devleti'nin resmen kurulması oldu. İsrail Siyonizm'i, Ortadoğu'da emperyalizmin hem ileri karakolu olur, hem de tetikçilik görevini üstlenir. Çünkü Ortadoğu emperyalizm için enerji kaynakları açısından, hem pazar yanıyla, hem de stratejik açıdan vazgeçilmez bir öneme sahipti. ABD tekelleri emperyalist paylaşımın bir sonucu olarak İngiltere'nin tekel ayrıcalıklarına üstünlük sağlayacaktı.

yerine, saldırılarda başı çeken ve daha ön planda görünen İngiliz emperyalizmine karşı Amerikan emperyalizmine sırtını dayama hatasını işler.

Musaddık, emperyalizmi yeterince tanımamaktadır. Ve ABD'nin yeni başkanı Eisenhower'e şöyle seslenir:

“(...) İngiliz hükümetinin yaptıklarından dolayı (İran'a ambargo uygulamak, İran petrolünün satışını engellemek) İran halkı büyük ekonomik ve politik zorluklarla karşılaşılıyor.

(...) İran halkı, Amerikan hükümetinin yardım ve çabalarıyla İran petrolünün satılması karşısındaki engellerin kaldırılacağını umut ediyor ve şayet bu mümkün olmazsa Amerikan hükümetinin, İran'ın öteki imkanlarını kullanabilmesi için etkin ekonomik yardımda bulunacağını umuyor(...)” (aktaran Haluk Gerger, Age, syf: 53)

Evet, küçük burjuva milliyetçisi Musaddık, İngiliz emperyalizmini ABD emperyalizmine şikayet ederek, ondan yardım

istiyordu. Kuşkusuz bu büyük bir yanılgıydı. Ve bu hata Musaddık iktidarının sonunu hazırlayan zemin oldu. Amerikan emperyalizminin, ‘kötü örnek’ olan Musaddık’ın politikalarını desteklemesi, ona yardım etmesi kendi doğasına aykırıydı.

Sonuç olarak, Amerikan emperyalizmi CIA eliyle hazırladığı bir darbeyle Musaddık iktidarına son verdi. Musaddık’ın yerine işbirlikçisi General Zehdi getirildi ve darbeden sonra İran petrolü yeniden emperyalistler arasında paylaştırıldı. Paylaşımında esas payı ise Amerikan tekelleri aldı.

Mısır’da Nasır Yönetimi ve Nasırcılık: Anti-Komünist, Küçük Burjuva Milliyetçi Bir Hareket Olmakla Birlikte Emperyalizmin Karşısında İlerici Bir Hareket

Emperyalizmin Ortadoğu’yu yeni-sömürgeleştirme politikalarına karşı, en güçlü direniş Mısır’da yaşanır. Bunun en temel nedeni Mısır halkının içinde bulunduğu sosyo-ekonomik durumdur. Bir tarım ülkesi olan Mısır’da sınıf çelişkileri çok keskindir. Mısır topraklarının yüzde 32’si nüfusun binde 4’üne aittir. Ülkede 8 milyon köylünün ise bir karış toprağı yoktur. Sanayi, hizmet sektörünün tamamına yakını yine ticaretin tamamına yakını emperyalist tekellerin elinde bulunmaktadır.

Yukarıda ifade ettiğimiz küçük tabloda da görüldüğü gibi, Mısır halkları, büyük bir yoksulluk içinde yaşamaktadır. Mısır’ı yöneten işbirlikçi iktidara karşı toplumun tüm kesimlerinin muhalefeti vardır. Bu muhalefetin en güçlü-dinamik kesimini kent küçük burjuvazisi oluşturur. Muhalefetin temel hedefi ise, İngiliz emperyalizmine olan bağımlılığa son vermektir. Yine demokratik muhtevalı bir dizi sosyo-ekonomik reform talebi bürokrasi ve ordu içerisinde de taraftar

bulur.

İşte bu koşullarda, 1952 yılının 23 Temmuz’unda kendilerini “Hür Subaylar” olarak adlandıran bir grup küçük burjuva milliyetçi subay tarafından iktidara darbe yoluyla el konulur. Darbenin önderi General Muhammed Necip’tir. Ancak küçük-burjuva ulusalcı iktidar içinde asıl güç Albay Cemal Abdül Nasır’dır.

İktidara el koyan grup içerisinde kendisini “solcu”, “dinci”, “milliyetçi” olarak ifade eden eğilimler vardır.

General Necip, Amerikan emperyalizmine küçük burjuva anlamda dahi bir karşı tavır içerisinde değildir. İşbirliği halindedir. Ancak Mısır halkının talepleri demokratik-ilerici muhtevadadır. Ve bu durum General Necip’in emperyalizmle ilişkilerini istediği gibi sürdürmesinin önündeki en büyük engeldir.

“Hür Subaylar”, kapitalizmi, dolayısıyla özel mülkiyeti savunduklarını açıklayarak sistemle bir sorunları olmadığını ilan ettiler. Öncelikli hedefleri ise, İngiltere’nin egemenliğine son vermektir. İngiliz emperyalizminin egemenliğine hayır diyen küçük burjuva ulusalcı iktidar, ABD emperyalizmine ise kapılarını sonuna kadar açmak istedi. Ama bunun önündeki engel yine Mısır halkı olacaktır.

1953 yılında “Hür Subaylar”ın oluşturduğu “Devrimci Komite Konseyi” Cumhuriyeti ilan eder. General Necip, Cumhurbaşkanı olur. Darbenin güçlü ismi Nasır ise Başbakan yardımcısı ve İçişleri Bakanı olur. Ve ABD emperyalizmi yeni iktidarı olumlu olarak değerlendirir. Ki zaten, sürecin başından beri ABD emperyalizmi gelişmelerin içindedir. “Hür Subaylar”dan bir kısmı, darbe öncesi, CIA’yla ilişki kurar ve onay alır. Çünkü, Amerikan emperyalizmi Mısır’da yükselen halk muhalefetini, yıpranmış-teşhir olmuş Kral Faruk’la geriletemeyeceğini, bastıramayacağını gördüğü noktada, yönünü orduya çevirmiştir. Ve Amerikan emperyalizminin, artık ömrünü tamamlamış, çürümüş Kral Faruk iktidarının

yerini alan anti-komünist, küçük burjuva ulusalıcı iktidara bir itirazı olmaz.

Küçük burjuva milliyetçi hareket, iktidara yerleştikten sonra Mısır halkının ekonomik-demokratik taleplerini şiddetle bastırır. 1953 yılında, Kafr al Davvar'daki bir tekstil fabrikasındaki işçiler, ekonomik-siyasal taleplerle fabrikayı işgal ederler. Ve polisle çıkan çatışmada 4 kişi ölür, 3 de güvenlik görevlisi ölür. Bunun üzerine, Devrimci Komite Konseyi, 29 işçiyi alelacele yargılar ve iki işçi önderini "olayları gerçekleştiren komünistler" olarak idam eder. Bu örnek, "Hür Subaylar"ın kapitalizme, özel mülkiyete hayranlıklarının göstergesi olur. Ama öte yandan halka uyguladıkları şiddet, muhalefeti daha da büyütür.

Bu gelişmeler üzerine 14 Kasım 1954'de, Necip Cumhurbaşkanlığı'ndan alınır. Yeni hükümeti darbenin güçlü ismi Nasır kurar. ABD emperyalizminin, komünizmin önünde engel gördüğü Nasır iktidarına ilk dönemler bir itirazı yoktur. Ancak, 28 şubat 1955'te, İsrail siyonizmi'nin Gazze'de bir Mısır birliğine saldırması sonucu, ABD ile Nasır yönetimi arasındaki ilişkiler bozulur. Bu saldırı, emperyalizmin dayatmasıyla ve onun çıkarları için kurulan "Bağdat Paketi"nin ilanından hemen sonra gerçekleşir. Bu nedenle de, sadece Mısır'da değil, tüm Ortadoğu halklarında "Bağdat Paketi"na karşı büyük bir öfke açığa çıkar. Ve Nasır da bu paketi reddeder.

Bu aşamaya kadar sürekli emperyalist güçlerle uzlaşma zemini aramasına rağmen, özellikle "Bağdat Paketi"ni reddedişi, emperyalistlerin tepkisine neden olur. Bu nedenle İngiltere ve ABD emperyalizmi Nasır'a yönelik dayatma ve teslim alma politikalarından hiç vazgeçmez. İşte bu saldırılar karşısında Nasır, Sovyetler Birliği'ne yönelir. Ancak bu gelişme Nasır'ın, ABD ve diğer emperyalist ülkelere kapılarını kapattığı anlamına gelmez. Çünkü Nasır, kapitalist sistemi savunan, anti-komünist bir ideolojiye sahiptir. Zaten Mısır halkına yönelik politikalarını da bu çizgisi belirler.

Emperyalizmin Ortadoğu'yu yeni-sömürgeleştirme politikalarına karşı, en güçlü direniş Mısır'da yaşanır. Bunun en temel nedeni Mısır halkının içinde bulunduğu sosyo-ekonomik durumdur. Bir tarım ülkesi olan Mısır'da sınıf çelişkileri çok keskindir. Mısır topraklarının yüzde 32'si nüfusun binde 4'üne aittir. Ülkede 8 milyon köylünün ise bir karış toprağı yoktur. Sanayi, hizmet sektörünün tamamına yakını yine ticaretin tamamına yakını emperyalist tekellerin elinde bulunmaktadır.

Nasır, ulusal-bölgesel sorunlarla ilgili Amerikan emperyalizminden, doğal olarak, umduğu "desteğı" alamaz. Ve buna karşı daha bağımsızlıkçı bir çizgiye yönelir. Ve 26 Temmuz 1956'da, İskenderiye'de, Mısır'ın, Süveyş Kanalı'nı millileştirdiğini ilan eder, emperyalizmin dayattığı tüm teslimiyet politikalarına direnir. Ortadoğu halkları, Nasır'ın emperyalizme karşı almış olduğu bu cesaretli kararı büyük bir coşkuyla karşılamakla kalmayarak desteklerler. Arap halkları onu Arap halkının kahramanı olarak ilan ederler.

Nasır o günlerde emperyalizmin tehditlerine şu cevabı verir;

"Bugünlerde ve bu koşullar altında, Mısır, küçük milletlerin egemenliklerini korumak istediklerinde, bunu yapabileceklerini ve haklarını ve onurlarını korumaya tam kararlıysalar bu amaçlarına ulaşmayı kesinlikle başarabileceklerini dünyaya göstermeye azimlidir.

(...) Egemenlik hakkımıza bağlıyız ve emperyalistlerin bunları elimizden almasına asla izin vermeyeceğiz. Bunlar, devrimimi-

zin başından beri ilan ettiğimiz amaçlarımızdır.” (aktaran, Haluk Gerger, Age, syf; 139)

Süveyş Kanalı’nın millileştirilmesi emperyalizme vurulan bir darbedir ve tüm Ortadoğu halklarının, dünya halklarının kazanımıdır. O nedenle sadece Mısır’da değil, bütün Ortadoğu’da, Asya ve Afrika’da büyük bir coşkuyla karşılanır. Buna karşılık başta Amerika, Fransa ve İngiltere olmak üzere tüm emperyalistler ve Türkiye, Pakistan, İran ve gerici Arap rejimleri Mısır’ı tehdit ederler. Tüm bu güçler, Mısır’a karşı savaş ilan eder, ancak korkuları Sovyetler Birliği olur.

Sovyetler Birliği ise, gelişmeler karşısında revizyonist politikaları sonucu emperyalizmle uzlaşmayı tercih eder. O nedenle de, sadece Ortadoğu’da değil, dünya genelinde, ulusal-sosyal kurtuluş hareketlerini savaşlarını desteklemekten kaçınır. Sovyetlerin bu revizyonist politikası ve tutumu, emperyalistlerin Mısır’a askeri saldırıda bulunmasının önünü açar. Ve Eylül-Ekim ayında, İngiltere, Fransa ve İsrail, Mısır’a yönelik askeri hareket başlatarak Süveyş Kanalı’nı işgal eder. Ancak emperyalistler arası çelişkiler ve ABD’nin Ortadoğu’da belirleyici güç olması, Sovyetlerin tepkisi, Arap halkının ve dünya halklarının Mısır’ı desteklemesi gibi çeşitli faktörler sonucu İngiltere ve Fransa, Mısır topraklarından geri çekilmek zorunda kalırlar.

Küçük burjuva milliyetçi bir ideoloji olan Nasırcılık, Arap halkını derinden etkilemekle kalmamış, ulusal bir bilincin gelişmesinde de önemli bir rol oynamıştır. Bu, gerek gerici-işbirlikçi rejimleri, gerekse de emperyalistleri hep rahatsız etmiştir. Emperyalistler ve işbirlikçileri, Nasır’ı (Nasırcılık’ı) Ortadoğu’daki politikalarının önünde engel olarak görmüşlerdir. Kuşkusuz Nasırcılık, anti-komünist olması, kapitalizmi tercih etmesi, emperyalizm ve işbirlikçi iktidarlar karşısında, tutarlı ve kararlı bir çizgi yerine genellikle uzlaşmacılığı tercih etmesi yanı sıra halkların kurtuluşunu sağlayacak bir ideolojiye ve muhtevaya sahip değildir.

Ancak, o günün koşullarında dönemsel de olsa emperyalizmin karşısında bulunduğu nokta itibarıyla ilerici özellik taşıyor ve emperyalistlerin planlarını bozuyordu.

Ortadoğu’nun Yeni-Sömürgeleştirilmesi İçin Atılan İlk Adımlardan Biri; “Ortadoğu’nun NATO’sunu” Kurma Girişimi ve Truman Doktrini

Bir yandan halkların ulusal temelde de olsa çeşitli direnişleri sürerken diğer yanda emperyalizmin bölgeyi denetimine alma politikaları da devam eder. 3. Paylaşım döneminde emperyalistler, yeni-sömürgecilik politikasına hız vererek halkların tepkilerini yumuşatma yolunu tercih eder olmuşlardır.

Truman Doktrini, ABD emperyalizminin 2. Paylaşım savaşı sonrası, uygulamaya soktuğu yeni-sömürgeleştirme politikasını ifade etmektedir. Truman Doktrini, Yunanistan ve Türkiye’ye, ekonomik “yardım” yapılmasını öneriyordu. Bu “yardım” Amerikan emperyalizminin, Yunanistan ve Türkiye’yi yeni-sömürgeleştirme stratejisinin bir sonucuydu. Türkiye’nin, Sovyetler Birliği’ne sınırı olması, öte yandan Ortadoğu’nun bir parçası olması, Amerikan emperyalizmi açısından onu stratejik öneme sahip bir ülke konumuna getiriyordu. Türkiye’de ise, Amerikan emperyalizmine tetikçilik yapmaya istekli, onun jandarması olmak için çırpınan, her türlü aşağılık işbirlikçiliğe hazır Menderes hükümeti vardı.

Mahir Çayan, emperyalizmin yeni-sömürgecilik metoduna ilişkin şunları söylemektedir;

“Yankee emperyalizmi, özellikle 1941’den sonra, yeni-sömürgecilik metodunu geliştirdi. Ve bu yeni-sömürgecilik politikasını, Truman, Marshall doktrini ve askeri paktlarla, iki anlaşmalarla tezgahladı.” (M. Çayan, Bütün Yazılar-Boran Yayınları-

Syf: 387)

Evet, Ortadoğu açısından, Türkiye ve Yunanistan, Süveyş Kanalı'ndan Basra Körfezi'ne uzanan bölgenin kuzey-batı kapılarıydı. O nedenle emperyalizm için stratejik bir öneme sahipti. Truman ve Marshall doktrinleri, ikili anlaşmaları hızla hayata geçirerek, iki ülkenin yeni- sömürgeleştirme sürecine girmesini sağladı.

Bu süreçte İngiltere, bölgede bir askeri pakt önerdi. Bu öneri, ABD ve Fransa tarafından da onaylanır. Emperyalistler yeni-sömürgecilik metodunu bölgede sorunsuz uygulamak için işbirlikçi iktidarları, kurulacak olan askeri pakt içinde bir araya getirmek istiyorlardı. Böylece hem kendi ülkelerinde ki, hem bölge ülkelerindeki ulusal-sosyal kurtuluş hareketlerine karşı, hem de Sovyetler Birliği'ne karşı bir askeri saldırı-tehdit gücü oluşturmuş olacaktı. Emperyalistler, askeri paktın oluşturulmasında özellikle Türkiye ve Mısır'ı öne çıkardılar.

Yeni-sömürgeleştirme sürecine sokulan Türkiye'deki işbirlikçi Menderes hükümeti, emperyalistlerin istediği, tetikçilik dahil, her türlü işbirliğini yapmaya hazırды. İşbirlikçi Menderes hükümetinin tek kaygısı, Ortadoğu'da bir askeri oluşuma katılmasının NATO üyeliğini engelleyeceği ve dolayısıyla NATO'ya alınmayacağıydı. Çünkü Amerikan "yardım"larının, en sağlam güvencesinin, NATO üyeliği olduğunu düşünüyordu işbirlikçiler. Dönemin Dışişleri Bakanı Fuad Köprülü, emperyalistlere, açıkça şunları söylüyordu; *"Türkiye NATO'ya kabul edilirse, İngiltere, ABD ve Fransa'yla koordinasyon içinde dört hükümetin uzlaşarak aldığı her türlü uygun ve etkili önlemlerde üstümüze düşen görevi kabul etmeye ve yerine getirmeye hazır olacağız."* Menderes hükümeti, İşbirlikçilikle sınır tanımamaktadır. Ortadoğu'da emperyalizmin jandarması olmak için her şeyiyle hazır olan işbirlikçi Menderes hükümeti, iktidarda kaldığı süreçte Ortadoğu halklarına karşı yapılan tüm saldırıların ve tezgahların içinde yer alır. Ve Türkiye oligarşisi, o günden bu güne bu suçu iş-

**Truman Doktrini,
ABD emperyalizminin
2. Paylaşım savaşı sonrası,
uygulamaya soktuğu yeni-
sömürgeleştirme politikasını
ifade etmektedir. Truman
Doktrini, Yunanistan ve
Türkiye'ye, ekonomik "yardım"
yapılmasını öneriyordu. Bu
"yardım" Amerikan
emperyalizminin, Yunanistan ve
Türkiye'yi yeni-sömürgeleştirme
stratejisinin bir sonucuydu.
Türkiye'nin, Sovyetler Birliği'ne
sınırı olması, öte yandan
Ortadoğu'nun bir parçası
olması, Amerikan emperyalizmi
açısından onu stratejik öneme
sahip bir ülke konumuna
getiriyordu**

lemeye devam etmektedir.

NATO'nun Ortadoğu'daki yerel ayağı olarak oluşturulan "Bağdat Paktı'nın, gönüllü iki tetikçisi Türkiye ve Irak olur. Her iki ülkenin işbirlikçi iktidarları, 1954'te, askeri paktın kuruluşunda anlaştıklarını açıklarlar. Pakt'a daha sonra Pakistan ve İran da katılır. Ancak "Pakt" ölü doğmuştur. Ama bunu kabullenmek istemeyen emperyalistler, çabalarını sürdürürler. 1955 yılında, İngiliz emperyalizmi de Pakt'a dahil olur. İngiltere'nin de Pakt'a katılması yeterli bir katkı sayılmaz. Bunun üzerine Pakt üyeleri ABD'nin de üye olmasını isterler. Irak Kralı Naibi Abdulillah, Türkiye, Irak, Pakistan ve İran'ı kastederek Amerikan emperyalizmine şunu söyler; *"Bizler dört adet sıfırız ve toplamımız da sadece sıfır ediyor."* ABD emperyalizmi, bu çağrıya sessiz kalmaz ama Pakt'ın sadece Askeri Komitesi'ne

girer. Fakat tüm çırpınmalarına rağmen ölü-yü diriltemezler. 1958 yılında, Irak'ta, iş-birlikçi Hanedan'ın iktidardan uzaklaştırıl-masıyla birlikte Bağdat Paktı, hiçbir işlevi olmayan CENTO adını alır.

Ortadoğu Halklarına ve Sovyetler Birliğine Yönelik Abluka ve Saldırının Yeni Adı; “Eisenhower Doktrini”

ABD emperyalizmi, Ortadoğu'yu tam olarak denetim altına almak ve Sovyetler Bir-liği'ne karşı bir saldırı üssü haline getirmek için, yeni bir hamle yapar. 5 Ocak 1957'de, ABD Başkanı Eisenhower, kongrede yaptığı konuşmada, Ortadoğu'ya askeri ve ekono-mik yardımda ve gerekirse askeri müdahalede bulunması yetkisi veren yasa çıkarıl-masını ister. İstenen yasa, emperyalizmin de-netimi dışında hareket eden, emperyalizmin etkisini ve gücünü zayıflatan; küçük burju-va, milliyetçi iktidarları , güçleri hedef alan ve müdahaleyi-işgali meşrulaştıran emperyalist bir politikadır. Bu sözkonusu ya-sada, *“uluslararası komünizm tarafından kontrol edilen herhangi bir ülkeden kay-naklanacak bir saldırı”* tanımı kullanıl-maktadır. Yani ulusalcı ya da sosyalist güç-ler, “İç yıkıcılık”, “dolaylı saldırı” olarak ta-nımlanarak ABD emperyalizminin müdahalesine, işgaline gerekçe yapılacaktır. O dö-nem, henüz bugünkü gibi “terör” demago-jisi yapılmamaktadır. İşte o dönem kullanı-lan “Dolaylı Saldırı“, tam da bugün em-peryalizmin saldırılarını meşrulaştırmak ve gerekçelendirmek için kullandığı “terör” kavramının karşılığı olarak kullanılmakta-dır denilebilir.

Sonuç olarak, “Eisenhower Doktrini” bölgeye olası bir Sovyet “saldırısı”na kar-şı değil, esas olarak emperyalizmin henüz yeni-sömürgeleştiremediği, denetimi altına alamadığı, ulusalcı-milliyetçi-bağımsızlık-çı iktidarlara veya güçlere, yani tüm ilerici hareketlere karşı bir saldırı “doktrini”dir.

ABD, Lübnan'daki ilerici güçlere karşı aç-tığı savaş ve işgali “Dolaylı Saldırı” tanımına dayanarak yaptığını açıklamıştır.

ABD emperyalizmi, Ortadoğu'da, halk-ları, küçük burjuva milliyetçi rejimleri tes-lim alma, işbirlikçileştirme politikalarından ve saldırılarından hiç vazgeçmedi. İşbirlik-çisi Türkiye oligarşisi, İsrail siyonizmi, ge-rici Arap rejimleri aracılığıyla halkları ve ile-rici iktidarları hep tehdit etti, kuşatma altında tuttu.

Ancak, emperyalistler ne tür politikalar hayata geçirirlerse geçirsinsinler halkların buna karşı direnişini engellemek yine de mümkün olmamaktadır. Özellikle '70'li yıllarda İsrail siyonizmine karşı, Filistin hal-kının yükselttiği silahlı direniş, hem Orta-doğu halklarında, hem de dünya halkların-da büyük bir etki, kendine güven, sempati yarattı. Amerikan emperyalizmini, İsrail siyonizmini ve işbirlikçilerini teşhir etti, ger-çek yüzlerini gösterdi. Ayrıca, halkları et-kilemekle kalmadı, gerici işbirlikçi Arap re-jimlerinin üzerinde de baskı unsuru oldu, iş-birlikçiliklerini teşhir etti. Ve Amerikan emperyalizmi, işbirlikçilerini rahat kullan-makta zorlandı.

Türkiye'de ise, yükselen devrimci mü-cadele, Türkiye oligarşisinin daha çok içe yö-nelmesine neden oldu. Türkiye halklarına karşı tam bir terör uygulandı. Türkiye halk-larını teslim alma saldırısı, 12 Eylül faşist cuntası eliyle, tüm hızıyla sürdürüldü. Yine, 1979'da, İran'da, Amerikancı İşbirlikçi Şah rejimi, islamcı devrimle yıkıldı. Böylece Amerikan emperyalizmi Ortadoğu'da önem-li bir kalesini kaybetti.

'60-'70'li yıllarda, Irak ve Suriye'de, kü-çük burjuva milliyetçisi BAAS iktidardadır. Nasırcılık ve BAAS türü milliyetçiler, Mı-sır, Suriye ve Irak'ta iktidarlarını sağlam-laştırdılar. Bunlar bir yanda emperyalizme de kafa tutan ülkeler, iktidarlar olurken aynı zamanda, ülkelerindeki, ulusal, sınıf-sal muhtevalı hareketleri-mücadeleyi de şiddetle, katliamla bastırdılar. Emperyalizm ile milliyetçi temelde anlaşmazlık noktala-

rı bulunmasına rağmen bu hareketler, emperyalizmle uzlaşma kapılarını da hiçbir zaman tümüyle kapatmazlar.

Emperyalist Tehditlere Mısır ve Suriye'nin Cevabı: "Birleşik Arap Cumhuriyeti" ve Etkileri

Suriye'de, 1950'li yılların ikinci yarısında güçlenen milliyetçilik-Nasırcılık bütün Arap ülkelerinde güçlü bir emperyalizm karşıtlığını açığa çıkardı. Suriye'de de ordu içerisinde, özellikle genç subaylar arasında Ulusçuluk-Nasırcılık güçlenmişti.

Emperyalistler Mısır'ı tecrit etmeye çalışırken diğer yandan Suriye, Ürdün ve Lübnan'ı emperyalist kampın hizmetine sokmak için saldırılarını arttırdı. Özellikle de İsrail ve Türkiye'yi bir tehdit aracı olarak kullandılar. Tüm bu tehdit-baskı karşısında ulusalcı-milliyetçi güçler, yüzünü Sovyetler Birliği'ne döndüler.

Bu gelişmeler, gerek ülkeler arasında, gerekse ülkelerin kendi içlerinde, yeni ittifakları da zorunlu kıldı. Anti-emperyalizm temelinde, sosyalistler ve özünde kapitalizm yanlısı, anti-komünist olan ulusalcı solcular arasında ittifaklar kuruldu. Bu türden ittifaklar bir yanıyla kaçınılmazdı. Çünkü emperyalistlerin saldırı ve tehditleri en üst boyutta yaşanmaktaydı. Emperyalistlerin saldırı ve tehditleri, iç politikada birlik ve ittifakın zemini olurken, dış politikada da Sovyetlerle askeri, ekonomik, diplomatik ilişkileri geliştirdi, güçlendirdi.

Suriye'de "Ulusalcı Sol"un önde gelen örgütlü gücü Sosyalist Yeniden Doğuş Partisi (ASRP-BAAS)'ydi. Aynı zamanda, Irak'ta, ordu içinde de taraftarı bulunmaktaydı. Küçük burjuva milliyetçi bir ideolojiye sahip olan BAAS, "anti-kapitalist, sınıfsız, milli birlik ve beraberlikçi, kaynaşmış toplum" modelini savunduğunu iddia etmekteydi. Gerçekte ise BAAS anti-komünist ve küçük burjuva milliyetçi bir hareketti. Ve İslam dinini de Arap milliyetçiliğinin te-

Sovyetler'de, Stalin sonrası politikaların belirlendiği 20. kongrenin sonuçlarından biri de, sosyalizmin genel çıkarları değil, Sovyetler Birliği'nin çıkarlarının korunmasıdır. Bu giderek Sovyetler Birliği'nin ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine bakış açısının da belirleyicisi olmuştur. "Emperyalizmle barış içinde bir arada yaşama" politikasının gereği olarak şekillenen söz konusu dış politika, küçük burjuva diktatörlüklerine bakışta da çarpıklıkların yaşanmasını getirmiştir.

mel kaynaklarından biri olarak görmekteydi. BAAS'ın önderlerinden Mişel Eflak; 1956 yılı başlarında şunları söylemektedir;

"Komünizm Araplara, aynen kapitalizmin olduğu gibi, yabancısıdır. Kapitalizmi reddettikleri gibi, komünizmi de benimseyeceklerdir:"(aktaran, Haluk Gerger, Age, sf;)

Ancak şunu özellikle belirtmeliyiz ki; BAAS, emperyalizm karşısında izlediği politikalarla ilerici bir karaktere sahiptir.

BAAS'ın anti-komünist olması, kapitalizmi, özel mülkiyeti savunması emperyalistler için yeterliydi.

Emperyalizm, Ortadoğu ülkelerini, yeni-sömürgeleştirme politikalarının önünde engel gördüğü kişileri, grupları, partileri, devletleri... temizlenmesi gereken hedefler olarak görmekteydi. Bu nedenle, ABD emperyalizmi, Ortadoğu halklarını teslim almak için geliştirdiği ve öne sürdüğü tüm politikalarının merkezine "komünizm ve Sovyet tehlikesi" demagojisini koydu. Temel ayırımı bu oldu. Böylece, yeni-sömürgeleştir-

me politikalarını meşrulaştırmaya çalıştı.

Ortadoğu'daki bütün "komünist" partiler gibi, Suriye Komünist Partisi de Sovyetlerle yakın ilişki kurulması adına ulusalcı-milliyetçi güçlerle işbirliğini destekledi. Hatta işbirliği yaptı. Kuşkusuz o günün somut koşullarında emperyalist kuşatma ve saldırı karşısında bu türden birlikler-ittifaklar doğrudur. Ancak hata, küçük burjuva milliyetçilerinin-ideolojisinin sınıfsal karakterinin bir kenara bırakılması ve onunla ideolojik mücadelenin unutulmasıdır. Ve bunun sonuçları da çok ağır oldu.

Suriye'de 1956 yılı ortalarında, CIA'nın darbe girişimi başarısız oldu. Ve ulusalcı sol (BAAS) ve Suriye Komünist Partisi "Ulusalcı Cephe"nin kuruluşunu açıkladı. Suriye parlamentosu da "Ulusalcı Cephe"yi destekledi.

Suriye'deki iktidar değişikliği, Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri Türkiye, Ürdün, Lübnan ve S. Arabistan'da korkuya neden oldu. Özellikle işbirlikçiler, Suriye'nin Sovyetlerin bir parçası olduğunu, o nedenle işgal edilmesi gerektiğini öne sürerler. Bunu savunan işbirlikçilerin başında gelen ise Amerikancı Menderes hükümeti, yani onun temsil ettiği Türkiye oligarşisidir. Türkiye oligarşisi Amerika'ya açıkça, Suriye'nin işgalini önerir. Tıpkı bugün yaptıkları gibi.

Evet, Amerikan işbirlikçisi iktidar tarafından, Suriye ekonomik ve askeri kuşatma altına alınır. Ancak Sovyetler'in karşılık vereceği korkusu, ABD ve işbirlikçilerine geri adım attırır. Ve Suriye, Türkiye'yi kışkırtıcı ve saldırgan tutumundan dolayı, BM'ye şikayet eder.

Emperyalist güçlere direnen "Ulusalcı Cephe", emperyalistlerin ve onların işbirlikçilerinin kuşatmasını yarmayı başarır. Kuşatmanın yarılmasında, Sovyetler Birliği'nin "Ulusalcı Cephe"ye desteği belirleyici olur. Arap halkları da emperyalist tehdit karşısında "Ulusalcı Cephe"yi destekler.

Evet, Sovyetler Birliği'nin, emperyalist saldırılar karşısında Suriye'nin yanında ol-

ması hem Arap halkının, hem de Suriye halkının sempatisini kazanır. Özellikle, Suriye'de, Sovyetler'e, dolayısıyla sosyalizme yakınlaşma ve sempati, Suriye'li BAAS'çıları-Ulusolcuları rahatsız eder. Sovyetler'e destek, sosyalizme sempati ve yakınlık Nasır'ı da kaygılandırır. Bu gelişmeler sonucunda geline nokta, sosyalizmin, Sovyet yanlısı gelişimin, iktidar hedefli mücadelenin engellenmesi konusunda, ulusalcı sol ve emperyalizm ortak bir tavıra sahip olur.

Suriye'de, iç politikalarda yaşanan gelişmeler, Suriyeli BAAS'çıları, Nasr'a daha da yakınlaştırır. Nasırcılık Suriye'de, özellikle de genç subaylar arasında, oldukça güçlüdür. İşte bu koşullarda Mısır ile Suriye'nin birleşmesi gündeme gelir. BAAS'çılar Suriye Komünist Partisi'ni, önlerinde engel olarak görür, o nedenle de çok çeşitli komplolarla saldırıya geçer. Ve "Komünist"ler, Mısır'da olduğu gibi ezilir.

Sovyetler'de, Stalin sonrası politikaların belirlendiği 20. kongrenin sonuçlarından biri de, sosyalizmin genel çıkarları değil, Sovyetler Birliği'nin çıkarlarının korunmasıdır. Bu giderek Sovyetler Birliği'nin ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine bakış açısının da belirleyicisi olmuştur. "Emperyalizmle barış içinde bir arada yaşama" politikasının gereği olarak şekillenen söz konusu dış politika, küçük burjuva diktatörlüklerine bakışta da çarpıklıkların yaşanmasını getirmiştir. İşte bu revizyonist çizgi, Mısır ve Suriye'nin anti-komünist "milliyetçi-sol" birliğini desteklemiştir.

Mısır ve Suriye'nin birleşme süreci, 1 şubat 1958'de tamamlanır ve Birleşik Arap Cumhuriyeti (BAC) kurulur. Birleşik Arap Cumhuriyeti'nin kuruluşu, iki başkentte açıklanır. Ve yeni Cumhuriyetin ilk başkanı Nasır olur. Sovyetler Birliği, BAC'ı tanır. Bir süre sonra anti-komünist BAC'ı, ABD de tanımıştır. BAC'ın kuruluşu Arap halkı tarafından coşkuyla karşılanır.

Tam da bu süreçte, Irak'ta işbirlikçi-gerici iktidar devrilir. Sosyalizmden de etki-

lenen Arap küçük burjuva milliyetçisi “Hür Subaylar”, 14 Temmuz 1958’de, gerici-işbirlikçi iktidarı devirir. Irak halkı, “Hür Subaylar”ın iktidarı ele geçirdiği haberiyle birlikte harekete geçer. Halk emperyalistlerin büyükelçiliklerini ateşe verir ve daha sonra Hanedanlık sarayına doğru harekete geçer, saraya girer. Irak’taki küçük burjuva milliyetçi devrim, Bağdat Paktı’nı da fiilen sona erdirir.

Lübnan’da ise, Milliyetçi-Nasır’cı hareket, Birleşik Arap Cumhuriyeti’nin kurulmasıyla birlikte harekete geçer. İşbirlikçi Şem’un Hükümeti, açıktan Amerikan emperyalizmine çağrı yaparak askeri destek ister. Ülkede tam bir iktidar savaşı yaşanır. Amerikan emperyalizminin asıl korkusu, Nasırcı Arap milliyetçiliğinin iktidara gelecek olmasıdır. Ve Lübnan’ı, Nasırcılar’a teslim etmek istemez. Zaten Mısır, Irak ve Suriye emperyalizmin denetiminde değildir. Bu noktada, Lübnan’daki gelişmelere müdahale etmekten kaçınılmazlar. Ve kısa süre sonra Lübnan ve Ürdün, Amerikan-İngiliz emperyalizmi tarafından işgal edilir.

Eisenhower, 14 Temmuz, 1958’de, Amerikan askerlerinin Lübnan’ı işgal kararını açıklar. Ve iki Deniz Piyadesi Taburunu, 15 Temmuz’da Lübnan’a çıkararak işgali başlatır. Bu arada, binlerce Amerikan askeri de Türkiye’deki İncirlik Üssü’nden kalkan uçaklarla Lübnan’a taşınır. 16 Temmuz’da da, ABD ve İngiliz emperyalizmi, Kıbrıs ve İsrail hava sahasını kullanarak Ürdün’ü işgal eder. Ve tıpkı bugün Afganistan, Irak, Libya’da olduğu gibi, o gün de Lübnan’ı ve Ürdün’ü “özgürleştirmeye”, “demokratikleştirmeye” gittiklerini iddia ederler.

Emperyalizmin Değiştiği Yalanları ve Gerçekler

Emperyalistlerin, dünya egemenliklerini pekiştirme savaşları aynı zamanda dünya halklarına gözdağı verme, onları teslim alma ve boyun eğdirme savaşlarıdır. Ancak biz

Emperyalizmin ideologlarının ve halklara-sosyalizme ihanet edenlerin yalanları bu kadarla da kalmaz. “Yeni Dünya Düzeni”nin egemen olacağını, bunun önünde kimsenin duramayacağını beyinlere işlemeye başlarlar. “Yeni Dünya Düzeni”, “Globalleşme”, “Küreselleşme” dedikleri, ABD emperyalizminin, emperyalist pazarın denetimi dışında, dünyada, tek karış toprak parçası bırakılmamasıydı...

Marksist-Leninistler, bunun asla mümkün olamayacağını, dünya halklarının teslim alınamayacağını söyleriz. Kuşkusuz bu, ezilen halkların emperyalizme karşı boyun eğmeyeceğini, pratik olarak ortaya koyabilmesine ve bunu dünya genelinde iradi-örgütlü olarak yükseltmesine bağlıdır.

1980’lerin sonlarında başlatılan, emperyalizmin ve jandarması Amerikan emperyalizminin, cuntalar yerine “sivil yönetimler”i desteklediği, “insan hakları” ve “demokrasi”ye önem verdiği yalanları, sosyalist ülkelerde yaşanan karşı devrimlerle birlikte kampanyaya dönüştü. Emperyalizmin ideologları “Tarihin sonunu” ilan etmekte gecikmediler. Artık “sosyalizm yanlıştır, tek doğru ve gerçek vardır, o da burjuva demokrasisi, kapitalizmdir!” diyorlardı. Emperyalizmin ideologlarının ve halklara-sosyalizme ihanet edenlerin yalanları bu kadarla da kalmaz. “Yeni Dünya Düzeni”nin egemen olacağını, bunun önünde kimsenin duramayacağını beyinlere işlemeye başlarlar. “Yeni Dünya Düzeni”, “Globalleşme”, “Küreselleşme” dedikleri, ABD emperyalizminin, emperyalist pazarın denetimi dışında, dünyada, tek karış toprak parçası bırakılmamasıydı... Tüm yalanlar, pembe tablolarla birlikte kullanıldı. Bir

yandan pembe tablolar çizilip “yaşanılabilir dünya”, küreselleşmenin kaçınılmazlığı nutukları atılırken, diğer tarafta başta en yoksul ülkeler olmak üzere işbirlikçi iktidarlar eliyle su kaynakları dahil tüm zenginlikler emperyalist tekellerin denetimine veriliyordu.

Evet, emperyalizmin her renkten işbirlikçisinden beyinleri satın alınmış “aydın”ına, “sağcı”sından, “solcu”suna, “İslamcı”sından, “ulusalcı”sına kadar geniş bir çerçevede emperyalizmin dünya halklarına dayattığı “yeni dünya düzeni”nin nimetleri anlatılır. Ancak gerçekler hiç de burjuva ideologların ve emperyalizmin her türden destekçisinin tekrarladıkları gibi değildir. Söylenenler yalandır. Çünkü, kapitalizmin çürüdüğü, tarihsel olarak sonunun geldiğinin ötesinde, siyasal olarak, sonunu getirecek bunalım ve krizlerinin derinleşmeye devam ettiğini en iyi bilen de kendileridir. Yalan ve demagojilerin asıl nedeni, emperyalizmin, revizyonizm karşısında dönemsel ve geçici olarak kazandığı zaferini, tarihsel ve mutlak bir gerçekmiş gibi gösterip, halklarda bilinç bulanıklığı yaratarak, sömürü, soygun düzenlerinin ömrünü uzatmaktır.

Sonraki yıllarda, emperyalist ülkeler de dahil, dünya genelinde yaşananlar, emperyalist cephenin söylediklerinin gerçeklikle hiç ama hiç bir alakasının olmadığını gözler önüne serdi. Ve sermeye de devam etmektedir.

Halkların öfkesinin ikiz kulelerde patlamasıyla, saldırıda da “yeni bir süreç” başlar. Kimi zaman silahlarla, kimi zaman ise kalemlelerinden kan damlatarak, ‘terörizmin kökünü kazımaya’ soyunurlar. Afganistan’a ve dünyaya “demokrasi ve insan hakları getirme”, “sınırsız adalet” vaad ederler. Kuşkusuz tüm bunlar, halklarda bilinç bulanıklığı yaratmak için ortaya atılan yalanlardır. Gerçek, ABD’nin imparatorluk hedefidir.

Gerçek, emperyalist tekellerin yeni pazarlara olan ihtiyaçlarıdır. Nitekim Afga-

nistan’dan sonra Irak da işgal edildi. Irak’ın, çok daha önceden işgal edilmesinin öngörüldüğü, bu konuda raporların hazırlandığı ise sonradan açığa çıktı.

Emperyalizm Değişmemiştir, Değişen Öz Değil, Hep Biçim Olmuştur

Emperyalizmin değişmediğinin, halklara düşman olduğunun en çıplak kanıtı Irak’a yönelik saldırıları ve bu konuda söyledikleri olsa gerek.

Bir gazetecinin ABD Dışişleri Bakanı Maddeliene Albright’e 1991 sonrası Irak’a uygulanan ambargoyla ilgili sorduğu soru ve bakanın cevabı çarpıcıdır. Gazeteci, “*Irak’ta yarım milyon çocuğun öldüğünü duyduk. Bu Hiroşima’da ölenlerden daha çok çocuk demektir. Bu bedeli ödemeye değer miydi?*” diye soruyor. Albriht’in cevabı şudur: “*Bu bedeli ödemeye değdiğini düşünüyoruz.*”

İşgal döneminin ABD Dışişleri Bakanı Condalezzo Rice ise, Afganistan ve Irak’ın işgali için Kongre’den 100 milyar dolar daha ek bütçe isterken şunları söylemiştir; “*Bu sadece para meselesi değil. Irak, can kayıplarına harcanan paralara değer bir yatırımdır.*”

Halkın katledilmesini önemsemeyen, kazanacağı karlardan başka bir şey düşünmeyen bir mantıktır emperyalizmin mantığı. Ve o mantık, dünden bugüne değişmemiştir.

Emperyalizm değişseydi, sömürgecilik yöntemlerinin de değişmesi gerekirdi. Çünkü bugün, yeni-sömürgecilik tartışması, emperyalizm tartışmasıdır. “Emperyalizm değişti” diyenlerin temel iddialarından birincisi; küreselleşmeyle birlikte ülkeler arasındaki ilişkiler, emperyalizm-sömürgecilik ilişkisi biçiminden çıkmış, “karşılıklı bağımlılık” halini almıştır.

Diğer bir görüşe göre ise, Afganistan’da, Irak’ta olduğu gibi emperyalizm artık yeni-

sömürgecilik öncesi açık işgal yöntemine başvurmayla başlamıştır.

Bir başka görüş ise, “demokratik emperyalizm” tanımlamasını yapmış ve bunu şöyle gerekçelendirmiştir; emperyalist müdahalenin muhtevası değişmiştir. Örneğin BOP eleştirilecek yanları olmasına rağmen “demokratik” bir muhtevaya sahiptir.

Kuşkusuz “emperyalizm değişti” tezi yeni değildir. Çok daha öncesi vardır. Esas olarak yenilgi dönemlerinde gündeme gelmiştir. Özellikle de Marksizm-Leninizm’den uzaklaşan, devrim iddiasını kaybedenler tarafından gündeme getirilmiştir. Bu yanılla dönemliklerini, devrim kaçınıklıklarını gerekçelendirmeye çalışmışlardır... Mahir Çayan bu konuda şunu söyler;

“Uluslararası revizyonizm, buradan hareket ederek emperyalizmin özünü değiştirdiğini, bu yüzden de Leninizmin evrensel tezlerinden birisi olan ‘şiddete dayanan devrim’ tanımının geçersiz olduğunu iddia etmektedir. Oysa değişen öz değil, biçimdir. Emperyalizm bir sistem olarak çökene kadar da Leninizmin evrensel tezleri geçerliliğini muhafaza edecektir” (Aktaran, Hayatın İçindeki Teori. Haziran yayınları, Cilt-1, syf: 48)

“Emperyalizmin değiştiğini” söyleyen sol-reformist kesimler, yeni teori ve politikalar da geliştirmemişlerdir. Tam tersine daha da sağcılaşarak, düzeniçileşmişlerdir. Daha doğru bir ifadeyle, değişen emperyalizm değil, kendileri olmuştur. Bunu anlamak için, 3. Bunalım Dönemi’nden ne kastedildiğine bakmamız gerekiyor. Afganistan, Irak, Libya işgallerini ve Ortadoğu’daki diğer gelişmeleri anlamak ve yerli yerine oturtmak için de bu zorunludur.

Bilindiği üzere, emperyalizm, tekelleşme, dünya pazarlarını paylaşma gibi özelliklerinin yanı sıra, kapitalizmin bunalımının süreklileşmesidir.

Emperyalizm, tarihindeki iki büyük bunalımını, paylaşım savaşlarıyla çözmeye çalışmıştı. Geçici ve kısmen de olsa çelişkilerini çözdü. Ancak emperyalistler sonraki

halkların işgale karşı direnişleri ve ulusal tepkileri bunun önündeki en büyük engellerden biri olmaya devam etmektedir. Bu nedenle yeni-sömürgeciliği daha pervasız bir şekilde uygulamaya devam edeceklerdir. Eski Sovyet sınırları içinde, Balkanlar’da ve bugün Ortadoğu’da gördüklerimiz ve adına “Arap Baharı” dedikleri de emperyalizmin yeni sömürgeler yaratma ve yeni-sömürgelerdeki iktidarlarını sağlama alma ve pekiştirme çabalarının günümüzdeki biçimlerinden başka bir şey değildir.

aşamada yeni bir paylaşım savaşını göze alamadılar. Savaş dışı yöntemlerle çelişkilerini çözme yoluna gittiler. Bunun için çeşitli uluslararası kurumlar oluşturuldu ve aralarındaki pazar çelişkisinin çözüm yeri bu kurumlar üzerinden yürütüldü...

Mahir Çayan’ın emperyalizmin değişen ilişkisi biçimlerine, işgal yöntemlerine ve bir bütün olarak yeni-sömürgecilik ilişkilerine bakarak 3. Bunalım Dönemi olarak adlandırdığı bu döneme ilişkin ayrıntılara girmeyeceğiz... Ancak bu dönemin genel özellikleriyle birlikte baktığımızda ve emperyalizmin her dönemki karakterini değerlendirdiğimizde emperyalizmin değişmediğini çok açık olarak söyleyebiliriz. Elbette işgal yöntemlerinde, pervasızlıkta vb. Değişen yanlar vardır ancak bunlar belirleyici değildir.

Yani değişen öz değil, hep biçim olmuştur. Tabi ki, 90’lardan itibaren emperyalizmin dünya halklarına karşı saldırganlığı çok daha fazla pervasızlaşmıştır. Sosyalist sistemin olduğu dönemde, dünya dengeleri içinde kısmen de olsa kimi ba-

ğimsiz davranışlar sergileyebilen yeni-sömürgelelerin denetim dışı tüm davranışlarını ortadan kaldırmıştır. ABD emperyalizminin, “imparatorluk” hedefiyle birlikte geliştirdiği politika, 3. Bunalım Dönemi’nin tüm karakteristik özelliklerini göstermektedir. Afganistan’ı, Irak’ı vb. açık işgal dönemseller ve geçicidir. Açık işgal sonuna kadar sürdürme gibi bir niyeti de yoktur. Orada kukla bir hükümet kuracak, işbirlikçi bir ordu yaratacak ve yeni-sömürgeleştirecektir. Irak’ta en son bu noktaya gelmişlerdir. Yeni-sömürgecilik sistemi oluşturulduktan sonra açık işgalin yerini gizli işgal alır. Açık işgal emperyalistler için hem pahalı ve hem de ulusal tepkileri büyüttüğü için risklidir... Bu nedenle tercih etmezler.

3. Bunalım Dönemi’nin en önemli caydırıcı unsurlardan biri olan “sosyalist sistem” bugün yoktur. Ancak, yine de emperyalistler bunalımlarını yeni bir paylaşım savaşıyla aşamazlar. Çünkü halkların işgale karşı direnişleri ve ulusal tepkileri bunun önündeki en büyük engellerden biri olmaya devam etmektedir. Bu nedenle yeni-sömürgecilik daha pervasız bir şekilde uygulamaya devam edeceklerdir. Eski Sovyet sınırları içinde, Balkanlar’da ve bugün Ortadoğu’da gördüklerimiz ve adına “Arap Baharı“ dedikleri de emperyalizmin yeni sömürgeleler yaratma ve yeni-sömürgelelerdeki iktidarlarını sağlama alma ve pekiştirme çabalarının günümüzdeki biçimlerinden başka bir şey değildir.

Emperyalizmin Soygun ve Sömürüsü Artmıştır

Emperyalizm değişmediği gibi sömürü ve soygun politikalarında daha da pervasızlaşmıştır. Emperyalistler ve işbirlikçileri, “Küreselleşen-globalleşen” dünyada demokratik hak ve özgürlüklerin daha da genişleyeceğini propaganda etmişlerdi. Ancak yıllar geçmesine rağmen vaatler yerine getirilmediği gibi var olanlar da gasp edilmeye, yaşam koşulları daha da kötüleşmeye

Emperyalizmin değişmeyen gerçek yüzü budur

“-Bugün yeryüzünde 1,2-1,5 milyar insan temiz içme suyu bulamıyor.

- Dünya nüfusunun % 60’ı, yani yaklaşık dört milyar insan, istediği zaman gereksinim duyduğu hekimi görme şansından yoksundur.

- Yeryüzünde 1,5 milyar insan günde 1 dolardan az kazanmakta, 3 milyar insan günde 2 dolardan azla yetinmek zorunda.

- Her yıl yaklaşık üç-dört milyon çocuk, sadece zatürreden ve bir o kadar da ishal-den ölmekte.

- Açlık, yetersiz beslenme, tedavi edilebilir ve basit aşıyla önlenabilir hastalıklardan ölen çocuk sayısı 20 milyondan fazla.

- İki milyar insan elektrikten yoksun yaşıyor.

- Dünya işgücü nüfusunun yüzde otuzu, yani yaklaşık 1 milyar insan, işsiz ya da ek-sik istihdam koşullarında yaşamakta” (Haluk Gerger, Kan Tadı, Ceylan Yayınları, syf:436)

İşte, yoksulluğun kaynağı olan emperyalizmin “Yeni Dünya Düzeni”nin diğer gerçekleri;BM’nin hazırladığı “Küreselleşme Çağında İnsan Gelişim Raporu”na göre ;

“1999 yılında 200 en zengin kişi 1 trilyon dolar kazandı. Aynı yıl, 43 yoksul ülkede yaşayan 582 milyon insanın toplam geliri 146 milyon dolardı. Aynı yıl, 43 yoksul ülkede yaşayan 582 milyon insanın toplam geliri 146 milyar dolar, yani bunun sadece 1/7’si oldu.

- 1992’de General Motors şirketinin satışları; 2’si hariç yeryüzündeki bütün ülkelerin yıllık gayri safi hasıllarından daha büyüktü. Toyota’nun yıllık cirosu Portekiz ve Polonya’nın; IBM’inki Venezüella’nın; Unilever’in Yeni Zelanda’nın gayri Safi milli ha-

sıllarından daha büyüktür.

- ABD’de, inek başına düşen sübvansiyon miktarı 1.057 dolar. Angola’nın kişi başına düşen geliri 660, Etiyopya’da 100 , Honduras’ta 920, Bangladeş’in 360 dolar.

- Bir yolsuzluk soruşturması sırasında açığa çıkan banka belgelerinden anlaşılmıştır ki, Brunei Sultanı’nın yeğeni Prens Cefri toplamı 2 milyar 72.5 milyon dolara ulaşmak üzere. 10 yıl boyunca her gün kişisel olarak ortalama 747 bin dolar harcamıştır. MTV televizyonunun bildirdiğine göre de Sultanın kendisi Westlife adlı müzik grubuna dört milyon ödeyerek sarayında özel konser verdirmiştir.

- Yine, BM İnsani Kalkınma verilerine göre, 1998 yılı itibariyle, dünyanın en zengin üç kişinin servetleri, yaklaşık 600 milyon insanın yaşadığı 48 ülkenin gayri safi milli hasılasına eşittir.

- Forbes Dergisi, 2003 yılında ABD’nin en zengin on kişinin toplam servetini 237 milyar dolar olarak hesaplıyor. Bu rakam Türkiye’de yaşayan yaklaşık 70 milyon insanın bütün bir yıl boyunca ürettiklerinin toplam parasal miktarına, yani Türkiye’nin gayri safi milli hasılasına eşittir.

- Bugün, yeryüzünün sadece yüzde 20’sini oluşturan gelişmiş ülkeler, Dünya nimetlerinin (gelirinin) yüzde 86’sını gasp ederken, nüfusun yüzde 80’ine, gelirin geriye kalan yüzde 14’ü kalmaktadır ve onun da acısı her gün bin bir biçimde çıkarılmaktadır.

- Ve ne kadar inanılmaz görünse de dünyadaki en zengin on kişinin servetleri, gelişmekte olan ülkelerde yaşayan bütün insanların yıllık gelirinin toplamından daha fazladır” (Aktaran, Haluk Gerger, Kan Tadı, Ceylan Yayınları, Syf: 437-438)

başladı. Bu, kapitalizmin gerçeğiydi. Ama onlar açığa çıkan yalanlarını yeni yalanlarla kapatmaktan vazgeçemediler. Oysa dünya genelinde yaşananlar, her seferinde, burjuva ideologlarını yalanladı ve yalanlamaya devam ediyor. Yandaki tablo bunun en somut göstergesidir.

Tüm bu tabloyu yaratan emperyalistlerdir, işbirlikçilerdir. Emperyalizm ve işbirlikçileri dün olduğu gibi bugün de halkları bombalarıyla, açlıkla, yoksullukla, hastalıklarla vd. yollarla katletmeye devam etmektedir. Bu tablo” emperyalizm değişti” diyenleri yalanlayan ve onları gerçekleri görmeye davet eden bir tablodur.

Emperyalistler Bölgesel Savaşlarla, İşgal ve Tehditlerle Halkları Dize getirmeye Çalışmaktadır

Emperyalizm yarattığı tabloyu daha da büyütmek, kendisine boyun eğmeyen tüm halkları da kendine boyun eğerek hale getirmek için saldırganlıkta dün olduğu gibi bugün de sınır tanımamaktadır.

Sadece, Irak, Afganistan, Suriye, İran değil, tüm Ortadoğu halkları, hatta dünya halkları Amerikan emperyalizminin hedefidir. Emperyalizm, Ortadoğu’da sömürüsüne istikrar sağlamak ve egemenliğini pekiştirmek için çok çeşitli oyunlara başvuruyordu. İran-Irak savaşı da bunlardan biridir. İran’da Şah’ın devrilmesinden sonra, 1980-88 yılları arası, 8 yıl süren ve 1 milyon insanın hayatını kaybettiği İran-Irak savaşında ABD, Irak’ı destekledi. El altından da İran’a silah sattı... 1990’da, Irak’ın Kuveyt’i kendi toprağı kabul edip, işgal etmesiyle bu kez Irak’ın başının ezilmesine karar verdi. Kuveyt, petrol ve doğalgaz yatakları bakımından oldukça zengindi. Irak da öyle... Ancak, Irak, emperyalist tekellere tamamen açılmıyordu. Irak’ın suçu bunlarla sınırlı değildi; başta Filistin örgütleri olmak üzere kimi ileric, anti-emperyalist örgütlere maddi-man-

evi destek vermekteydi. Emperyalizmin politikalarına açıktan karşı çıkıyordu. Kı-sacası emperyalistlere göre suçu çoktu.

Irak'ın işgali, aynı zamanda başta Suri-ye, İran, Libya, Filistin olmak üzere emperyalizmin karşısında boyun eğmeyen pek çok ülkeye de gözdağı olacaktı. ABD emperyalizmi böylece “ya benim istediğim gibi iktidar olacaksın ya da sonun Irak gibi olur” demiş olacaktı.

Emperyalistlere göre Libya ve Suri-ye'nin suçları da çok büyüktü. Örneğin, zen-gin petrol ve doğalgaza sahip olmalarına rağ-men emperyalist tekellere ülkelerini iste-dikleri gibi yağmalatmıyorlardı. Yine her iki ülkede de ne ABD'nin ne de diğer emperyalistlerin askeri üssü yoktu. Asker de bu-lunduramıyorlardı. Emperyalist ülkelere borcu yoktu.

“Suçları” bunlarla sınırlı değildir; Libya ve özellikle de Suriye, dünyanın pek çok devrimci, ilerici anti-emperyalist örgütleri-ne, en başta da Filistinli örgütlere toprakla-rını açmak da dahil her türlü yardımda bu-lunmuşlardır.

Her iki ülkenin ortak özelliklerinden biri de, karşı-devrimler yaşanmadan önce, Sovyetler Birliği ile olan ilişkileridir. Ve bu ilişkiler sayesinde bağımsızlıklarını koru-yabildikleri için emperyalizme kolay lokma olmamışlardır. Halkların yurtseverlik bi-lincinin de etkisiyle emperyalizme karşı di-renebilmişlerdir.

Sovyetler Birliği ve sosyalist sistemin varlığı koşullarında küçük burjuva dikta-törlüklerine askeri müdahalelerde bulun-maya, hele hele işgale cesaret edemeyen emperyalistler, yaşanan karşı devrimler son-rasında bu olanağa kavuşmuşlardır. Perva-sızlaşan emperyalizm, her ne kadar anti- ko-münist olsalar da, kapitalizmi reddetmese-ler de küçük burjuva diktatörlüklerini, sos-yalist sistemin artık ortadan kalktığı bir dö-nemde kendisine tamamiyle boyun eğerek hale getirmek istiyordu. Boyun eğmeyen küçük burjuva iktidarlara ise Yeni Dünya Düze-ni(YDD) adını verdikleri imparatorlukları-

nın önünde engel olarak görüyor ve tasfiyeye etmeye çalışıyordu.

Bu nedenle peşpeşe ülkelere müdahale etmeye başlamışlardır. Ya işgal, ya da ülke içinde komplolar tezgahlayarak kendilerine boyun eğerek hale getirmeye yöneldiler.

ABD emperyalizmi Afganistan'ı, Irak'ı “özgürleştirmek”, “demokrasi getirmek” için değil, yeni-sömürgeleştirmek ve dün-yanın pazarının parçası yapmak için işgal et-miştir.

Afganistan, Irak, Ortadoğu neden Ame-rikan emperyalizminin hedefidir? Amerikan emperyalizminin iddialarıyla gerçeklerin, de-ğil birbiriyle örtüşmesi, uzak yakın alakası yoktur. Emperyalistlerin yalanlarını açığa çı-karan ise, Afganistan ve Irak halklarının iş-galcilere boyun eğmemesi ve direnişi yük-seltmesi oldu.

Afganistan'ı , “sonsuz özgürlük” adına yakıp yıkan, Afganistan halkını “papatya bi-çen” bombalarıyla katleden ABD emperyalizmi, Irak'a saldırısına ve işgaline de ben-zer bir ad takmıştı: “Irak'a özgürlük ope-rasyonu”... Bush, Beyaz Saray, Pentagon, CIA, Dışişleri... başta Amerikan halkı olmak üzere, tüm dünya halklarını yalanlarıyla al-datıyorlardı. Oysa sorun “Irak'a demokra-si-özgürlük götürme” sorunu değildi. Ger-çekler başkaydı...

Emperyalizm, yaklaşık 40 yıl boyunca sürekli pazar alanlarının daralmasıyla ya-şadığı pazar sorununu aşmaya çalışıyor. Mevcut durumu ise fırsat olarak görüyor. Sosyalist sistemin yıkılmasıyla birlikte, eski sosyalist ülkeler emperyalistlerin yeni pazar alanları oluyordu. Eski sosyalist ülkelere yö-nelik yeni-sömürgeleştirme politikaları hala sürmektedir. Yine 2003'deki Irak'a saldırı ve işgalin nedeni de “Irak'ı özgürleştirmek” değil, köleleştirme, yani başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalistle-rin pazar sorunuydu. Öncelikle Afganistan'ı, Irak'ı yeni-sömürgeleştirme operasyonu başlatıldılar.

Emperyalistlerin halkları dize getirme yol ve yöntemlerinde sınır tanımadığının bazı ör-

nekleri olan bu saldırılar ay zamanda emperyalislerin kendi aralarındaki pazar kav-galarına da yer yer sahne olmuştur. Amerikan emperyalizmi, Irak’a, diğer emperyalist ülkelerle inisiyatif ve irade paylaşımına gitmeksizin, saldırıp, işgal yoluna gitmiştir. Yani, Amerikan emperyalizmi kazandığı güç ve sahip olduğu mekanizmaya yaslanarak, pazardan diğer emperyalistlere fazla pay ver-meme şeklinde bir politikayı tercih etmiş-tir. Buna karşılık AB’nin asıl belirleyeni olan Fransa ve Almanya, arkasına aldıkları des-tekçileriyle birlikte “işgal karşıtı” maskesi-ni takarak bir süre ABD’nin karşısında durmuşlardır. Oysa saldırganlıkta Amerikan emperyalizminden hiç de aşağı kalır yanla-rı yoktur. Afganistan’a yönelik saldırıda da, işgal sonrasında, ABD emperyalizminin verdiği görevleri yerine getirmekte de bu yanlarını göstermişlerdir.

Emperyalistler, halklara karşı birlikte ha-reket etme konusunda tereddütüzdürler. Fır-satını bulduklarında birbirlerinin ayağını kay-dırmaya çalışsalar da halka karşı düşman-lıkta birlikte hareket etmektedirler. Ve bunu halkların bilincini bulandırma ve gerçekle-ri terzyüz etme konusunda da göstermekte-dirler.

Reformist -Oportünist Sol, Kime Karşı Direnildiğine Değil, Direnenlerin Kimliğine Bakıyor.

Emperyalistler halklara karşı birlikte hareket ederken kullandıkları demagogiler, pervasız saldırılar ve yönlendirme politi-kalarıyla halkları olduğu gibi sol kesimleri de etkileri altına alabilmekte ve çarpık dü-şünlerin ve tavırların oluşmasına neden olabilmektedirler. Doğrular ve yanlışlar birbirine girebilmekte, emperyalizme karşı açık ve net tavır yerini belirsizliklere bı-rakmakta, düzene doğru savruluşlar hız ka-zanmaktadır.

Emperyalist saldırganlığa karşı doğru ta-

**Irak halkının direnişi karşısında
tüm planları bozulan Amerikan
emperyalizmi, yalana ve
demagojiye başvurmak zorunda
kalmıştır. Bununla bilinç
bulanıklığı yaratmayı
hedeflemişlerdir. Direnişçileri,
“İslamcı terörist, BAAS artıkları,
Arap ülkelerinden gelen
teröristler” olarak adlandırıp Irak
halklarının direnişinin siyasi ve
tarihsel niteliğini gözlerden uzak
tutmaya çalıştılar. Direnişin, başta
Ortadoğu olmak üzere dünya
genelinde yarattığı meşruiyete
darbe vurmak istediler.**

vır; emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direnen tüm güçlerin, kimliğine bakılmak-sızın halk saflarında görülmesi ve destek-lenmesidir.

Sosyalist sistemin karşı-devrimlerle yı-kılmasından sonra, tüm halklar ideolojik ku-şatma altına alındı. Bu ideolojik-psikolojik kampanyanın temel kanıtı ise, “emperyalizm karşısında direnilemeyeceği” propaganda-sıydı. Emperyalist karargahlarda üretilen bu propaganda sadece halkları değil, solu da he-deflemekteydi. Bu propagandanın sonucu-nu da aldılar. Küçük burjuva sol, “süreçe uyum sağlama”, “yeni koşullar” vb. vb. tes-pitleriyle direnmemenin, düzeniçileşmenin teorilerini yaptı. Ve işte böyle bir dönemde gelişen, büyüyen Irak direnişi, yok sayılmak-unutturulmak istenen, tarihsel gerçeği bir kez daha hatırlattı.

Direnış, işgalcilerin bütün planlarını bozdu. Reformistler ve emperyalizmin pro-pagandalarından etkilenen sol bir kez daha yanıldı. Sadece halkların direnişi emperya-listlerin planlarını bozabilirdi. Ve öyle de oldu. Irak direnişi emperyalistlerin “Irak’tan

sonra Suriye, İran” diye devam eden işgal ve teslim alma planlarını bozdu.

Emperyalizmi yenilmez görenler, “Yeni Dünya Düzeni”nin önünde durulamayacağını halkların beynine kazımaya çalışanlar, bir kez daha bunun mümkün olmayacağını yaşayarak gördüler. Emperyalist ideologların bütün teorileri Irak’taki, Afganistan’daki direniş barikatlarına çarptı.

Ortadoğu’nun kalbindeki Irak direnişi bu yanıyla doğru değerlendirilmek zorundadır. Gerek emperyalist cepheye vurduğu darbe, gerekse de halklar cephesinde yarattığı moral ve deneyim açısından sayısız derslerle doludur.

Direniş açısından öncelikle değerlendirilmesi gereken iki temel nokta vardır; birincisi, direnişin niteliği, ikincisi, direnişin dünyanın baş çelişkisi açısından ne anlam ifade ettiğidir. Bu iki noktayı bilimsel olarak ortaya koymak gerekmektedir. Bu yapılmadığında, direniş ve işgal karşısında doğru tavır almak mümkün olmaz. Diğer bir ifadeyle, işgalin niteliği konulmadığı gibi, işgal karşısındaki direniş de ya küçümsenmekte ya da abartılmaktadır.

Irak halkının direnişi karşısında tüm planları bozulan Amerikan emperyalizmi, yalana ve demagojiye başvurmak zorunda kalmıştır. Bununla bilinç bulanıklığı yaratmayı hedeflemişlerdir. Direnişçileri, “İslamcı terörist, BAAS artıkları, Arap ülkelerinden gelen teröristler” olarak adlandırıp Irak halklarının direnişinin siyasi ve tarihsel niteliğini gözlerden uzak tutmaya çalıştılar. Direnişin, başta Ortadoğu olmak üzere dünya genelinde yarattığı meşruiyete darbe vurmak istediler. Ancak, işgal altındaki bir ülkenin-halkın, işgalcilere karşı direnişinin meşruiyeti hiç bir biçimde karartılamaz-silinemezdi. Bu, tüm tarih boyunca hep böyle olmuştur. Irak’ta da farklı olmamıştır.

İşgale karşı direniş yayıldıkça, güçlendikçe, emperyalist propagandanın hiçbir inandırıcılığı kalmamıştır. İşgalciler direnişin niteliğini ve gücünü kabul etmek duru-

munda kalmıştır. İşgal güçleri yaptıkları açıklamalarda direnişin “gerilla savaşı” olduğunu, tüm halk kesimleri tarafından desteklendiğini kabul etmişlerdir. Hatta, direnişin çok güçlü olduğu Felluce ve Nəcəf’te, direnişçilerle anlaşmanın yollarını aramışlardır.

Direnişin bütün halk kesimleri tarafından desteklendiği, işgalci güçler tarafından da itiraf edilmiştir. İşbirlikçi Kürt milliyetçiliği dışında, bütün halk kesimlerinin direniş grupları bulunmaktadır. Sosyalistler, İslamcı güçler, Ulusalçı ve BAAS’çı güçler, Şiiler, Nasırcılar... vatanseverlik temelinde işgale karşı savaşmaktadırlar.

Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri, ulusal direnişi sadece İslamcıların direnişi gibi göstermeye çalışsalar da gerçek bu değildir. İslamcılarının etkinliği olmakla birlikte sadece İslamcılar yoktur. Direniş içerisinde pek çok halk kesimi ve onların örgütlü güçleri vardır. Asıl belirleyici yan ise, kimin ne ölçüde gücü olduğu, direndiği değil, işgal altındaki bir halkın vatanseverlik temelinde emperyalist işgale karşı direnişidir.

Direnişin-savaşın niteliğini belirleyen Ulusal Kurtuluş Savaşı olmasıdır. Marksist-Leninistlerin, direniş karşısında tavrını belirleyen de direnişin bu niteliğidir. Ulusal kurtuluş savaşlarının niteliğini belirleyen, emperyalizme karşı bağımsızlık savaşı vermesi ve emperyalizme darbe vurmasıdır.

Irak direnişi de, Afganistan direnişi de ya da Libya, Suriye’de küçük burjuva diktatörlüklerinin emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direnişleri de bu muhtevadadır. Amerikan imparatorluk politikalarının dünya halklarının geleceği açısından önemi düşünüldüğünde, bu direnişlerin önemi de çok daha iyi anlaşılacaktır. Bu nedenle devrimcilerin tavrı, bu direnişleri desteklemek olmalıdır. Amerikan emperyalizminin tüm Ortadoğu’yu, Kuzey Afrika’yı denetleme alma projesinin önü ancak böyle kesilebilir. Emperyalizme darbe vuran, onu getiren her tavrı, eylemi destekleriz. Bu sa-

dece Irak için değil, Afganistan ya da farklı bir ülkedeki güçler-direnışler için de geçerlidir.

Evet, emperyalizmin işgaline karşı hangi siyasal güçlerin destekleneceğı konusunda, nasıl bir sistem kurulacağından ayrı olarak, emperyalizm karşısında alınan tavıra bakılmalıdır. Diğer tüm gelişmeler ayrıntıdır.

Kuşkusuz direniş karşısında alınan yanlış tavırlar ve çarpıklıklarda, emperyalizmin “terör” demagojisinin önemli bir etkisi bulunmaktadır. Ki, emperyalizm bu yöntemi, farklı biçimlerde, tarihi boyunca göstermiştir. Örneğın ‘50’li yıllarda “Dolaylı Saldırı” diyerek işgalleri haklı göstermeye çalışırken, 2000’li yıllarda “önleyici vuruş” diyerek saldırılarına meşruiyet kazandırmaya çalışmıştır. Irak’ta emperyalist işgale karşı direnenleri ise “İslamcı teröristler” olarak tanımlamaktadır. Bu da özellikle reformizmi, küçük burjuva aydınları, solu etkisi altına almaktadır.

Tabi ki bu etkilenmenin temelinde 1990’lardan bu yana emperyalizmin yaygın ideolojik saldırılarının beyinlerde yarattığı bilinç bulanıklığı vardır. Bunun sonucu olarak da Afganistan’daki emperyalist işgal karşısında, bu çevrelerin şu veya bu düzeyde tavır alması bir yana, tam tersine “Taliban gericiliğine karşı olmak” adına emperyalizme dolaylı destek dahi verilmiştir. Ki, bu anlayış Irak’taki, Filistin’deki feda eylemlerine de karşı çıkmaktadır. Gerekçeleri de “kör şiddet”tir. Oysa, işgal altındaki bir halkın dişıyle-tırnağıyla direnişı, fedayı işgalciye karşı bir silah olarak kullanması olsa olsa onun yenilmeyeceğinin en açık ifadesi olarak değerlendirilebilir.

Direnışin, dünyanın baş çelişkisi anlamında ne ifade ettiğine bakalım. Öncelikle günümüzde baş çelişkinin, emperyalizm ile halklar arasındaki çelişki olduğunu ortaya koymak gerekiyor. Ortadoğı’da da bu çelişkinin belirlediğı çatışmalar yaşanmaktadır. Diğer bir ifadeyle, Ortadoğı, çatışmanın en üst boyutta yaşandığı bölgedir. Ve Irak, bu bölgede emperyalistler açısından

Günümüzde baş çelişki, emperyalizm ile halklar arasındaki çelişkidir. Ortadoğı’da da bu çelişkinin belirlediğı çatışmalar yaşanmaktadır. Diğer bir ifadeyle, Ortadoğı, çatışmanın en üst boyutta yaşandığı bölgedir. Ve Irak, bu bölgede emperyalistler açısından aşılması gereken önemli engellerden biriydi.

aşılması gereken önemli engellerden biriydi. O nedenle Irak direnişı sadece Irak halkının kurtuluşunu, bağımsızlığını değil, tüm halkların geleceğini yakından ilgilendirmekteydi.

Aynı durum Afganistan için de geçerlidir. Bu nedenle Afganistan’da, Irak’ta halka karşı savaşılan sadece Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri değildir. Amerika-sı, Avrupası ile tüm emperyalist sistemdir.

Emperyalistlerarası çelişkiler nedeniyle, işgalin başında Avrupalı emperyalistlerin “karşı çıkıyor” görünmesi başta reformistler olmak üzere ilerici güçlerin aldanmasına neden olmuştur. Ve Irak işgaline karşı tavırlara da bu durum yansımıştır.

Ancak, işgalcilerin, Irak halkının direnişı karşısında köşeye sıkışması, BM’ye başvurmasına neden oldu. İşte bu noktada Avrupalı emperyalistler ABD’den gerekli tavizleri kopartarak işgaldeki yerlerini aldılar.

Emperyalist tekellerin dünya hakimiyeti açısından Irak’ın yeni-sömürgeleştirilmesi önemliydi. İşgalin başarısı da buna bağlıydı. Ancak Irak halkının direnişı yaygınlaşarak-güçlenerek devam etti ve emperyalistlerin planlarını istedikleri gibi hayata geçirmelerini engelledi.

Çatışma Sadece Emperyalizmle, Irak-Afganistan Halk-

ları Arasında Değil; Emperyalist Sistemle Dünya Halkları Arasında Sürmektedir

Günümüzde baş çelişki, emperyalizm ile halklar arasındaki çelişkidir. Ortadoğu’da da bu çelişkinin belirlediği çatışmalar yaşanmaktadır. Diğer bir ifadeyle, Ortadoğu, çatışmanın en üst boyutta yaşandığı bölgedir. Ve Irak, bu bölgede emperyalistler açısından aşılması gereken önemli engellerden biriydi. O nedenle Irak direnişi sadece Irak halkının kurtuluşu, onun bağımsızlığı için değil, tüm halkların geleceğini yakından ilgilendirmektedir.

Afganistan’da, Irak’ta halka karşı yaşanan sadece Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri değildir. Amerikası, Avrupası ile tüm emperyalist sistemdir.

Emperyalistler arası çelişkiler sonucu olarak, işgalin başında Avrupalı emperyalistlerin “karşı çıkıyor” görünmesi başta reformistler olmak üzere ilerici güçlerin aldanmasına neden olmuştur. Oysa emperyalistler işgale karşı değildir. Karşı oldukları, Irak Pazarı’ndan kendilerine istedikleri payın verilmemesidir. Zaten Fransa ve Almanya’da dahil olmak üzere her bir emperyalist, Amerikan emperyalizminin mutlak bir yenilgi almasını istemiyorlardı. Tabi ki direniş karşısında Amerikan emperyalizminin düştüğü zor durumdan yararlanmaya çalışacaklardı. Öyle de oldu: Fransa ve Almanya, BM’nin Irak’taki rolünün arttırılmasını istediler. Çünkü böylece Irak ve bir bölüm olarak Ortadoğu’nun kapitalist pazara entegre edilmesinde söz-pay sahibi olacaklardı.

İşgalcilerin, Irak halkının direnişi karşısında köşeye sıkışması, BM’ne başvurmaya neden oldu. İşte Avrupalı emperyalistlerin aldığı tavizler bunun sonucu gerçekleşti.

Emperyalist tekellerin dünya hakimiyeti açısından Irak’ın yarı-sömürgeleştirilmesi önemliydi. İşgalin başarısı da buna bağlıydı. Ancak Irak direnişi yaygınlaşarak-güçlenerek devam etti.

Irak’taki Direniş, ABD Emperyalizminin İmparatorluk Planlarını Bozmuştur

1990’ların başında sosyalist sistemin yıkılmasıyla birlikte, kapitalizmin zaferini ilan eden emperyalist ideologlar ve her türden işbirlikçilerinin en çok kullandıkları demagogilerinden bir ide “emperyalizmin değiştiği” bundan böyle “insan haklarını” ve “demokrasiyi” geliştirmeyene yardım oldu. Ancak 11 Eylül eylemleri sonrası Amerikan emperyalizmi “İmparatorluk” söylemlerinin açık bar hal alması ve açık işgallere yönelmesi, emperyalist ideologlar ve ona soldan destek verenlerin yalanlarını açığa çıkardı. Ve emperyalizm gerçeği bir kez daha gözler önüne serildi.

Evet, Lenin’in tanımladığı emperyalizm değişmemiştir. Emperyalizm yine asalak, çürümüş, yayılmacı tekeller kapitalizmidir. Amerikan imparatorluğu ile hedeflenen ise, emperyalist tekellerin ekonomik-siyasi dünya hakimiyetini kurmaktır. Amerikan emperyalizmi önce Afganistan’ı işgal etti. ABD tekelleri 11 Eylül eylemlerini bir fırsat olarak kullandılar. Emperyalizmin ideologları-kalemşörleri yaygın şekilde “teröre karşı savaş” propagandasını kullandılar. Ve bu oldukça etkili de oldu. Emperyalizmin propagandasının etkisinde kalan reformist sol, Avrupa solu “Teröre de Savaşa da karşı olmak” adına sessiz kalarak Amerikan emperyalizmine güç verdi.

Ne yazık ki “Sol”un bu tavrı, emperyalizmin saldırı-işgaline soldan destek anlamına gelirken, kitlelerde de uzun süre etkisini gösteren bilinç bulanıklığı yaratmıştır. Maalesef, emperyalist karargahlarda üretilen teoriler ve yalanlar ne kadar yaygınlaşırsa, emperyalist politikalar karşısındaki bilinç bulanıklığı ve tavırsızlık da o kadar yaygın olacaktır.

Ancak, Afganistan’ın işgali sürecinde yaşananlar, Irak’ın işgali sürecinde yaşanma-

yacaktı. Amerikan emperyalizminin yalanları kısa sürede çelişti. Dünya halkları, Irak'ın işgalinin emperyalist tekellerin dünya hakimiyeti açısından önemini gördü ve emperyalizme karşı Irak halkının yanında tavır aldı. Emperyalistler tarihlerinin en büyük protestolarıyla karşılaştı. İşgalin ardından direnişin yükselmesi, işgalcilerin işkenceci, tecavüzcü, katliamcı, yağmacı yüzünün açığa çıkması ve daha pek çok gelişmeyle birlikte Ortadoğu ve dünya haklarında anti-Amerikan, anti-emperyalist bilincin gelişmesine yol açtı.

Amerikan emperyalizminin işgal öncesi ileri sürdüğü “kitle imha silahları” “Irak’a demokrasi ve özgürlük götürme” vb. tüm propagandaları çöktü, yalanları açığa çıktı. Kuşkusuz bunu açığa çıkaran güç, Irak halkının işgalcilere karşı yürüttüğü silahlı direnişti. Amerikan emperyalizminin “Ortadoğu’yu demokratikleştirmesi” yalanı, üzerine kurduğu imparatorluk planları sadece askeri olarak değil, siyasi olarak da büyük bir darbe aldı. O nedenler de daha çok teröre başvurdu. Yargısız infazlara, kitlesel katliamlara ve tutuklamalara yöneldi. Bunlar da yetmedi; provokasyonlarla mezhepleri, milliyetleri birbirine karşı kışkırtmaya çatıştırmaya zorladı. Böylece direniş güçlerinin parçalanmasının, direnişi güçten düşüreceğini hesapladı. İşgalciler bu yönteminde kısmen başarılı olsa da direnişin yaygınlaşmasının ve güçlenmesinin önüne yine geçemedi.

Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri Irak sonrası, işgal edilecek ülkelerin listesini bile yayınlamıştı. Ancak Irak direnişi, tüm emperyalist planları bozdu. Ve yeni işgallerin önünde barikat oldu. Amerikan emperyalizmini Irak direnişi aşamadı, ancak imparatorluk hedefinden vazgeçmediği-vazgeçmeyeceği de- açıktır. Propagandalarını, demagogilerini, yalanlarını değiştirerek, yenileyerek imparatorluk planını gerçekleştirmek isteyeceği muhakkaktır. Yine “demokrasi, özgürlük” propagandasını öne çıkarmaya devam edecektir. Zaten “Büyük Or-

Burjuva ideologları, 1990’ların başında, revizyonizmin yenilgisini “sosyalizmin mutlak yenilgisi” olarak propaganda etmişler, kapitalizmin-emperyalizmin ise mutlak zaferinin ifadesi olarak “Tarihin sonu”nu ilan etmişlerdir. İşte bu yalanın açığa çıkmasını engellemeye yönelik pek çok “teori” icat edildi. Bunlardan biri de “Amerika tek hakim güç, karşı konulamaz” teorisidir. Bu teori başta reformist sol olmak üzere, ML’ler dışındaki tüm solu etkisi altına almıştır.

tadoğu Projesi” bu yeni yönelimin bir yansımasıdır. Afganistan ve Irak’tan çıkarılan dersler sonrası, açık işgaller yerine diğer yöntemleri ön plana çıkaracakları, “özgürlük” “demokrasi yalanlarına daha çok başvurarak, “bölgede değişim, kendi iç dinamikleri ile olmalıdır” söylemini daha çok kullanmaya başlayacaktır.

İşte bugün adına “Arap Baharı” dedikleri, yeni Amerikan projesinin sonuçlarıdır.

ABD Emperyalizmi, “Tek Hakim Güç, Karşı Konulamaz” Teorisi İflas Etmiştir

Burjuva ideologları, 1990’ların başında, revizyonizmin yenilgisini “sosyalizmin mutlak yenilgisi” olarak propaganda etmişler, kapitalizmin-emperyalizmin ise mutlak zaferinin ifadesi olarak “Tarihin sonu”nu ilan etmişlerdir. İşte bu yalanın açığa çıkmasını engellemeye yönelik pek çok “teori” icat edildi. Bunlardan biri de “Amerika tek hakim güç, karşı konulamaz” teorisidir. Bu teori başta reformist sol olmak üzere,

ML'ler dışındaki tüm solu etkisi altına almıştır. Kuşkusuz soldaki bu savrulmanın kaynağında ideolojisine inançsızlık, diğer bir ifadeyle halklara ve kendi gücüne güvensizlik vardır. Amerikan emperyalizmi ve Avrupalı emperyalistler, Yugoslavya'da, Afganistan'da, Irak'ta tüm dünya halklarına gözdağı vermiştir. Devasa askeri gücüyle, bombalarıyla, katliamlarıyla, işkenceleriyle, tecavüzleriyle... yenilmez, karşı konulmaz bir güç olduğunu göstermeye çalıştı. Özellikle de Amerikan emperyalizmi 11 Eylül sonrası BM, NATO gibi emperyalistlerin ortak kurumlarını da devre dışı bırakarak "teröre karşı savaş" demagojisine yönelmiştir. Emperyalizmin, Irak'ta karşılaştığı yaygın ve güçlü direnişle tüm planları bozulmakla kalmadı, "Yenilmez, karşı konulmaz" teorileri de yerle bir oldu. Kuşkusuz direniş, Irak'la sınırlı kalmadı. Afganistan'da başlangıçta güçsüz ve lokal olan direniş, sonraki yıllarda, özellikle de Irak direnişinin de etkisiyle, yaygınlaştı, büyüdü ve güçlendi

Evet, emperyalizmin devasa askeri gücü karşısında, işgali-teslimiyeti kabul etmeyen Irak halkı, yaratıcı direniş örnekleriyle, feda ruhuyla direnmiştir. Ve "Baldırı çıplak terlikli Arap" diye halkları aşağılayanlara halkların gücüne inanmayanlara büyük bir ders vermiştir. Irak halkının ve devamında tüm Ortadoğu halklarının, dünya halklarının "karşı konulmaz" Amerikan emperyalizmi karşısında diz çökeceğini vaaz edenler ise tam bir suskunluk yaşadılar. Sonuç olarak "Amerika'nın mutlak zafer kazanacağını" hayal edenler büyük bir yanılgı yaşamışlardır.

Irak ve Afganistan'da, direniş karşısında yenilgi üzerine yenilgi yaşayan Amerikan emperyalizmi, her zaman yaptığı gibi, kendi "yarattığı" bataklıktan kurtulmanın çarelerini aramaya başlar. Özellikle yerli kukla ordu ve polis teşkilatları kurma hazırlıklarına girişir. Irak ve Afganistan'da henüz yeni-sömürgeleştirme süreci tamamlanmamıştır. Onun için, burjuva ideologlar ve des-

tekçileri "ABD çekilirse daha büyük kaos olur" diyerek direnişten, direnişin zaferle sonuçlanmasından korkmaktadırlar. Ne yazık ki burjuva ideologların kaygı ve korkuları reformist sol tarafından da paylaşılmıştır. Onlar da aynı korku ve kaygıyla, "Irak'ta istikrar" sağlanmadan, ABD'nin çekilmesi gerektiğini söyleyebilmişlerdir. Bunun için, BM'ye bağlı güçlerle işgalin sürdürülebileceği uyarısını yaptılar. Oysa, BM'ye bağlı askeri güçlerin de emperyalizme bağlı olduğunu, ona hizmet ettiğini ve işgali onun adına sürdüreceğini bilmiyor değildir. Ama akıllarınca niyetleri, işgale meşruiyet sağlamaktadırlar. Ama daha da kötüsü, hedefleri direnişi kırmaktır. Direnişin-halkların yanında saf tutmayan, emperyalizm karşısında halkların çıkarına olmayan bütün teoriler, politikalar ve öneriler, ne yazık ki emperyalizmin hanesine yazılmaktadır.

Emperyalistlere ve işbirlikçilerine göre; herkes teslim olmalı, hiçbir engel koymasızın tüm pazarlarını kaynaklarını emperyalist tekellerin hizmetine açmalıdır! Sosyalist sistemin yıkılmasından sonra propagandasını yaptıkları "Yeni Dünya Düzeni" "Küreselleşme" dedikleri işte buydu. Boyun eğmeyenler ise, dize getirilecektir. Ama halklar tam tersine direnişi seçtiler.

Tarih, ML'leri Bir Kez Daha Doğrulamıştır: Emperyalizmin Açık-Gizli İşgali Altında "Özgürlük"ten ve "Demokrasi"den Söz edilemez

"Küreselleşme" ve "Yeni Dünya Düzeni" savunucuları artık eskisi kadar ne heyecanlılar ne de konuşuyorlar. Irak'ta direnişin yaygınlaşması ve gelişmesi karşısında daha çok terör-katliam yöntemine başvuran emperyalizm teşhir olmakla kalmadı, desteğinin önemli bir kısmını da kaybetti. Özellikle Ebu Garip'teki işkencelerin bizzat Pentagon tarafından, merkezi olarak, teslim alma amaçlı yapıldığının ortaya çıkması gibi gelişme-

ler bu sonuca varılmasını hızlandırmıştır. Evet, direniş emperyalizmin gerçek yüzünün görülmesinde önemli rol oynamıştır. Kuşkusuz emperyalizme ve faşizme karşı tüm direnişlerin doğal sonucudur bu. Direniş zorbalığı, zorbalık direnişi büyüttür. Ama bu savaşta zafer direnen halkların olur.

Kürt milliyetçiliği, küçük burjuva aydınlar, reformist sol, emperyalistlere dayanarak politika yapmak istediler. Örneğin kimi, ülkemizdeki sistemin, kimi, Amerika'nın değiştiğini, kimi de AB'nin değiştiğini vaaz edip durdu. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, emperyalizmden demokrasi ve özgürlük bekleyenler, kendilerine ve halklara güvenmemekteydiler. Güvensizliklerini, düzeniçileşmelerini "emperyalizm değişti" teorileriyle gizlemeye çalıştılar. Ancak tüm bu demagojiler, pespaye düşünceler çok çabuk çöktü.

Artık herkes, emperyalizmin Afganistan'a, Irak'a "Demokrasi, Özgürlük" için gitmediğini öğrendi. İşte bunu öğreten, işgale karşı sürdürülen direniştir.

Evet, emperyalizmin açık-gizli işgali altında özgürlükten demokrasiden söz edilemez. Söz edilmesi, yüzyıl önceki sömürgeci Avrupa'nın Afrika'ya "medeniyet götürme" adına, Afrika'yı kan gölüne çevirmesini, zenginliklerini talan etmesini olumlamak anlamına gelir.

Kısacası, bu düşünce savunucularının gideceği doğal yer, Amerikan imparatorluğunun meşru görülmesidir. O nedenle emperyalizmle halklar arasında bir yer aramak boşunadır. Ya halklardan yanasındır ya da emperyalizmden yana.

Emperyalistlerin ve İşbirlikçilerinin Dünya Geneline Halklara Karşı Oluşturduğu Cephenin Ortadoğu Ayağı; BOP

Amerikan emperyalizminin, halklara saldırısında ve imparatorluğunu pekiştir-

Kısaca adına BOP ya da tepkiler üzerine "Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Bölgesi ile Ortak Bir Gelecek ve İlerleme İçin Ortaklık Projesi" (GOKAP) olarak ifade edilen Amerikan projesi... Batı'da Fas ve Moritanya'dan başlayıp, Doğu'daki Orta Asya ve Moğolistan'a, Kuzeyde Kafkasya ve Türkiye'ye, Güney'de ise Arap ülkelerinden Somali'ye kadar geniş bir coğrafyayı içine almaktadır. Projeyle amaçlanan; Bu ülkeleri, ekonomik, siyasi, askeri... her açıdan emperyalizmin çıkarlarına göre biçimlendirmektir. Bunun için de emperyalizmle uyumlu olmayan 22 ülkenin iktidarlarının değiştirilmesinin hedeflendiği ilan edilmiştir.

mesinde belirleyici adımlarından birisi Büyük Ortadoğu Projesi'dir. Kısaca adına BOP ya da tepkiler üzerine "Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Bölgesi ile Ortak Bir Gelecek ve İlerleme İçin Ortaklık Projesi" (GOKAP) olarak ifade edilen Amerikan projesi... Batı'da Fas ve Moritanya'dan başlayıp, Doğu'daki Orta Asya ve Moğolistan'a, Kuzeyde Kafkasya ve Türkiye'ye, Güney'de ise Arap ülkelerinden Somali'ye kadar geniş bir coğrafyayı içine almaktadır. Projeyle amaçlanan; Bu ülkeleri, ekonomik, siyasi, askeri... her açıdan emperyalizmin çıkarlarına göre biçimlendirmektir. Bunun için de emperyalizmle uyumlu olmayan 22 ülkenin iktidarlarının değiştirilmesinin hedeflendiği ilan edilmiştir.

Hedeftekiler tabi ki, bu ülkelerle sınırlı

kalmayacaktır. Latin Amerika'daki halk iktidarları da emperyalizmin hedefinde olacaktır. Venezuela'da Chavez yönetimine karşı yürütülen saldırgan politika ve Honduras'ta gerçekleştirilen cunta buna örnektir. "Demokrasi", "özgürlük" vb. Sözleri ağızlarından düşürmeyen emperyalistler, halkların oylarıyla seçilen devlet başkanını cunta ile görevden uzaklaştırmışlardır.

Ülkelere, açık işgalden, anayasal düzenlemelere kadar değişik biçimlerle, emperyalist pazarla bütünleşmeleri dayatılmaktadır. Bu süreç kesintiye uğradığında ya da emperyalizmin dayatmaları reddedildiğinde "zor" yöntemi devreye sokulmaktadır. Bu, kimi ülkelerde "muhalifler" denen gruplar vasıtasıyla rejimlerin altı oyularak "simge" isimleri değiştirme şeklinde yapılırken, kimi ülkelerde de "muhalifler" silahlandırılıp, teslim olmayan-direnen iktidarlara karşı kışkırtmacı ve askeri müdahale şekline bürünebilmektedir. Birinci biçime örnek Tunus ve Mısır olurken, ikinci biçime örnek Libya ve Suriye'yi gösterebiliriz.

Bugün adına BOP denilen Amerikan İmparatorluk projesi yeni değildir. Sosyalist sistemin yıkılmasıyla birlikte söz konusu programın hayata geçirilmesi yönünde ileri adımlar atılmıştır. 11 Eylül eylemlerini "fırsat" olarak değerlendiren Amerikan emperyalizmi, Clinton döneminde hazırlanan ve dünya imparatorluğunu hedefleyen "Ulusal Güvenlik Stratejisi"nin gerekçelerini yerine getirmek için pratik adımlar attı. İlk hedef olarak düşünülen, Irak'tı. Ancak, 11 Eylül eylemleri sonrası, Irak sonraya bırakılarak, Afganistan işgal edildi.

"ABD'nin global liderliğini geliştirmek" amacıyla 1997'de New York'ta kurulan "Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi(PNAC)" isimli kuruluş, 2000 yılının Eylül ayında bir rapor hazırladı. Raporu hazırlayanlar arasında Dick Cheney, Donald Rumsfeld, Poul Wolfowitz gibi isimler de bulunmaktadır. Rapor, düşünülen Amerikan imparatorluğunun manifestosu olarak tanımlanmaktadır. Ve Amerikan em-

peryalizminin resmi politikası olarak da uygulanmaya konulmak üzere kabul edilir.

Rapor'un giriş kısmında şu ifadeler yer almaktadır:

"20. Yüzyıl sona ererken, Birleşik devletler dünyanın en önde gelen gücü durumundadır. Batıyı soğuk savaşta zafere ulaştırdıktan sonra Amerika hem bir fırsat, hem de bir meydan okumayla karşı karşıyadır; Birleşik devletler, geçmiş yılların kazanımlarının üzerinden yükselme vizyonuna sahip midir? Birleşik Devletler, Amerikan ilke ve çıkarları açısından elverişli bir yeni yüzyıl biçimlendirme azmine sahip midir?"

(...) Birleşik Devletlerin global sorumluluklarını kabul eden bir ulusal önderliktir.

(...) Amerika, Avrupa, Asya ve Ortadoğu'da barış ve güvenliğin devamının sağlanmasında yaşamsal bir role sahiptir. Sorumluluklarımızdan kaçınırsak, temel çıkarlarımıza tehditler davet etmiş oluruz. 20. Yüzyıl tarihi bize, koşulları, kriz çıkmadan önce şekillendirmenin ve tehditleri de tehlikeye dönüştürmeden karşılamanın önemli olduğunu öğretmiş olmalıdır. Geçen yüzyılın tarihi, Amerikan liderliği davasını sahiplenmemizi bize öğretmiş olmalıdır." (Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi, Amerika'nın Savunmasını Yeniden Kurmak: Yeni Yüzyıl için Strateji, Kuvvetler ve Kaynaklar Başlıklı Rapor, Eylül 2000)

Söylenenler gayet açıktır; çıkacak engellerin her türlü gücün kullanılmasıyla temizlenmesinin ve emperyalizmin jandaralık görevinin yerine getirilmesinin ötesinde İmparatorluk hedeflenmektedir.

Türkiye Oligarşisi, 1945'lerden 2011'lere, Menderesler'den R.Tayyip Erdoğan'lara Ortadoğu'da Hep Emperyalizmin Hizmetinde Oldu

BOP kapsamında Türkiye'ye de önem-

li roller biçilmiştir. Emperyalizme uşaklıkta sınır tanımayan oligarşinin emperyalizmle 1945’lerde başlayan ilişkilerinde gelen nokta, kelimenin gerçek anlamıyla tam bir teslimiyettir. Ekonomi, emperyalist ülkelerin kurumları olan IMF ve Dünya Bankası’na teslim edilmiştir. İç-dış tüm politikalar, ikili anlaşmalar, AB ile imzalanan anlaşmalar vb. ile başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalist ülkelere teslim edilmiştir.

Öyleki, maaşların tespitinden alınacak vergilere, yapılacak en küçük yatırımlardan özelleştirmelere, alınacak personelden terfiler... kısacası ekonomiden politikaya, eğitimden sağlığa belirleyici olan-karar alan oligarşinin kurumları ve kurum yöneticileri, bağlı bulundukları bakanlıklar vb. değil; emperyalizmdir, IMF’nin, Dünya Bankası’nın atadığı memurlardır. Bununla da yetinmez sık sık denetler, istedikleri anayasal değişikliklerin, kanunların vb. değişikliklerin talimatlarını verirler. Ve ilgili devlet kurumları istenen yazıları hazırlar, TBMM’ye gönderip “yasallaştırırlar”.

Dış politika da farklı değildir. NATO’ya üyelikle başlayan süreç, yapılan gizli-açık anlaşmalarla öylesine bir hale gelmiştir ki; ABD, TSK’nın başına çuval geçirdiğinde sesleri dahi çıkmamıştır. Kimileri cılız sesle “stratejik ortaklığa” zarar verdiğini vs. söylemekle sınırlı kalmışlardır. Yine, Irak’ın, ABD emperyalizmi tarafından işgali sırasında yaşanan bir gerçek daha vardır. O da Türkiye oligarşisinin daha önce istisnai de olsa kimi konularda kararlar almasına Amerikan emperyalizminin bir noktaya kadar izin vermesine rağmen artık buna da göz yummamasıdır. Örneğin, ilan edilen “kırmızı çizgiler”in ABD politikalarının ve çıkarlarının yanında hiç bir öneminin olmadığı yaşananlarla görülmüştür.

Bu noktaya nasıl gelinmiştir? Emperyalist işgale karşı kurtuluş savaşı vererek kurulan Türkiye Cumhuriyeti devleti, başta kendi halkı olmak üzere bölge ve dünya halklarına karşı her türlü aşağılanmayı, aç-

Irak’ın ABD emperyalizmi tarafından işgali sırasında yaşanan bir gerçek daha vardır. O da Türkiye oligarşisinin daha önce istisnai de olsa kimi konularda kararlar almasına Amerikan emperyalizminin bir noktaya kadar izin vermesidir. Ancak artık buna da göz yummamaktadır. Örneğin, ilan edilen “kırmızı çizgiler”in ABD politikalarının ve çıkarlarının yanında hiç bir zaman öneminin olmadığı yaşananlarla görülmüştür.

lığı, sefaleti, vahşeti dayatan ve uygulamakta olabildiğince pervasız davranan emperyalistlerle işbirliğine, ABD’nin imparatorluk plan ve projesinin bir numaralı destekçiliğine nasıl gelmiştir?

Bugün, tüm Türkiye toprakları ABD emperyalizminin hizmetine verilmiştir. Örneğin faaliyete geçtiği günden bu yana, Türkiye’nin güvenliği ve ortak savunma amaçlı olduğu söylenen İncirlik ve diğer üslerin, gerçekte Amerikan emperyalizminin çıkarları ve güvenliği için olduğu artık hiç kimse için sır değildir. Amerikan emperyalizminin “ikili anlaşmalar”ına bağlı olarak kurduğu söz konusu askeri üslerin her biri, nükleer silahların bulunduğu silah depoları haline gelmiştir. Ayrıca saldırı, katliam, işgal üslerine dönüştüğü ise tartışmasız bir gerçektir.

Körfez savaşı sürecinde ABD emperyalizmi 4 gün boyunca İncirlik Üssü’nü kullandı. Tüm bu günler boyunca Türkiye oligarşisinden izin almadığı gibi bilgi de vermedi.

Amerikan emperyalizminin kendi çıkarları söz konusu olduğu zaman hukuki kılıf bulma diye bir sorunu hiçbir zaman ol-

mamıştır. İncirlik üssü faaliyete sokulduğundan bu yana Ortadoğu halklarına karşı, saldırı-işgal, katliam üssü olarak kullanıldı.

İşte bazı örnekler:

- 1958'de, Lübnan'daki gerici statüyü kırmak için ayaklanan ilerici güçlere karşı kullanıldı. ABD emperyalizmi, ilerici güçlerin ayaklanmasını bastırmak için 150 uçakla 10 bin deniz piyadesini İncirlik Üssü'nden Lübnan'a gönderdi.

- 1960'da, Sovyetler Birliği üzerinde düşürülen U-2 Casus uçağı da bu üstten kalkmıştı Yani sadece Ortadoğu halklarına karşı değil, Sovyetler Birliği'ne karşı da bir saldırı üssü olarak kullanılmıştır.

- 1979'da, İran'da, ABD elçiliğinin işgal edilmesine karşı operasyon için helikopter ve uçaklar İncirlik Üssü'nden kalkar.

- 1982'de, İsrail'e, Lübnan'ın işgalinde yardım etmek üzere, İncirlik'te bulunan ABD uçakları ve deniz piyadeleri müdahaleye hazır olarak bekletilir.

- 1983'te, 6. Filo ile birlikte Lübnan'a müdahale eden ABD, İncirlik Üssü'nü yardımcı üs olarak kullanıyordu. Geri çekilmede de üssü kullandı.

- 1990'da, Körfez Savaşı'nda üssü kullanıldı.

- 2001 Afganistan işgalinde üssü kullandı ve hala kullanılmaktadır.

- 2003'de Irak'ın işgalinde üssü kullandı ve hala kullanılmaktadır.

İncirlik üssünün, dolayısıyla Türkiye oligarşisinin Ortadoğu ve dünya halklarına karşı işlediği suçların çok küçük bir bölümüne yer verdik. Ve Türkiye oligarşisi bugün de Ortadoğu'da emperyalizmin hizmetinde, tüm Ortadoğu halklarına karşı suç işlemeye devam etmektedir.

Kuşkusuz, tüm bunlar bir çırpıda olmamıştır. 1917'de 1. Emperyalist paylaşım savaşının yıkımları üzerinde Çarlık Rusyası'nın yerine kurulan SSCB'nin maddi desteğini de alarak kurulan Bağımsız Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nden, sosyalist ülkelere karşı her türden emperyalist politikaların

içinde yer alan, işbirlikçi, halkların düşmanı bir devlet haline gelmiştir. Kuşkusuz bu noktaya gelmesinin dönüm noktası, NATO'ya üyelik için Kore'ye asker göndermesi ve NATO üyeliğidir. Çünkü NATO, başta sosyalist ülkeler olmak üzere dünya halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini yok etme amaçlı saldırı ve terör örgütü olarak kurulmuştur.

O yıllardan bu yana Türkiye, başta sosyalist ülkeler olmak üzere (1990'a kadar), emperyalistlerin denetimine alamadığı bölge ülkelere karşı her türden faaliyet için üs ve aynı zamanda fiili güç olarak kullanılmıştır. Özellikle, 1990 başlarında, başta SSCB olmak üzere sosyalist ülkelerde yaşanan karşı devrimlerde, emperyalist politikaların önemli bir figüranı olmuştur. Bunun bir yanı, dağılan SSCB sonrası kurulan yeni devletçiklerin denetim altına alınması amacıyla halkları birbirine düşmanlaştırmak ve çatıştırmak olurken, diğer yanı ise, yeni programlar yüklenen, NATO bünyesinde oluşturulan Barış İçin Ortaklık(BİÖ)'ün taşeronluğudur. BİÖ kapsamındaki ülkelere, kendi halkına karşı savaşacak militarist kurumlar (ordu, polis vb.) oluşturmakta, eğitmekte, silahlandırmaktadır.

Türkiye oligarşisi: Balkanlar, Kafkaslar ve Orta Asya'daki eski sosyalist ülke halklarının emperyalist pazar alanı haline gelmesi ve emperyalizmin denetimine sokulması politikalarının en önde gelen uşağı durumundadır.

1945'lerden bu yana geçen tarih, yani, yeni-sömürgecilik dönemi, ulusal onur ve gurur açısından utanç verici bir tarihtir. Kuşkusuz bu onursuzluk Türkiye oligarşisinin kendisine aittir. Türkiye oligarşisi hem halkımıza hem de başta Ortadoğu halkları olmak üzere, tüm dünya halklarına karşı suç üzerine suç işlemiştir. Ve özellikle de AKP iktidarında ulusal alçalmanın, onursuzluğun sınırları tümenden kalkmıştır.

Bu rolü ilk olarak üstlenen ve pratik olarak da görevini yapan dönemin Başbakan'ı Adnan Menderes'tir. A. Menderes'in de-

vamcılar, Demireller, Türkeşler, Ecevitler, Özallar, Çillerler, Güller ve Tayyipçiler... bu uşaklığı bugüne kadar getirdiler. Ve devam etmektedirler. Menderes'in 1950'li yıllarda oynadığı rolü, üstlendiği misyonu, bugün de Tayyip Erdoğan, BOP çerçevesinde yerine getirmektedir. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi emperyalizm isteğiyle, sosyalist sistemin varolduğu koşullarda, hem Ortadoğu bölgesini denetim altında tutmak, hem de Sovyetler Birliği'ni kuşatmak ve tecrit etmek amacıyla 1955'te kurulan Bağdat Paketi'nin en saldırgan üyesi yine Türkiye oligarşisidir.

İşte onursuzluğun ve alçalmanın nasıl dipsiz bir kuyu olduğuna örnek: 15 Temmuz 1958'de Lübnan'da gerici-işbirlikçi Şem'un iktidarına karşı, Lübnanlı ilerici ayaklanma başlatır. Ve emperyalizm tarafından Lübnan'ın işgali gündeme gelir. 15 Temmuz'da Amerikan elçisi, alınmasını istedikleri önlemleri Menderes hükümetinin Dışişleri Bakanı Zorlu'ya bildirir. Amerikan elçisi, Zorlu'yla yapılan görüşmeye ilişkin şu bilgiyi verir:

"Zorlu, isteklerimizi hemen kabul etti ama biraz beklememi istedi. 5 dakika sonra Bayar ve Menderes'le görüşüp döndü ve Türkiye'nin çok sevindiğini, kararlılığımızdan dolayı memnuniyet ötesi hoşnutluğunu ifade etti.

Zorlu, ardından Türk Hava Kuvvetleri'nin desteğini önerdi ama ben kendi özel düşüncem olarak, bu güçlerin NATO'ya bağlı olduğunu ve bu hareketin da NATO operasyonu olmadığını söyledim." (ABD- Ortadoğu- Türkiye, Haluk Gerger, syf: 236)

Emperyalizm '70'li yıllarda ise yine sosyalist ülkelere, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerine karşı "Yeşil Kuşak"ı gündeme getirdi. Türkiye oligarşisi "Yeşil Kuşak Projesi"nde de aktif rol aldı. Kısacası, Ortadoğu'daki her ilerici gelişmeye karşı emperyalizm adına bölgeye müdahaleye soyundu.

Türkiye Emperyalizmin Halk-

Haziran 2004'te, İstanbul'da yapılan NATO zirvesinde BOP kapsamında Türkiye'ye taşeronluk-kuryelik görevi verilmiştir. "Demokrasi ve Yardım Diyalogu"nun "Eş Başkanlığı" adıyla yürütülen görevin aslı budur... Yine "zirve"de verilen bir başka görev de, ABD işbirlikçisi olarak yetiştirilecek Irak Ordusu'nu Türk Subaylarının "eğitmesi" olarak belirlenir. Ve 2005'te de ISAF Komutanlığı'na Türkiye getirilir.

lara Saldırı Üssü, AKP, BOP'un Eş Başkanıdır, Taşeronudur.

Emperyalist tahakkümün "proje"si olan Büyük Ortadoğu Projesi (BOP)'nin "merkez üssü" olarak, Türkiye seçilmiştir. Amerikan emperyalizmi, Türkiye topraklarını bölge halklarına saldırı için kullanmak istemektedir. NATO'nun, BOP kapsamında bulunan ülkelere karşı saldırı gücü olarak kullanılması da gündemdedir. Hükümet olma garantisini emperyalist güçlere yaslanmakta bulan AKP hükümeti ise ABD tetikçiliğine, uşaklığına bundan önceki tüm gerici hükümetleri geride bırakacak kadar istekli ve gönüllüdür.

Haziran 2004'te, İstanbul'da yapılan NATO zirvesinde BOP kapsamında Türkiye'ye taşeronluk-kuryelik görevi verilmiştir. "Demokrasi ve Yardım Diyalogu"nun "Eş Başkanlığı" adıyla yürütülen görevin aslı budur... Yine "zirve"de verilen bir başka görev de, ABD işbirlikçisi olarak yetiştirilecek Irak Ordusu'nu Türk Subaylarının "eğitmesi" olarak belirlenir. Ve 2005'te de ISAF Komutanlığı'na Türkiye getirilir.

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, Tüm emperyalist ülkelerin ve işbirlikçilerinin aldığı kararlar ve pratikleri, halkımızı ve dünya halklarını hangi felaketlerin beklediğini göstermeye yetmektedir. Olası yaşanacaklar, dünya genelinde halk düşmanlarının aldığı kararlar ve pratikleriyle sınırlı değildir. Daha da kötüsü, ABD emperyalizminin, askeri, teknik, ekonomik gücüne karşı ve dayattığı imparatorluk politikasına karşı durulamayacağı vb. teorilerin, dar bir çevre dışında, kabul edilir olmasıdır. Ancak yaratılmak, kabul ettirilmek istenen bu vb. teoriler, başta Irak direnişi olmak üzere, dünyanın farklı bölgelerinde de emperyalistlere karşı yaygınlaşan, büyüyen direnişlerle büyük bir darbe almıştır.

Emperyalizmin, BOP kapsamındaki ülke halklarına yönelik politikalarında, Türkiye oligarşisine biçtiği rol bilinmektedir. Ve ne yazık ki Türkiye oligarşisinin tüm kurum ve kuruluşları, emperyalizme hizmette birbiriyle yarışmaktadırlar.

Irak direnişi ve daha sonra yaygınlaşarak güçlenen Afganistan direnişi, ABD'nin Ortadoğu üzerindeki planlarını, işgalci pervasızlığını sekteye uğratsa da, emperyalizm BOP'tan vazgeçmedi. Yıllardan beri yaptığı-hazırladığı kimi bölge ülkelerindeki halkın mevcut iktidarlara "muhalefeti"yle birlikte, emperyalistlere yeni bir adım atma fırsatı doğdu. Bunu yaparken de "kullanacağı" ve "yok etmeyi" amaçladığı güçleri ayırtırdı.

AKP hükümetinin iktidarda kalmasının yolu, sadece ülkemizde değil, aynı zamanda bölgedeki işbirlikçiliğini sürdürmesine bağlıdır. O nedenle denebilir ki, AKP, kendinden önceki tüm işbirlikçi hükümetler içinde en işbirlikçi olanıdır.

BOP; Marshall yardımları, Truman Doktrinleri ile ülkemizi yeni-sömürgeleştiren sürecin günümüze uyarlanmış, daha doğrusu sürecin ihtiyaçlarına göre yeniden biçimlendirilmiş halidir.

Amerikan Silahlı Kuvvetleri'nin ve Pentagon'un en önemli ideologlarından profe-

sör Thomas P.M. Barnett, BOP'la, Ortadoğu'nun bir bütün olarak dönüştürülmesinin amaçlandığını, diğer bir ifadeyle, Amerika'nın "Yeni Dünya Düzeni"ne direnen ülkeleri hedeflediğini şu sözlerle ifade etmektedir:

"Bush yönetimi açıkça Saddam Hüseyin rejimini devireceğini, yalnızca onu iktidardan indirmeyeceğini, aynı zamanda Ortadoğu'yu da 'dönüştüreceğini' ilan etti... (Irak operasyonu) Basra Körfezi merkezli bir Sistem Çalkantısı yaratmak için açık bir teşebbüstü. Yürürlükteki, eski düzenin kural dizilerini atmak, bazı şeyleri sallamak, bölgenin güvenlik sistemini dönüştürecek bir büyük patlamayı başlatmak ve daha ümit ettiğimiz bir çok şey. Bu, diğer her şeyin bağlamı içerisinde bir savaştı.

(...)

Yutulmuş Basra olarak adlandırdığım... Senaryoda, bölgedeki Amerikan askeri varlığı hüküm sürmeye devam edecektir, ancak perde arkasında. Bu tıpkı soğuk savaş sırasında Avrupa'da olduğu gibi tek kelimeyle hayatın bir gerçeği olarak kabul edilecektir.

Ortadoğu'yla dünyanın geri kalanını birbirine bağlamak yöneticileri değiştirmekle değil bir şekilde Ortadoğu'yu sisteme dahil etmekle mümkün olur.

(...)

(...) Irak'ın, küreselleşmenin işleyen merkezine nihai entegrasyonuna çalışmaktadır. Bu entegrasyon, dünyanın Irak'ı entegre etmeye yardımı ve bölgenin bir bütün olarak küresel bağa doğru hareketi olmadan tek kelimeyle mümkün değildir. Bu amaçla, Irak'taki askeri ziyaretimizi neredeyse önemsiz kılan savaşın çok ötesine gitmektedir.

Saddam Hüseyin'in yasadışı rejimi, küreselleşen dünyayla tehlikeli bir şekilde bağlantısını kesmişti. -Bizim kural dizilerimizden, bizim normlarımızdan ve Medeni Karşılıklı güven bağımlılığıyla birlikte bağlayan bütün bağlardan. O, Bağlantısızlığın şeytanı idi ve ölümü hak etmektedir."(ak-

taran, Haluk Gerger, Age, 529-530-531)

Pentagon'un ideologlarından Bennett'in açıkça ifade ettiği gibi Irak tekil bir hedef değil, BOP içerisinde özellikle vurulması için belirlenen bir hedef olarak ele alınmıştır. Irak, bölge ülkeleri rejimleri için de örnek olacaktı. Nitekim Irak'ın işgaliyle birlikte ve daha sonraki yıllarda diğer ülkeler ve ülkelerin liderleri Irak'ın işgaliyle ve "Saddam"ın sonuyla tehdit edilmiştir.

İşte Türkiye, böyle bir bataklığın içindedir. Oligarşinin dönemin Genelkurmay 2. Başkanı İlker Başbuğ ise ABD'ye nasıl göbekten bağlandıklarını açıkça ortaya koymaktadır. ABD, BOP planını ortaya koyduğunda, Genelkurmay 2. Başkanı 2004'te şunları söylüyordu:

"ABD, küresel terörizmle mücadelede dünyaya önderlik yapmaya mecbur. Ama bunu tek başına değil, işbirliği içinde yapmalı... ABD Irak'ta başarılı olmalıdır, başarısızlığı kaosa yol açar ve bu Türkiye'yi de olumsuz yönde etkiler. Yani, bir halkın, Türkiye'nin güvenliği, ABD'nin Irak'taki başarısından geçer."

Devamında ise şöyle diyordu:

"BOP, terörizmi yaratan sebeplerin ortadan kaldırılması ile bölgede önemli kaynakların güvenliğinin sağlanmasını hedefleyen bir projedir, dolayısıyla destekliyoruz. (...) Çözüm yolunun önünü ancak ABD ile Avrupa'nın sahip olduğu müşterek dengeler ile askeri, ekonomik ve politik gücün simgesi açabilir." (Aktaran, Yürüyüş dergisi, sayı: 131)

ABD'nin BOP'la neyi hedeflediği konusunda, birinci ağızdan yetkililerin yaptığı açıklamalar ortada iken, dönemin Genelkurmay 2. Başkanı İlker Başbuğ demagoji yapmakta ama aynı zamanda bağımlılığını da ortaya sermektedir. "Terör" dedikleri, halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleridir. Enerji yataklarının güvenceye alınması dediği ise, bu kaynakların emperyalist tekellerin denetimine alınmasıdır.

"İlmli İslam" projesi konusunda ABD emperyalizmi kullanan, AKP ise kullanılan durumundadır. ABD emperyalizmi, AKP iktidarı aracılığıyla hem sömürsünü sürdürürken, hem de AKP'nin "İslamcı" kimliğinden hareketle, gerek ülke içerisindeki İslamcı çevre ve güçleri, gerekse de bölgedeki İslamcı güçleri kendisine yedeklemede kullanmaktadır. Diğer bir ifadeyle AKP, İslami güçler, ülkeler içinde ABD emperyalizmi adına politika yapan bir taşerondur.

Ortadoğu'daki İktidarlara Örnek Olarak , "İlmli İslamcı" AKP Gösteriliyor Ancak "Yeşil Kuşak" Projesine Yüklenen Rolle, "İlmli İslam"a Yüklenen Rol Aynıdır. Fark; "İlmli İslam"ın, "Yeşil Kuşak Projesi"nin Güncellenmiş Hali Olmasıdır.

" 'İlmli İslam', ABD emperyalizminin ideologlarının ürettiği bir kavramdır. Bu kavram, Taliban, Hizbullah, Hamas, El Kaide gibi "radikal" hareketlerin gelişmesi karşısında, emperyalizmle işbirliğini sürdürecektükleri destekleme ve iktidara getirme politikası olarak düşünülmüştür. Bu çerçevede İlmli İslam, emperyalizmin politikalarının sürdürücüsü olma, emperyalizmle birlikte kendi halkına karşı baskı rejimlerini sürdüren, tekellere kapılarını ardına kadar açan İslamın adıdır." (Yürüyüş, Sayı:

ABD ve Avrupa bu politikayı, 1990'ların başlarından itibaren uygulamaya başladı. Ancak 11 Eylül eylemlerinden sonra çok daha sistemli bir biçim ve hız kazandı. Bu politikayla, hem emperyalist tekellerin sömürüsünün devamını sağlamak, hem de anti-Amerikancı çizgideki İslamcı hareketlerin getirilmesi hedeflenmektedir.

"İlmli İslam" iktidarının günümüzdeki en başarılı örneği ise Türkiye'dir. AKP iktidarı, ABD'nin BOP projesinin ve bunun bir parçası olan "İlmli İslam" politikasının bir sonucudur. Ayrıca "İlmli İslam" projesi ile '70'li yıllarda yaygın olarak hayata geçirilen "Yeşil Kuşak" projesi temelde aynıdır. Tek fark, kullanılan güçlerin niteliğindedir. "Yeşil Kuşak'ta radikal güçler(silahlı-silahsız) kullanılırken, "İlmli İslam'da, düzeniçileşmiş, sisteme uyum sağlamış güçler kullanılmaktadır. AKP de bu İslami güçlerden biridir.

Kuşkusuz, "İlmli İslam" projesi konusunda ABD emperyalizmi kullanan, AKP ise kullanılan durumundadır. ABD emperyalizmi, AKP iktidarı aracılığıyla hem sömürsünü sürdürürken, hem de AKP'nin "İslamcı" kimliğinden hareketle, gerek ülke içerisindeki İslamcı çevre ve güçleri, gerekse de bölgedeki İslamcı güçleri kendisine yedeklemede kullanılmaktadır. Diğer bir ifadeyle AKP, İslami güçler, ülkeler içinde ABD emperyalizmi adına politika yapan bir taşerondur. Zaten AKP de gerek söylemlerinde, gerekse pratiğinde taşeronluğunu açıkça göstermektedir. İşte T. Erdoğan'ın bu konuda söylediklerinden iki örnek:

T. Erdoğan'ın 28 Haziran 2004'de Çırağan Sarayında, ABD, TESEV, Alman Marshall Fonu toplantısında söyledikleri:

"Üstlendiğimiz misyon gereği Ortadoğu ve Avrupa ülkelerine yöneleceğiz, eşbaşkan olduğumuz genişletilmiş Ortadoğu politikası için" (Aktaran, Cüneyt Arcayürek, Cumhuriyet)

2005 yılında yaptığı bir başka konuşmasında ise şunları söyler:

"Biz Türkiye olarak bildiğimiz gibi, geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika inisiyatifi çalışmalarında rol aldık. Eşbaşkan olarak bu süreci işletmeye devam ediyoruz"

ABD emperyalizminin, BOP çerçevesinde, AKP'ye verdiği taşeronluk görevi Erdoğan'ın konuşmalarında çok açık şekilde itiraf edilmektedir. Ayrıca ABD'nin AKP'den neleri beklediği de çok açıktır. AKP ise iktidarını sürdürebilmek için emperyalizmin desteğine muhtaçtır. Emperyalizm, ilmli İslam projesinin ürünü olan AKP'yi, ortaya çıkışından bu güne desteklemektedir.

İlmli İslam, yanlış bir şekilde "şariat kuralları hafifletilmiş İslam" olarak ifade ediliyor. Oysa "İlmlilik" asıl olarak emperyalizm karşısındaki konumuyla ilgilidir. Zaten İslami kuralların kapitalizme uydurulması bunun bir sonucudur.

Evet, İlmli İslam politikası, emperyalizmin politikasıdır. Ülkemizdeki oligarşinin de buna itirazı yoktur. Zaten gerek işbirlikçi tekeli burjuvazinin gerekse de Genelkurmay'ın, AKP iktidarına gösterdiği uyumun nedeni de budur. Kuşkusuz çok çeşitli konularda aralarında çatışmalar vardır. Ancak bu çelişkiler, emperyalizm ve oligarşinin temel politikalarındaki ortaklıklarını-uyumlarını bozabilecek özellikte değildir. İslamın, "İlmli İslam" iktidarı döneminde, hem ülkemizde hem de Ortadoğu'da kullanılması emperyalizm ve oligarşinin çıkarıdır ve zaten istekleri de budur. AKP de verilen işbirlikçilik görevini "başarılı" şekilde yerine getirmektedir. İşte Tayyip Erdoğan'ın 2005 yılında ABD Dünya İş Konseyi toplantısında söyledikleri:

"Türkiye'nin Amerika Birleşik Devletleri'yle yapabileceği çok şey var. Türkiye'nin Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika inisiyatifiinde eşbaşkan olarak yer alması bundan kaynaklıdır"

AKP, Erdoğan, işbirlikçilikte-taşeronlukta gönüllüdür. AKP, dini emperyalizmin hizmetinde kullanılmaktadır. Tarih boyunca din, hemen tüm sömürücü egemen sınıflar tarafından iktidarlarını korumak, halkları al-

datmak için kullanılmıştır. Kullanılan dinin mutlaka “şeriat”çı, “katı kurallı” bir din olması gerekmiyor. Bilinmektedir ki, dini, laik ölçüler içinde ele alan iktidarlar da dini kullanmaktadırlar. Çünkü, dinin-dinlerin mevcut iktidarlara meşrulaştırıcı, onlara doğal kitlenin tabanını kazandırma gibi bir işlevi de vardır. Günümüzde emperyalizmin “Büyük Ortadoğu Projesi”yle birlikte İslamın kullanılması çok yaygınlaşmıştır.

Sonuç olarak, “Yeşil Kuşak” politikalarına yüklenen rolle, “İlmimli İslam”a yüklenen rol aynıdır. “İlmimli İslam”, “Yeşil Kuşak” projesinin güncelleşmiş halidir.

Tunus, Mısır ve Bir Bütün Olarak Ortadoğu’daki, Kuzey Afrika’daki Gelişmeler Devrim Değil, BOP Çerçevesinde Yaşanan Yönetim Değişiklikleridir.

Ortadoğu’da halkların mevcut rejimlere karşı olan gayri memnunluğu ve taleplerinin dönem dönem çeşitli ekonomik-sosyal sebeplerle ayaklanmalara dönüştüğüne rastlanıyordu. Aynı şekilde devam eden yoksulluk ve umutsuzluk bu kez de kendini önce Tunus’ta, daha sonra ise Mısır, Yemen... ve daha pek çok ülkede irili ufaklı gösterilerle kendini gösterdi. Halkın tepkileri emperyalizmin ve işbirlikçilerinin beklentilerinin önüne çıktı. Emperyalistler ise bunu daha önceden hedefledikleri rejim değişiklikleri için kendilerine basamak yaptılar. Tunus’ta başlayıp, Mısır’da ve kimi Arap ülkelerinde yaşananlar, “devrim” olarak tanımlandı.

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin daha işin başında yaşananları “devrim” ya da “Arap Baharı” olarak adlandırmalarında garipsenecek bir durum yoktur. Çünkü egemen sınıflar, düzen içi değişiklikleri halklara “devrim” olarak kabul ettirerek, halkların haklı ve meşru temelde başlayan dü-

Tunus’ta, Mısır’da, olanlar açlık yoksulluk ve işbirlikçi diktatörlüklerin zulmü altındaki halkın diktatörlüklere karşı isyanıdır. Ancak bu isyan Amerika’nın kontrolü altında gelişmiştir. Emperyalistler işbirlikçi iktidarlara yeniden şekil vermek için halkın öfkesini kullanmıştır. Böylece Ortadoğu halkları nezdinde nefretle karşılanan emperyalistler “demokrasi, özgürlük” demagogjileriyle kendilerini meşruluk kazandırmışlardır.

zene karşı tepkilerini durdurmayı hedeflemişlerdir. Bunda başarılı da olmuşlardır. Hem de benzerleri Balkanlar’da, Kafkaslar’da yaşanmış ve “Turuncu Devrimler” olarak adlandırdıklarının, gerçekleri ortaya çıkmasına rağmen başarılı olabilmişlerdir.

Yanlış olan, olumsuz olan; solun, ilerilerin, demokratların karşı-devrimin söz konusu yönlendirmelerine inanmalarıdır. Ki, bu durum, sosyalist ülkelerde yaşanan karşı devrimlerden bugüne devam ettiği için de daha vahimdir... Dün Romanya’da karşı-devrimi ve Çavuşeskular’ın idamını alkışlayanlar, daha sonra Ukrayna’da yaşanan alelde bir darbeyi “turuncu devrim” olarak kabul etmişlerdir. Bugün yaşananlarda özde farklı değildir. Söz konusu ülkelerin hiçbirinde iktidar hedefli mücadele yoktur. Ki zaten böylesi bir önderlikten de yoksundurlar.

Tunus’ta, Mısır’da, olanlar açlık yoksulluk ve işbirlikçi diktatörlüklerin zulmü altındaki halkın diktatörlüklere karşı isyanıdır. Ancak bu isyan Amerika’nın kontrolü altında gelişmiştir. Emperyalistler işbirlikçi iktidarlara yeniden şekil vermek için halkın öfkesini kullanmıştır. Böylece Ortadoğu halkları nezdinde nefretle karşılanan emperya-

listler “demokrasi, özgürlük” demagogileriyle kendilerini meşruluk kazandırmışlardır.

Emperyalistler Tunus ve Mısır’da kazandıkları bu meşrulukla Libya’da ve Suriye’de emperyalizme boyun eğmeyen, Ortadoğu politikaları önünde engel olan küçük-burjuva iktidarlara tasfiyeye etmek istemektedir.

Bu yanıyla, Libya’da ve Suriye’de yaşananların Mısır’da, Tunus’ta yaşananlarla hiç bir benzerliği yoktur.

Tunus’ta ne oldu?

Muhammed Bouazizi adında işsiz bir gencin 17 Aralık 2010’da kendini yakması, halkın yıllardır biriken memnuniyetsizliğini açığa çıkardı. Ve gelişen halk hareketi sonunda 23 yıldır ülkeyi yöneten Bin Ali, Tunus’u terk edip, S. Arabistan’a kaçtı.

Kuşkusuz, Tunus’ta Bin Ali’nin ülkeyi terk etmek zorunda bırakılması Tunus halkı açısından, yine Ortadoğu halkları açısından bir kazanımdır. Ancak, tüm bu süreç gerek burjuva medyanın, küçük burjuva aydın çevrelerin, gerekse reformistlerin ve hatta ülkemizdeki solun tamamına yakınının iddia ettiği gibi “Devrim” olarak adlandırılmaz. Aynı şey Mısır için de iddia edildi. Oysa ne Mısır’da ne de Tunus’ta yaşananlar Devrim değildi.

“Devrim değilse, nasıl tanımlamalıyız?” sorusunu cevaplamadan önce, Biz ML’lerin Devrim’den ne anladığını belirtmekte yarar var.

İki devrim vardır: 1- Politik devrim, 2- Sosyal devrim...

Mahir Çayan, Politik Devrim’i şöyle ifade etmektedir;

“Politik devrim, politik iktidarın o tarihsel süreç içinde daha ilerici bir yönetime mevcut gerici iktidarın alaşağı edilerek geçmesidir. Bir hareketin Politik devrim olabilmesi için halk kitlelerinin, en azından önemli bir kısmının iktidara yönelik mücadelesinin olması şarttır. İkinci olarak, Marks

ve Engels’e göre, bir hareketin politik devrim sayılabilmesi için bu hareketin sonucunda oluşan yönetimin ilerici ve demokrat olması şarttır. “ (Aktaran Yürüyüş, sayı 152, syf: 47)

Sosyal devrim ise;

“Devrim mevcut egemen sınıfların iktidarının aşağıdan yukarıya halk hareketiyle zora dayalı olarak ele geçirilmesi ve ele geçirilen bu iktidar vasıtasıyla da yukarıdan aşağıya yeni bir toplumsal üretim ilişkisinin, yani sosyalist üretim ilişkisinin inşa edilmesidir.” (Yürüyüş, sayı 253, syf: 48)

Tanımlarda da açıkça ifade edildiği üzere, tarihsel ve bilimsel olarak sosyal veya politik devrim olarak tanımlayabilmemiz için yukarıdaki tanımlara uyması gerekir. Oysa öyle bir durum söz konusu değildir. Bu nedenle, ne Tunus’ta yaşanan yönetim değişikliği, ne de Mısır’da Hüsnü Mübarek’in iktidarı terk etmek durumunda kalması, ordunun yönetimi devralması devrim olarak nitelendirilemez. Devrim olmadıkları gibi ilerici olarak da tanımlanamazlar.

Evet, gerek burjuva kalemler, gerekse reformistler ve kendini “ML” olarak tanımlayan sol, burjuva medyanın, daha doğrusu emperyalist propagandanın etkisiyle Ortadoğu’da yaşananlar karşısında yanlış değerlendirmeler yapmışlardır.

Yukarıda ifade ettik. Tunus ve Mısır’da yaşananlar sosyal devrim olmadığı gibi, politik devrim de değildir. Her iki ülkede yaşananları “iktidar değişikliği” olarak tanımlamak da mümkün değildir. Bin Ali ve H. Mübarek’in yerine geçenler, yine sisteme bağlı, sistem içinden gelen güçlerdir.

Tunus’ta, Bin Ali’nin yerine ilk gelen Muhammed Ghannouchi, daha önce Bin Ali’nin yıllarca başbakanlığını yapmıştır. Ayrıca Cumhurbaşkanlığı’na atanan Fuat Mebazaa da, Bin Ali iktidarında, meclis başkanlığı yapan bir isimdir. Halk muhalefeti-nin sürmesi üzerine bu isimlerde de değişiklikler gündeme geldi. Ancak yerlerine geçenler de halkın temsilcileri değil, yine sisteme bağlı, iktidar çevresinden isimlerdir.

Kısacası, sömürücü egemen sınıfın temsilcileridirler. Sonuç olarak, Tunus'taki gelişmelere egemen sınıflar, yani iktidar açısından bakıldığında söz konusu değişikliklerin halklar açısından bir önemi yoktur. Tam tersine Tunus egemen sınıfları kendi içinde sistemlerini zayıflatan kimi değişiklikleri yaparak halk hareketini etkisizleştirmek istemişlerdir. Aradan geçen zaman ve gelişmelere bakıldığında bunda başarılı oldukları da görülecektir.

Tunus, Mısır, Yemen, Bahreyn'deki gelişmeleri "ayaklanma" veya "devrim" olarak adlandırmadaki yanlışlık, daha açık bir ifadeyle "tuzak" tam da burada karşımıza çıkmaktadır. Nasıl mı? Egemen sınıflar, kendi çıkarları gereği doğallığında düzen içi değişikliklere giderek süreci durduruyor, gelişen halk hareketlerinin-ayaklanmaların daha ileri boyutlara sıçramasının, politikleşmesinin ve iktidara yönelmesinin önünü kesiyorlar. Düzen içi değişiklikler kitlelere devrim diye kabul ettirilmek isteniyor. Bu, solun hemen hemen önemli bir kesiminden de destek görüyor. Ve haklı ve meşru temelde başlayan hedefler, düzen içi kimi "iyileştirme" veya "değişiklik"lerle geriletiliyor.

Amerika ve Fransa emperyalizmi, yine diğer emperyalistler, Bin Ali'ye karşı gerçekleştirilen halk hareketinde gerçek yüzlerini bir kez daha gösterdiler. Daha düne kadar Tunus halkını birlikte sömürdüklerini gizlemeye çalışarak, Bin Ali'yi desteklemediler. Çürüten, teşhir olanın iktidarda kalması emperyalistlerin işine gelmezdi. Bu, sömürülerinin devamını riske sokardı. Burjuvazi bu bilinçle Bin Ali'nin iktidardan uzaklaştırılmasına izin verdi. Zaten bu durum da Tunus'ta yaşananların "devrim" değil, düzen içi değişiklik olduğunun açıkça bir göstergesidir.

Mısırdaki yaşananlar da farklı değildir. Hatta çok daha geridir.

Ortadoğu'da yaşanan bu gelişmeleri daha iyi anlayabilmek için daha önce emperyalizmin tezgahtıdığı başka ülkelerdeki "devrim" örneklerini de kısaca hatırlat-

Sonuç olarak, emperyalistlerin ve onların işbirlikçilerinin burjuva kalemşörlerinin ve onların etkisinde kalan reformistlerin "Arap Baharı" diye adlandırdığı gelişmelerin hiçbirinde Ortadoğu halklarının çıkarına bir gelişme yoktur. Suriye gibi emperyalizme boyun eğmeyen, emperyalizmin Ortadoğu devletlerini egemenliği altına almasının önünde sorun yaratan, engel olan iktidarlar değiştirilmek isteniyor.

makta yarar var...

Gürcistan'da, Avrupa'da devam eden ve daha öncesinde Balkanlar'da örneklerini gördüğümüz ve "Turuncu Devrim", "Kadife Devrim", "halk hareketleri" gibi isimlerle tanımlanan gelişmeler, "Devrim" in nasıl çarpıtıldığının, sulandırıldığının ilk örnekleriydiler.

İlk örnek Balkanlar'da-Yugoslavya'da yaşandı. Amerikan emperyalizminin besleyip eğittiği karşı devrimci güçler harekete geçirilerek, iktidar değiştirildi. Emperyalizmin çıkarları için yapılan karşı-devrime "Kadife Devrim" adı verildi. Ve tüm dünyaya halkın gerçekleştirdiği bir "devrim" olarak yansıtıldı. Yalandı! Doğru olan, emperyalistlerle işbirlikçilerinin birlikte gerçekleştirdikleri karşı-devrimdir.

Yugoslavya'daki karşı-devrimde temel rol 'Otpor' isimli işbirlikçi STK'nındı. İşbirlikçi Otpor'un faaliyetleri sadece Yugoslavya'yla sınırlı değildi. Eski Sovyet Cumhuriyetleri'nde de örgütlenme faaliyetlerinde bulunmuştu.

Gürcistan'da "yeter" anlamına gelen "Kmar" adlı bir örgüt kurulmuştur. 2003'te Gürcistan'da Şvarnedze iktidarını deviren

gösteriler bu grup tarafından örgütlendi ve harekete geçirildi.

Ukrayna’da ise “PORA” isimli bir örgütlenme oluşturuldu. Bu örgütlenmeler tarafından “İngilizce kursları” adı altında onlarca insan ABD ve Avrupa’ya eğitime gönderildi. Eğitildiler, işbirlikçileştirildiler ve karşı-devrim örgütlenmesi için ülkelerine geri gönderildiler.

Evet, emperyalizm ve işbirlikçileri Yugoslavya’da, Gürcistan’da tanık olduğumuz senaryoyu daha sonra Ukrayna’da uygulamaya soktular. Ukrayna’da 2004 yılında yapılan seçimlerde, emperyalistlerin adayı Yuşçenko, mevcut yönetimin adayı Yanukoviç’ten, çok daha az oy almasına rağmen kendisini seçimin galibi ilan etti. Sonrasında o bildik oyun tekrarlandı. Yuşçenko taraftarlarını sokağa çağırarak parlamento önüne topladı. ABD ve Avrupa emperyalizmi Yuşçenko’yu destekledi ve mevcut yönetimi tehdit etti. Ve sonuçta Yuşçenko’yu iktidar koltuğuna oturtular. Adına da “Turuncu Devrim” dediler.

Yukarıdaki örneklerde de görülen ve anlaşılan; sözü edilen tüm bu “devrim”lerin devrimle hiçbir alakaları olmadığı, sadece düzen içi değişimler olduğudur. “Turuncu Devrim”, “Kadife Devrim”, “Sedir Devrimi”, “Yasemin Devrimi”, emperyalizm tarafından uydurulmuş, kendi sistemlerini daha da güçlendirmek işbirlikçiliğini pekiştirmek için ve tabiki halkın memnuniyetsizliğinin sisteme yönelmesinin önünü kesmek ve tepkileri yumuşatmak için uydurulan sahte devrim tanımlarıdır.

Kuşkusuz düzen içi değişiklikleri, kitlelere “devrim” diye kabul ettirebilmek için, emperyalizm çok çeşitli manevralar da yapmaktadır. Örneğin; Mısır’da olduğu gibi Hüsnü Mübarek’in ve yine eski yöneticilerden kimi kişilerin gözden çıkarılarak tutuklanması, yine Tunus’ta Bin Ali döneminin bazı yöneticilerinin tutuklanması vb. gelişmeler kitleleri aldatmanın, “devrim” yalanını kitlelere kabul ettirmenin en etkili yöntemlerinden biri olarak kullanılmaktadır. Bu

tür manevraların kitleleri yönlendirmekte, tepkilerini etkisizleştirmede önemli rol oynadığı bir gerçektir.

Emperyalistler ve işbirlikçileri şimdi çarşaf çarşaf Bin Ali ailesinin nasıl da soyguncu olduklarını, lüks içinde yaşadıklarını anlatıyorlar. Ve düne kadar sadık uşakları olan Hüsnü Mübarek’i Ortadoğu’nun firavunu ilan ettiler. Oysa Bin Ali de, H. Mübarek de kendi işbirlikçileriydi. Soygunu da, savurganlığı da birlikte yaptılar. Halkları birlikte soydular, onlarla birlikte zulüm uyguladılar.

Diğer bir nokta ise, Ortadoğu’daki gelişmelerden hareketle, gerçekte alakası olmayan tahlillerin yapılması ve beklentiler içerisine girilmesidir. Emperyalizm ve işbirlikçileri, onların kalemşorleri “Ortadoğu-Kuzey Afrika’da Domino etkisi... Sedir devrimi, Yasemin devrimi.. sırada...” diye yayınıyorlardı. Sıraladıkları söz konusu ülkelerde zaten işbirlikçi, sömürücü iktidarlar olmakla birlikte, artık kitlelerin gözünde teşhir olmuş, emperyalizmin bölgedeki genel politikalarına cevap vermeyen, bu nedenle de emperyalizmin ilk fırsatta değiştirmek istediği liderler bulunmaktaydı. Kısacası Tunus’ta bir devrim olmadığı gibi, Mısır’a, Ürdün’e, Yemen’e sıçrayan bir devrim de yoktu. Bu ülkelerin her birinde işsizlik, açlık, sefalet çok büyük boyuttadır.

Sadece oligarşik diktatörlükler değil, küçük burjuva diktatörlükler de halklarına zulmetmektedirler. Bu temelde gelişecek halk muhalefeti, halkların mücadelesini geliştiren bir işleve sahiptir. Ama bu gelişmeler doğru tanımlanmadığında, atacağımız adımlar, yapacağımız değerlendirmeler bu türden mücadelelere zarar verir. En kötüsü de düzeniçileşmesini meşrulaştırır.

Özellikle ülkemizdeki reformist solun ve oportünist solun hemen hemen tamamına yakını Kuzey Afrika ve Ortadoğu’daki gelişmeleri emperyalist propagandanın etkisi altında değerlendirmiştir. Yanlış tespitler yapmış, yanlış tanımlar kullanmıştır. Özellikle de Tunus ve Mısır’daki düzen içi değişik-

likleri “Devrim” olarak tanımlamaları buna tekabül etmektedir.

Genel bir doğrudur; her halk hareketi ayaklanma değildir, her ayaklanma devrim değildir. Bu doğru ML’ler açısından tartışılmaz tarihsel ve bilimsel doğrudur. Ne yazık ki, emperyalist karargahlarda üretilip piyasaya sunulan demagojilerden-propagandalardan etkilenen solculuk, hızla ML literatürü ve ölçüleri kaybetmektedir. Nitekim bu kesimler 1990’ların başlarında sosyalist ülkelerde yaşanan karşı-devrimleri halk ayaklanmaları olarak alkışlamışlardır. Rusya’daki karşı-devrimi alkışlamakla kalmamış, Çavuşesku’ların karşı-devrimciler karşısında sosyalizmi ölümüne savunmalarını da görmezden gelmişlerdir. Öyle ki emperyalistlerle ve işbirlikçilerle aynı cephede yer alarak Çavuşeskular’a küfretmişlerdir. Sol aynı çizgide yürümeye devam ediyor.

Libya ve Suriye Halklarına Dayatılan Teslimiyettir. O nedenle Libya ve Suriye Halklarının Emperyalizme ve İşbirlikçilerine Karşı Direnişi Desteklenmelidir

Ortadoğu 2. Paylaşım savaşı sonrası Amerikan emperyalizminin denetimine girdi. ABD bölgedeki egemenlik ilişkilerini genellikle gerici-işbirlikçi Arap rejimleri üzerinden yapmıştır. Ayrıca Türkiye ve İsrail, yine 1979’a kadar İran, ABD’nin bölgedeki sadık işbirlikçileri olarak on yıllarca Arap halklarına karşı kullanıldılar. Tüm bu dönem içerisinde bölgede olumlu-olumsuz pek çok değişiklik yaşandı. Ancak değişmeyen tek şey Amerikan emperyalizminin bölgedeki yayılma ve sömürü politikaları ve halkların emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direnişi oldu.

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerin, “Genişletilmiş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi” çerçevesinde Suriye ve Libya’ya yönelik saldırıları sürmektedir. Amaç küçük

burjuva diktatörlükleri yıkmak, tümüyle kendisine bağımlı işbirlikçi iktidarlar kurmaktır. Bunu Libya’da kısmen de olsa başardılar. Kaddafi’yi devirdiler ve yerine işbirlikçi bir iktidar oluşturdular.

1990’dan bu yana emperyalistlerin Ortadoğu’ya yönelik egemenlik politikaları değişmedi. Dün Afganistan’ı, Irak’ı işgal edenler, bugün Libya’da iktidarı değiştirdiler. Suriye ise kuşatma altındadır.

Emperyalistler ve işbirlikçileri, aylardır Suriye’de yarattıkları yerli işbirlikçileri Esad iktidarına karşı kışkırtıyor, provokasyonlar uyguluyor, katliamlar yaptırıyorlar. Suriye halklarını mezhep temelinde birbirine karşı kışkırtıyor, düşmanlaştırıyor ve çatıştırmak için hazırlıyorlar. “Muhalefet” diye tanımladıkları yerli işbirlikçilerine para ve silah veriyorlar. Kısacası Esad iktidarını devirmek için her türlü oyunu yapıyorlar. Tarihleri, halklara karşı katliamlarla dolu olan emperyalistler ve işbirlikçileri koro halinde “sivil halka şiddet uygulanması kabul edilemez” diyerek, kuşatma ve işgallerin yolunu açıyorlar. Özellikle de Türkiye oligarşisini olası bir saldırı, işgal için taşeron olarak hazırlıyorlar.

Sonuç olarak, emperyalistlerin ve onların işbirlikçilerinin burjuva kalemşörlerinin ve onların etkisinde kalan reformistlerin “Arap Baharı” diye adlandırdığı gelişmelerin hiçbirinde Ortadoğu halklarının çıkarına bir gelişme yoktur. Suriye gibi emperyalizme boyun eğmeyen, emperyalizmin Ortadoğu devletlerini egemenliği altına almasının önünde sorun yaratan, engel olan iktidarlar değiştirilmek isteniyor. Bu nedenle kimi ülkelerde halkların açlığı, yoksulluğu, on yıllardır mevcut iktidarlara karşı birikmiş öfkeleri emperyalist güçler ve işbirlikçileri kullanmaktadır. İşte tüm bu nedenlerle, Suriye’deki, işbirlikçilere ve emperyalist müdahaleye hak vermek, emperyalist politikalara güç vermek anlamına gelecektir. Bu tuzağa düşülmemelidir. Emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı direnen halklar desteklenmelidir. ML’lerin, tüm ilerici-vatan-

sever solun görevi budur.

Filistin’de, Afganistan’da, Irak’ta, Suriye’de... Halklar, Biz ML’leri Hiç Yanıltmadı; Çünkü Onlar, Emperyalist Saldırıları Karşısında Hiç Teslim Olmadılar.

Ortadoğu’da, pek çok imparatorluk egemenlik sürdürmüştür. Ancak halklar, imparatorlukların, krallıkların, şeyhlerin, emirlerin baskı ve zulmüne karşı her zaman direniş içinde olmuşlar, imparatorlukların, krallıkların... sonlarını getirmişlerdir. Emperyalistlerin sömürü ve saldırganlıklarına karşı da Ortadoğu halkları hiç bir zaman sürgit boyun eğmemiştir.

Pentagon’un ideologları Profesör Thomas P.M. Barnett, Amerikan emperyalizminin 21. Yüzyıldaki savaşlarının “Yeni Dünya Düzeni”ni öncelikle direnen ülkelere yerleştirmesi gerektiğini belirtiyor ve Ortadoğu’yu temel hedef olarak açıklıyor.

İşte Barnett’in söyledikleri;

“(...) Ortadoğu Merkeze (Emperyalist-sisteme) katılana kadar biz asla Ortadoğu’yu bırakmayacağız... Biz bölgeyi dönüştürmek istiyoruz... Biz dünyanın her tarafına savaş açmaya hazırız ancak bizim odaklandığımız asıl yer boşluk bölgelerdir. Amerika, Güney Batı Asya’da diğer adıyla Orta Asya’da ve İran körfezinde savaşa hazırdır. Çünkü bu bölgeden akan enerji küresel bağlantının korunması bakımından önemlidir.” (Aktaran Haluk Gerger, Age, syf: 527-528)

Söylenenler gayet açıktır. Hedef sadece Ortadoğu değil, tüm dünya halklarıdır.

“Asya’da Kuzey Kore’yle savaşan ve Çin’in Tayvan’a karşı saldırganlığını caydırmaya hazırız. Terörizme karşı küresel savaş nedeni ile Amerika, Afrika içinde her yerde savaşa karşı hazır olmasına rağmen İran Körfezi’ne sadece Irak için değil, aynı zamanda İran, Suriye ve Suudi Arabistan’a da

kalıcı değişimi getirene kadar kendimizi oralarda fazla göstermek istemiyoruz.” (Thomas P.M Barnett, Pentagon’un Yeni Haritası: 21 yy’da Savaş ve Barış, Aktaran Haluk Gerger, Age, syf: 528)

Pentagonun ideologu, emperyalizmin denetimi dışındaki tüm güçleri “terörle mücadele” kapsamında, diğer bir ifadeyle “düşman” olarak tanımlıyor ve teslim alınması gerektiğini vurguluyor.

On yıllardır Ortadoğu-Afrika halklarını işbirlikçi diktatörlüklerle, krallıklarla işbirliği içinde her türlü baskıyı-şiddeti kullananarak sömürdüler. Ayaklanmaları, isyanları katliamlarla bastırdılar.

Barnett’in gerçek niyetlerini gösteren sözlerinden bir örnek daha verelim:

“Ortadoğu’yla dünyanın geri kalanını birbirine bağlamak yöneticileri değiştirmekle değil, bir şekilde Ortadoğu’yu sisteme (emperyalizme) dahil etmekle mümkün olur.

(...) Eğer bu mücadelede başarısızlığa uğrarsak küreselleşme (küreselleşme dediği dünya pazarıdır. bn.) hiçbir zaman tam olarak küresel olmayacak ve böylece acı bir şekilde devre dışı kalmış olacaktır.” (Aktaran H. Gerger, Age, syf: 530)

Söylenenler hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak kadar açıktır. Emperyalizmin sorununu; halka zulmeden diktatörlükleri devirmek, oralara “demokrasi”, “özgürlük” götürmek değil, tam tersine söz konusu ülkeleri emperyalist pazara dahil etmek, yeni-sömürgeleştirmek ve köleleştirmektir.

Ancak tarihsel ve bilimsel bir gerçektir ki; Zulüm ve sömürünün olduğu yerde mutlaka ama mutlaka halklar yeniden ayağa kalkar, sömürü düzenlerini başlarına yıkar.

Emperyalizmin Başarıları Geçicidir Zafer Direnen Halkların Olacaktır.

“Küreselleşme” propagandistlerinin ya-

lanlarından biri de, “küreselleşmenin önünde kimsenin duramayacağı” vb. idi. Hareket noktaları da Sovyetler Birliği ve kimi sosyalist ülkelerde yaşanan karşı-devrimlerdi. Bunu “sosyalizmin yenilgisi” olarak algılayanlar, yenilenin sosyalizm olmadığını, revizyonizmin yenildiğini görmek ve kabul etmek istemediler. Daha ötesi burjuva ideologlarının ortaya attığı “Tarihin Sonu”, “Kapitalizmin mutlak üstünlüğü” yalanlarının da suç ortağı oldular. Ve tabii ki, “emperyalizmin değiştiği” tezinde oldukça ısrarlıydılar.

1990’dan bugüne yaşananlar bu anlayış sahiplerini defalarca yalanlasa da, onlar gerçekleri kabul etmemekte ayak diriyorlar. Çünkü artık beyinlerini emperyalizmin ideologlarına ve demagoglarına teslim etmişlerdir. Sosyalizmin prestij kaybını ve halkların, tarihin belli dönemlerinde düşmanlarının politikalarının etkisi altında kalabilecekleri, korku ve kaygılarıyla sessizliğe gömülebilecekleri gerçeğini de kendilerine malzeme yaptılar. Hem halkların bu durumunun geçici olduğunu kabul etmiyor, hem de halkların her şeye rağmen sürdürdüğü direnişi görmezden geliyorlardı. En kötüsü, de emperyalizm gerçeği her yaşanan olayda ve her geçen zamanda kendini tüm özellikleriyle görünür kılsa da, bu kesimler düşüncelerinde ve pratiklerinde ısrarlı olmaya devam ediyorlar.

Afganistan’ın işgalinin üzerinden on yıl geçmiştir. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin durumu ortadadır. Vaatler ve gerçekler görünür haldedir. Halkın yaşamında olumlu yönde değişen hiçbir şey yoktur. Açlık, yoksulluk, katliamlar... doruk noktasına çıkmıştır. Direniş ise giderek büyümüşür.

Irak gerçeği ortadadır. 17 Mart 2003’te, ABD Füzeleleri Bağdat’ı yıkmaya başladı. 9 Nisan 2003’te Bağdat düştü. Dönemin ABD Başkanı, Bush, zaferini kutlamak için gittiği Katar’da Amerikan askerlerine “Görev Tamamlandı” diyerek “zaferlerini” dünyaya

1917 Ekim Devrimi dahil, 1989 karşı-devrimler sürecine kadar emperyalizmin değişik dönemlerinde (1., 2. ve 3. Bunalım dönemleri) dünyanın pek çok ülkesinde gerçekleştirilen ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarının zaferleri (dünyanın üçte biri emperyalist pazarın dışına çıkabilmiştir), sosyalizm deneyimleri, bizler için yol gösterici olmalıdır. Ve bugün, emperyalizmin tüm saldırganlığına, pervasızlığına rağmen, halkların emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri sürmektedir.

ilan ettiğinde, tarih 5 Haziran 2003’tü. Oysa daha yıllarca Irak halkıyla savaşmak zorunda kalacaklardı. Halklara boyun eğdirmek o kadar kolay değildi, ama başka çareleri de yoktu.

Suriye’ye yönelik abluka sürüyor. He-deflerinde İran’ın da olduğu biliniyor. Çünkü emperyalistler YDD’nin bölgedeki ifadesi olan BOP’u hayata geçirmeye çalışıyor.

Emperyalistler, bu projeyi hayata geçiremediklerinde sonlarının geleceğini biliyorlar. Biliyorlar, çünkü krizleri bitmek bilmiyor. Ve giderek derinleşiyor. Emperyalistler arası yeni bir paylaşım savaşını da göze alamıyorlar. Yapmak istedikleri ve zorunda oldukları, pazarlarını olabildiğince genişletmek ve derinleştirmektir. Peki, bu mümkün müdür? Yani emperyalizm krizlerine sür-git çare bulabilecek midir?

Bunun cevabı, kesinlikle “Hayır!”dır. Ve önünde iki temel engel vardır.

Bunların birincisi, “kapitalizmin genel yasası”, yani kendi sonunu hazırladığı gerçe-

ğidir. Marks, bunu en özlü haliyle şu şekilde ifade etmiştir: “*Üretim araçlarının merkezileşmesi ve emeğin toplumsallaşması, en sonunda bunların kapitalist kabuklarıyla bağdaşmadıkları bir noktaya ulaşır. Böylece kabuk parçalanır. Kapitalist özel mülkiyetin çanı çalmıştır.*” (Kapital, cilt:1, sayfa:727)

Yani, kapitalizm, gelişiminin bir aşamasında üretim tarzının değişimini zorlamaktadır. Marks’ın tarif ettiği bu süreç, komünizmin ön aşaması olan sosyalizmdir.

Emperyalizmin krizlerine sür-git çare bulamayacak olmasının ikinci temel nedenini Lenin formüle etmiştir. O da, kapitalizmin, emperyalizm aşamasıyla birlikte başlayan sürecin, “emperyalizm ve proleter devrimler çağı” olduğu çözümlemesidir. Lenin, çözümlemekle kalmamıştır. Aynı zamanda devrimlerin gerçekleşebilmesi için iradi gücün, yani parti örgütünün mutlaka gerekli olduğunu belirlemiş, 1917 Ekim Devrimi ile bunu somutlamıştır.

1917 Ekim Devrimi dahil, 1989 karşı-devrimler sürecine kadar emperyalizmin değişik dönemlerinde (1., 2. ve 3. Bunalım dönemleri) dünyanın pek çok ülkesinde gerçekleştirilen ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarının zaferleri (dünyanın üçte biri emperyalist pazarın dışına çıkabilmiştir), sosyalizm deneyimleri, bizler için yol gösterici olmalıdır. Ve bugün, emperyalizmin tüm saldırganlığına, pervasızlığına rağmen, halkların emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri sürmektedir.

Emperyalizmin vurucu-askeri gücü NATO’nun 1997 Ekim’inde İngiltere’de yaptığı “21. Yüzyıl’da NATO ve Güvenlik, Gerçek Vizyon” adını verdikleri toplantıda şu tespit yapılmıştır: “(...) 21. yüzyılın ilk 30 yılının geri ülkelerde ortaya çıkacak ayaklanmalarla geçeceğini, ekonomik eşitsizliklerin artmasıyla ayaklanmaların önünün alınamayacağı (...)”

İşte, emperyalistlerin başarmak istedikleri de, söz konusu ayaklanmaları engellemek, boğmak, bastırmaktır. Irak’ın, Libya’nın işgalinde, Mısır’da, Tunus’ta işbirlikçilerini değiştirmelerinin de nedeni budur. Ve bundan sonra da halkların ayaklanmalarını, kurtuluş mücadelesini engellemek için her şeyi yapmaya çalışacaklardır.

Emperyalizmin ve dünyamızın-sınıflar mücadelesinin bu gerçeği biz devrimcilere görevlerinin neler olması gerektiğini de göstermektedir.

Bütün emperyalistler ve işbirlikçileri, halklara yönelik saldırılarını birlikte gerçekleştirmektedirler. Kendi aralarındaki, pastadan daha fazla pay kapma kavgası-çelişkileri, birlikte hareket etmelerine engel değildir. Oysa ülkemizde ve dünya genelinde halkların ve hatta anti-emperyalist güçlerin birliği sağlanamamıştır. Emperyalist saldırganlığa karşı halkların birliğini sağlamak, halktan yana olduğunu iddia eden tüm örgütlerin, kesimlerin görevidir. Yine bu birlik içerisinde anti-emperyalist bir cephenin oluşturulması ve emperyalizme karşı mücadele bayrağının daha da yükseltilmesi er-telenemeyecek görevlerden biridir.

EGEMENLERİN HALKLAR ÜZERİNDEKİ SÖMÜRÜ SİLAHI DİN

Din, insanların anlayamadıklarını, izah edemediklerini, bilmediklerini, güçsüz kaldıkları doğa ve toplum olaylarını, gizemli doğaüstü güçlerle açıklamasıdır.

Egemen sınıfların tarihinde din etkili bir silah olarak önemli bir yer tutmaktadır. Sömürüyü meşrulaştırmak, yeni pazarlar elde etmek için, daha iyi yaşam koşulları isteyen emekçi halklara karşı zor kullanmak için, din bir maske, bir araç olarak kullanılmıştır.

Egemen sınıfların tarihine “din savaşları” olarak geçen Haçlı Seferleri, İslam’ı Yayma Savaşları, Katolik-Protestan çatışması vb... hepsi öz itibarıyla sınıf savaşlarıdır. Ezenlerle ezilenler arasındaki savaştır.

Egemen sınıfların tarihinde din etkili bir silah olarak önemli bir yer tutmaktadır. Sömürüyü meşrulaştırmak, yeni pazarlar elde etmek için, daha iyi yaşam koşulları isteyen emekçi halklara karşı zor kullanmak için, din bir maske, bir araç olarak kullanılmıştır. Egemen sınıfların tarihine “din savaşları” olarak geçen Haçlı Seferleri, İslam’ı Yayma Savaşları, Katolik-Protestan çatışması vb... hepsi öz itibarıyla sınıf savaşlarıdır. Ezenlerle ezilenler arasındaki savaştır.

Tarihte bilinen ilk sınıflı toplum olan Köleci toplumda da din özellikle bu amaçla kullanılmıştır. Özgürce yaşayan insanoğlu, doğal olarak, köleliği isteyerek kabul etmeyecekti. Her iki sınıfın çıkarının karşı karşıya geldiği bu durumda devlet bir baskı ve egemenlik aygıtı olarak tarihteki yerini aldı. Egemenlere öyle bir araç gerekliydi ki, egemenliklerini, sömürülerini meşrulaştırsın; kölelerin ve diğer çalışanların yaşamının her anını kontrol edebilsin. Egemenler bu araca din vasıtasıyla sahip oluyorlardı.

Din, insanların anlayamadıklarını, izah edemediklerini, bilmediklerini, güçsüz kaldıkları doğa ve toplum olaylarını, gizemli doğaüstü güçlerle açıklamasıdır. Din, toplumların gelişimine bağlı olarak mevcut toplumun içinde bulunduğu koşullara, ihtiyaçlara, gelişkinlik düzeyine göre biçimler almıştır. Din toplumların kendi ihtiyaçları çerçevesinde kendi ürettikleri inanışlardır. Dini var eden tarihsel koşullardır, bu tarihsel koşullar ortadan kalktığında dinin varlığı da son bulacaktır. İlk insanın ortaya çıkışı birkaç milyon yıl önce-

sine kadar uzanmaktadır. Oysa günümüzde yapılan bilimsel araştırmalar, ilk dinsel düşüncelerin son 40-50 bin yıl öncesine dayandığını ortaya koymaktadır.

İlkel Komünal toplumdan sınıflı ilk toplum biçimi olan Köleciler Toplum'ına geçişte iki sınıf şekillenir. Bir yanda köleler, diğer yanda ise köle sahipleri. Toplumsal gelişmeye paralel olarak din de biçim ve amaç değiştirir. Yani sınıflı topluma geçişle birlikte din de sınıfsal bir içeriğe bürünecektir. Din, egemen sınıfların hizmetinde, ezilen sınıfları baskı ve sömürü altında tutabilmenin bir aracı olarak kullanılacaktır.

Feodal dönemde ise din devletleri vardır. Batıda kiliseler, doğuda ise, tarikatlar, mezhepler ve bunların örgütlendiği vakıf, medrese, tekke gibi kurumlar, feodalizm dönemi boyunca, hem siyasi ve ekonomik olarak, hem de halk üzerindeki otoriteleri bakımından alabildiğine güçlenmiştir. Bazen “krallardan” bile güçlü olmuşlardır. Ama esas olarak feodal beylerle ruhban sınıflar, yani bu din egemenleriyle ülkeleri yönetenler, sömürüde ittifak içindeydiler. Keza köylülerin veya sistem içindeki başka kesimlerin sömürü, soygun karşısındaki muhtemel tepkilerinin bastırılmasında da ittifak içindeydiler. Batıda kilisenin dini otoritesi, bu noktada zulmün meşrulaştırılmasına yardımcı olmuştur. Kapitalist gelişmenin önündeki en büyük engel, feodallerle birlikte din ve bu “ruhban sınıfı” olmuştur.

“İslam da ruhban sınıfı yoktur.” denir ve bu da İslam'ın diğer dinlere göre bir üstünlüğü sayılır. Oysa ortalık şeyhlerden, cemaatlerden, tarikatlardan ve çeşitli dini liderlerden geçilmemektedir. Bunlar da ayrıcalıklı bir ruhban sınıfıdır. Tıpkı kilise gibi, dini yetkilerini kullanarak elde ettikleriyle, mal mülk sahibi bir ruhban sınıfını oluşturmaktadırlar. Resmi olarak bunun adının konmamış olması önemli değildir.

Hristiyanlıktaki ruhban sınıfı ile İslam'daki din adamları sınıfının yolları, yöntemleri farklı olabilir, ancak, dini saltanat ve sömürü aracı yapma hedefleri açı-

sından aynıdır. Hristiyanlıkta ruhban sınıfı, kutsal yönetimin temsilcisi kral ve kili- se ile oluşturulmuş, İslamiyet'te ise “Allah'ın yeryüzündeki gölgesi” padişahlar, **Hilafet** ve **Halifelik** ile, mezhepler, tarikatlar, cemaatler **şeklinde** oluşturulmuştur. Ve Hristiyanlık da, İslamiyet de dini, inançları istismar ederek, iktidar, saltanat, siyasi çıkarlar, sömürü ve servet aracı olarak kullanılmıştır.

Hilafet veya **Halifelik**, İslami siyasi ve hukukî yönetim makamına ve yönetim tarzına verilen isimdir. **Halife** ise Hilafet makamındaki kişiye denir. Evet, klasik anlamda, Ortaçağ Avrupa'sındaki ruhban sınıfı özellikleri üzerinden düşünüldüğünde ‘Müslümanlıkta ruhban sınıfı yoktur.’ denir. Ama, Şii İslam'da mollalar ve Ayetullahlar'dan oluşan ruhban sınıfı vardır ve halen mevcudiyetini korumaktadır. Bu bir yana, ama asıl olan ise, kapitalist sistemde, inançları istismar ederek, siyasi ve ekonomik çıkarları için, iktidar için, sömürü için dini kullanan sınıfın varlığıdır.

Osmanlı yönetiminde, her türlü baskı ve zulüm için “İslam'a uygundur” fetvası veren şeyhülislam, Osmanlı Devleti zamanında, dini konularda en yüksek yetkiye sahip devlet görevlisiydi. Gerekli zaman dini sorunlarla ilgili görüşlerini fetva yayınlamaya açıklardı. Bu fetvalar kanun niteliği taşırdı.

Konumuza dönersek, işte bu nedenledir ki, burjuvazinin feodalizme karşı mücadelesi, krallara, senyörlere, derebeylerine, toprak ağalarına karşı olduğu kadar, mevcut düzeni en gerici nitelikleriyle korumaya çalışan kiliseye ve dine karşı da olmuştur.

Bu çerçevede de burjuva demokratik devrimlerle “dinde reform” gündeme getirilmiş, dinin etkisi ve ayrıcalıkları belli ölçüler içinde sınırlandırılmıştır. Burjuva demokratik devrimini yapmış ülkelerde kilisenin manevi otoritesi şu veya bu biçimde devam etse de artık bir “siyasi otoritesi” kalmamıştır. Burjuvazi kiliseyi etkisizleştirdikten sonra, dini kendi denetiminde yine kitleleri uyuş-

turmak, itaat kültürünü sürdürmek için kullanılmıştır.

Ülkemizde Durum Nedir?

Ülkemizin tarihi gelişim sürecinde dinle ilgili böyle sistematik bir gelişme yaşanmamıştır. Çünkü ülkemizde bir burjuva demokratik devrimi olmadı. Kurtuluş Savaşı döneminde ise yarım kalmış bir süreç söz konusudur.

Burjuva demokratik devrimler, bir yanıla da dinin toplumsal hayattaki yerinin yeniden belirlenmesidir. Burjuva demokratik devrimini yapmamış veya tamamlamamış ülkelerde, feodalizmle bağlar, ekonomik, siyasi, kültürel ve ideolojik olarak tamamen ortadan kalkmaz. Feodal değer yargıları ve ideolojiler, güçlerini belli ölçülerde korurlar. Ülkemizde de böyledir. “Laik”lik de bu anlamda batıdakinden farklı şekillenmiştir.

Feodalizm, uzun yıllar boyunca alt yapıda ve üst yapıda varlığını sürdürdü. Yeni sömürgecilikle birlikte, yani, Emperyalizmin 2. Paylaşım Savaşı’ndan sonra geliştirdiği, ülkenin egemen güçlerini işbirlikçileştirme ve onlar aracılığıyla ülkeleri sömürme politikalarıyla, emperyalizme bağımlı bir ekonomi oluştu.

Emperyalizm, egemen güçler ittifakı içindeki feodalizmin tasfiyesini tam olarak gerçekleştirmedi. Neticede prekapitalist (Kapitalizm öncesi) unsurlar, oligarşinin içinde varlığını sürdürdü. Gericiliğin oligarşik yapı içinde var olması esprisi işte budur. Zira alt yapıda veya üst yapıda feodalizmin kalıntıları varlığını sürdürüyorsa, sistem o kalıntılarla siyasi bir hesaplaşmaya ya da tasfiyeye gitmiyorsa, tersine ittifak içindeyse... Dinin politikanın dışında kalması da mümkün değildir.

Bu kaçınılmazlık, ülkemizde dinin bizzat devlet tarafından kullanılmasıyla sonuçlanmıştır. Önce Kemalist iktidar, ardından oligarşik iktidar; “madem ki bir güçtür, o halde bu gücü ben kullanmalı, denetlemeli

Burjuva demokratik devrimler, bir yanıla da dinin toplumsal hayattaki yerinin yeniden belirlenmesidir. Burjuva demokratik devrimini yapmamış veya tamamlamamış ülkelerde, feodalizmle bağlar, ekonomik, siyasi, kültürel ve ideolojik olarak tamamen ortadan kalkmaz. Feodal değer yargıları ve ideolojiler, güçlerini belli ölçülerde korurlar. Ülkemizde de böyledir. “Laik”lik de bu anlamda batıdakinden farklı şekillenmiştir.

ya da yönlendirmeliyim.” diye düşünmüştür.

İşbirlikçi Burjuvazinin “Mütedeyyin” (Dindar) Kesimi Nasıl Büyüdü?

Bu kesimin palazlanması asıl olarak emperyalizmin ülkemize yeniden giriş yaptığı ’45-50’li yıllara denk gelir. Onun öncesinde Kemalistler de Kurtuluş savaşı döneminde yer yer İslami öğeleri kullanıp, dini liderlerle görüşmeler, ittifaklar yapmış olsalar da, Cumhuriyet, sonrası dönemde, yeni kurulan sistem için, İslamcılık bir engel olarak görülmüştür.

Bu dönemde, bilindiği gibi, halifelik kaldırılmış; medrese, tekke ve zaviyeler kapatılmış, tarikatlar yasaklanmış, kılık-kıyafetten, dile kadar toplumsal yaşamın kuralları yeni baştan düzenlenmiştir. Hiç kuşku yok ki, Kemalistler de dini kullanmak amacıyla kendi dinsel kurumlarını oluşturmuştu. Böylelikle halkın dini inançlarını, kendi kontrolleri altında tutmak mümkün ola-

caktı.

Kemalist iktidar, dinci örgütlenmeleri dağıtırken bunların mal varlıklarına da el koymuştu. Fakat 1945’ler sonrası ülkemizde gelişen yeni sömürgecilik ilişkileriyle birlikte İslamcı akımların da hızla önü açıldı.

Emperyalizm gittiği her yere gericiliği de götürdü. Ve bu gericilik, emperyalizmin girdiği ülkenin milliyeti ya da dini üzerine inşa edildi. Emperyalizm girdiği kimi ülkelerde Budizm’i, kimilerinde Museviliği, kimilerinde Hristiyanlığı ve kimilerinde de İslamcılığı geliştirmiştir. Çünkü emperyalizm bilir ki, hangisi olursa olsun, dinler, halkı kaderci yapar. Sömürüye karşı gelişebilecek tepkileri yumuşatır. Ülkemizin yeni-sömürgeleştirilmesinde de, faşizmin yukarıdan aşağı inşasında da, İslamcı potansiyel, destek kitle gücü olarak etkin kullanılmıştır.

İşte bu süreçte kuran kursları, İmam Hatip okulları, Yüksek İslam Enstitüleri gibi dini eğitim veren bir dizi kurum açıldı. Tarikatlar alenileşti. Hatta Demokrat Parti (DP) iktidara gelirken tarikatların desteğini almıştı.

DP iktidarıyla birlikte, düzenin tüm imkanları bu dinci kesimlere açılmıştır. Çünkü yeni gelişmekte olan burjuvazi ile toprak ağalarının ve tefeci tüccarın ittifakı olarak siyaset sahnesine çıkan DP, aynı zamanda Kemalist iktidara CHP’ye muhalif ve bütün sağcı kesimlerin bir arada toplandığı bir çatı örgütüydü. İşte İslamcılar da bu çatı altında yer aldılar. Bugün AKP hükümetinin DP’yi yere göğe sığdırmaması, Tayyip Erdoğan’ın Adnan Menderes’e güzellemeler dizmesi de bundandır.

İslamcılar Menderes döneminde DP’nin emperyalizm ile işbirliği politikalarına verdiği desteğin karşılığında, ucuz banka kredileri alıp, o güne kadar özellikle gayri-Müslim dini azınlıkların elinde olan sanayi mallarının temsilciliklerini almaya yoğunlaştılar. Ülke yeni sömürgecilik batağına battıkça İslamcılar ekonomik olarak gelişen yurtiçi ve yurt dışı ilişkilerini kullanarak ithalat ve ihracata giriştiler.

27 Mayıs, 1960 askeri yönetimi İslamcı kesime karşı da tavır almıştı. Nurcuların, çeşitli tarikatların ileri gelenleri tutuklandı. Ve İslami sermayenin gelişimi bu süreçte kısa bir kesintiye uğramış oldu. Gerçi İslamcılar gene de kısa süre sonra, emperyalizme bağımlılık politikalarına verdikleri desteğin karşılığında ekonomik gelişimlerine devam “edecekler” ve bir güç olacaklardı. Necmettin Erbakan’ın 1969 yılında TOBB başkanlığına seçilmesi de bu gücün ifadesiydi. 12 Mart 1971 darbesinden sonra ordunun tutumu tamamen dini kullanma noktasında bir değişime uğradı. Öyle ki orduda, birlikler içinde cami, mescit yapımlarına başlandı. Ve İslamcılar bu sürecin ardından DP’nin devamı niteliğindeki Adalet Partisi (AP)’nin iktidara gelmesi ile kaldıkları yerden devam ettiler.

Görüleceği gibi, 70’li-80’li yıllarda din, devlet tarafından açıkça kullanılmaya başlanmıştır. Çünkü bu yıllar aynı zamanda İslamcılığın bizzat emperyalizmin himayesinde tüm dünyada geliştirildiği yıllardır. Ve bu yıllarda emperyalizm ve oligarşi içi asıl tehlike halk kurtuluş savaşları olarak tespit edilmiştir.

Bu anlamda da dini temeldeki faaliyetlerin ve örgütlenmelerin önü epeyce açıldı. Tarikat örgütlenmeleri Milliyetçi Cephe iktidarlara döneminde giderek legalleşip daha açık faaliyet yürütmeye başladılar.

12 Eylül 1980’e gelindiğinde ise ilk göze çarpan generallerin, başta Süleymanlılar, Nakşibendi’ler olmak üzere tarikatlarla yaptıkları hazırlıklardır. 12 Eylül Anayasası’na ve genel olarak 12 Eylül rejimine destek verme karşılığında tarikatlar desteklenmiştir. 12 Eylül cuntasının “geliş nedenleri” arasında, hatırlanacağı gibi sürekli sayılan olaylardan biri de “yeşil bayrakların açıldığı Konya Mitingi”dir. Cunta Şefleri bu öneri vermekle, “irticaya, şeriatçılığa” karşı oldukları mesajını da veriyorlardı. Keza Milli Selamet Partisi’nin yöneticileri de tutuklanmıştı. Bu cunta açısından bir gelişki değil miydi? Aslında durum MHP’lilerin

tutuklanmasından çok da farklı değildi. Cunta, “tarafsız” görünümü sağlamak için oynuyordu bu oyunu.

12 Eylül cuntasının Türk-İslam Sentezi’ni adeta resmi politika haline getirmesi, din dersini zorunlu kılması, cuntanın şefinin her fırsatta ayetlerle konuşması gibi politika ve uygulamalar, İslamcılara oldukça rahat hareket edebilecekleri bir zemin yaratmıştır. Cuntanın amacı ise bellidir; ılımlı, düzen içi ve işbirlikçi çizgide bir İslamcılığı geliştirerek, düzenin kitle temelini genişletip bunlarla devrimci mücadelenin önünde güçlü bir set oluşturmak. Bu İslamcı set aynı zamanda ABD’nin “yeşil kuşak” projesine de hizmet edecektir ki Amerikancı 12 Eylül yönetimi, her konuda olduğu gibi, İslamcılara karşı izleyeceği politika konusunda da ABD’nin onayını almıştır.

Yani Emperyalizm ve Oligarşi, İslamcılara “yürü ya kulum” dedi, onlar da yürüdüler. Asıl büyük sıçramalı gelişi de bu süreçte gerçekleştirdiler. Dünya nimetlerinde gözü olmayan! şeyhlerin, hocaların yerini Mercedes’lerden, Jetskilerden inmeyen tarikat liderleri, münzevi hayatların yerini, en lüks otellerde düğünler aldı.

Bu değişimin özeti Mütedeyyin işbirlikçi burjuvazidir. Artık şeyhler patron, müritleri tarikat holdinglerinde işçi, tüm tarikat ise müşteriye dönüştürülmüştür.

Emperyalizm damgalı bu İslami modelin özelliği bir elinde Kuran bir elinde emperyalist tekellerin bayrağının taşınmasıdır. Bunların kitlesel anlamda yaygınlaşmasına bağlı olarak da Tarikat şirketleri, Tarikat holdingleri kurulmuştur.

Bu holdingler, işçilerini özellikle kendi müritlerinden, eğer yeterli değilse de yine diğer İslamcı kesimden seçiyordu. Belki “Takva” filmini izlemiştinizdir. Orada tarikat-cemaat ilişkileri temelinde yürütülen işleyiş bir nebze de olsa yansıtılır. Bu işleyişte işçi, dinin kuralları gereği “şükretmek” ve tarikat şeyhine karşı (burada patron) tam bir güven duymak zorundadır.

Tarikat, holdinglerinin işçileri, en acı-

Emperyalizm gittiği her yere gericiliği de götürdü. Ve bu gericilik, emperyalizmin girdiği ülkenin milliyeti ya da dini üzerine inşa edildi. Emperyalizm girdiği kimi ülkelerde Budizm’i, kimilerinde Museviliği, kimilerinde Hristiyanlığı ve kimilerinde de İslamcılığı geliştirmiştir. Çünkü emperyalizm bilir ki, hangisi olursa olsun, dinler, halkı kaderci yapar. Sömürüye karşı gelişebilecek tepkileri yumuşatır. Ülkemizin yeni-sömürgeleştirilmesinde de, faşizmin yukarıdan aşağı inşasında da, İslamcı potansiyel, destek kitle gücü olarak etkin kullanılmıştır.

masızca sömürülen işçi kesimlerinin başında gelir ve sendikalaşma hemen hemen yok gibidir.

Ahnp Satılan Bir Müslümanlık

Yukarda ifade ettiğimiz şekillenmenin pek çok da sonuçları oldu. İslami tüketim ve kültürle çok da bağdaşmayan ama kapitalizme uygun ürünleri tükettirebilmek için, genel olarak İslamcı, Müslüman kitlenin, cemaatlerin, tüketim alışkanlıkları, yaşam kültürü de değiştirildi. Bugün artık iş, kapitalizmin cinsel hayasızlığının aynen tekrar edildiği bir biçim aldı. İş artık türban-tettür-defilelerine, Peygamber’le ilgili billboard ilanlarına kadar gelmiştir.

Mütedeyyin (dindar) işbirlikçi burjuvazinin riyakarlıklarından biri de faizsiz bankacılık, özel finans kurumları çok ortaklık

modeli adları verilen ortaklıklar ya da yardım kurumlarıdır. Allah adına, din adına kitelerin nasıl aldatıldığına çarpıcı örnekler bunlar. Çok ortaklı model dedikleri ise tipik bir kapitalist dolandırıcılık mekanizmasıdır. Müslümanlık bu modelle emperyalist tekellerin hizmetine sunulmuştur. Ve tek hedef kar etmektir.

Bu anlamda, yardım adı altında ve çok ortaklı kurum modeli olarak Deniz Feneri dolandırıcılığı hatırlanacaktır. Özellikle Avrupa'daki gurbetçi insanlarımız, "Müslüman" adıyla, gözlerinin içine bakıla bakıla dolandırılmıştır. Açılan davalar ise ibretliktir. Bu soygunun Türkiye ayağında ise bu davanın içinde olmayan neredeyse yoktur. Dolandırıcılığın ucu AKP hükümetinin en üst kademelerine kadar varmıştır. Ama bir şekilde bu davalar sümen altı edilmeye çalışılarak gözden uzaklaştırılmaktadır.

Nihayetinde diyebiliriz ki, tarikat holdingleri elde ettikleri kârı, kapitalist mantığa uygun olarak yeni yatırımlara dönüştürüyor. En irileri tipik birer tekelci oluyor. Bunların diğer tekellerden, tekelci burjuvalardan hiçbir farkları yoktur. Özel mülkiyetçiler, serbest piyasa ekonomisini savunurlar, varlıkları sömürü üzerine kuruludur. Farklılıkları, tarikat, cemaat üyesi olmalarıdır. Ki bu farklılığı da kapitalistleşme, tekelleşme bir malzeme haline çevirmişlerdir. Bu sayede kapitalizmin rekabetçi ortamında kendi pazarlarını, kendi tüketici kitlesini yaratmışlardır.

Tarikat ilişkilerini, "din temelindeki pazarı", diğer kapitalistlere karşı kendileri için bir avantaj olarak kullanmışlardır. İşin ilginç yanı ise bir zamanlar 'televizyon seyretmek günah mı değil mi' tartışmasını yaparken artık televizyon kanalı sahibi olmuşlardı. 'Faiz haram' derken banka sahibi olmuşlardı. Kuşkusuz, holdingler ve tüm bu kapitalist gelişme, gerçekte İslamcılar, düzenle daha da fazla bütünleştiren bir işlev görüyordu. Ülkemizdeki İslamcı akımları ele alırken, bu nokta son derece önemli ve belirleyicidir. Emperyalizm patentli

"ılımlı İslam" bu zeminde geliştirilmiştir.

Nitekim, AKP esas olarak bu dindar-işbirlikçi burjuvazinin temsilcisi olarak sahneye çıkmıştır. Ve AKP hem emperyalist yağmayı uygulamakta, hem yoksullaştırmakta, hem de dini, kullanarak halkın, yoksulların tepkisini nötralize etmektedir. Tam bir işbirlikçidir. Üç dönem iktidarda kalmasına destek veren emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi de bunu çok iyi bilmektedir. Onlar emperyalizmin "ılımlı İslam" modelinin baş aktörleridir. Gerek AKP'nin yöneticileri gerekse de AKP'ye destek veren büyük ve orta burjuvazinin dindar kesimi, hem ekonomik, hem siyasi olarak bu düzende palazlanmış, kurumlaşmışlardır. Bu düzenin nimetlerinden en üst düzeyde yararlanmaktadırlar. Tüm bunları kaybetmek için bu düzenin sürmesini isterler. Bunun için de AKP dönemi aynı zamanda ülkemizin emperyalist tekellerin yağmasına en çok açıldığı dönemi ifade eder.

İşbirlikçi, Faşist Ve Gericidirler

Emperyalizm bu üç özelliği kendinde birleştiren iktidarlar ister. Bunun için de "İslamcı" kesimler, çıkarlarını nasıl sürdürebileceklerse hep o kılığa bürünürler. Adil düzen savunucusu, milli görüşçü, şeriatçı, laikliğe karşı, ılımlı İslamcı, muhafazakar demokrat... Hepsi bu sömürü düzenini sürdürmek içindir. Onlar aslında kendi kavgalarını veriyorlar. Halkı aldatarak kendilerine yedeklemeye çalışıyorlar. Ne inançlar ne demokrasi umurlarında bile değil. Dışarıda bir elinde Kuran bir elinde ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi (BOP)'u, içerde bir elinde Kuran bir elinde copu eksik etmiyorlar.

Emperyalizmin Ortadoğu Politikalarında AKP'nin Ve İslamcıların Tavrı

20. yüzyılın ilk yarısından itibaren petrolün sanayileşmiş ülkeler için önemli bir madde olması ve dünyanın en büyük petrol rezervlerinin Ortadoğu'da ortaya çıkmasıyla emperyalistlerin bölgeye ilgisi daha da yoğunlaştı. 20. Yüzyılın başlarında bölgenin asıl sömürücüleri Fransa ve İngiltere'dir.

Ulusal kurtuluş savaşları, bu iki emperyalist ülkeyi ve genel olarak emperyalizmi yeni sömürme yöntemlerine itti. 20. Yüzyılın ikinci yarısında artık askeri işgalle bölgede fazla tutunamayacaklarını anlamışlardı. Türkiye'den Suriye'ye, Cezayir'e, Irak'a, Fas'a bölgenin hemen hemen her ülkesinde yıllara yayılan ama neredeyse kesintisiz denebilecek ulusal kurtuluş savaşları, isyanlar, direnişler yaşanıyordu. Emperyalistler bu ülkelerden teker teker kovuluyordu.

Ortadoğu, petrol, doğalgaz, yeraltı ve yerüstü zenginlikler ve yüz milyonlarca nüfusla önemli bir pazardı. Emperyalistler böyle bir bölgeden vazgeçemezlerdi. Kapıdan atılanlar bacadan girmeye karar verdiler. Yeni-sömürgeciliği keşfettiler. Askeri işgallere artık zorunlu olmadıkça başvurmayacaklardı.

Kovuldukları ülkelerde önceden işbirlikçiler yaratmaya çalışmışlardı. Diğer yandan bu ülkelerde, kurtuluş hareketlerine genellikle küçük burjuva yurtseverler önderlik etmişti. Kurtuluştan sonra bu önderlikler Sosyalist Blok'tan ve sosyalizmin prestijinden, Sovyetlerin maddi, manevi ve politik desteğinden kaynaklı belli sosyal uygulamalara girmişlerdi. Ancak, küçük burjuva sınıf karakterlerinden kaynaklı, tam olarak sosyalistleşemediler. Ülkelerinde öz olarak kapitalizmi geliştiriyorlardı. İşte emperyalistlerin tekrar gireceği "baca" bu idi. Emperyalistler, Ortadoğu'dan çekilirken, çözülmesi zor sorunlar yaratarak, geri dönüş zemini yaratmışlardı. Örneğin bir çok yeni devlet yarattılar. Halkları böldüler. Bazı halklar devletsiz bırakıldı. Dini ve mezhepsel çelişkileri derinleştirdiler.

Ortadoğu, 20. yüzyıl boyunca, emperyalizm açısından, zenginliklerine ek olarak ayrı bir önemi daha taşıyordu. Bu da, Sov-

Tarikat holdingleri elde ettikleri kârı, kapitalist mantığa uygun olarak yeni yatırımlara dönüştürüyor. En irileri tipik birer tekelci oluyor. Bunların diğer tekelcilerden, tekelci burjuvalardan hiçbir farkları yoktur. Özel mülkiyetçidirler, serbest piyasa ekonomisini savunurlar, varlıkları sömürü üzerine kuruludur. Farklılıkları, tarikat, cemaat üyesi olmalarıdır. Ki bu farklılığı da kapitalistleşmede, tekelleşmede bir malzeme haline çevirmişlerdir.

yetler Birliği'ni kuşatmaktı. Sosyalist sistem, emperyalizm açısından varlık ya da yokluk anlamına geliyordu. Emperyalizmin, İslamcılara yönelmesi, asıl olarak 1950'lerden sonradır.

Ulusal Kurtuluş Savaşlarında, İslami hareketler genellikle yoktur. Ortadoğu halklarının genel bir dindar karakteri olsa da, emperyalizme karşı savaşın önderliği asıl olarak yurtsever karakterlidir. İslami hareketler 20. Yüzyıl ortalarında çıkar ortaya. Sünni İslamcı Pakistan'da Mevhudi, Mısır'da Hasan El Benna, Şii İslamcı Humeyni'nin önderliğinde gelişen akımlar...

Bu hareketler, ilk çıkışlarında, belli bir sömürgecilik karşıtlığı yapsalar da ciddi bir direniş sergilemediler. Ulusal bağımsızlıklarını kazanan ülkeler de, daha ilk dönemlerinde gericileştirler. Şii hareketin gelişimi daha inişli çıkışlıdır. Belli dönemlerde emperyalizme karşı tavır almıştır. Ancak istikrarsızdır. Genel olarak, İslamcı hareketler, bu dönemde emperyalistlere yaslanıp, yurtsever iktidarlara karşı şeriat devleti mücadelesi vermeye başladılar. Yurtsever iktidarlar, "Sovyet ajanıydı", "Sovyetler ka-

fir ve dinsizdi”... Bu bakışla, Sovyetlere ve ilerici iktidarlara karşı kimi yerde “barışçıl” kimi yerde silahlı savaş yürüttüler.

İslami hareketlerin siyasi açıdan belirleyici özelliği pragmatist oluşlarıdır, yani siyasi çıkarıcılıklarıdır. Takiyecilik ve kullanma-kullanılma siyasi ilkeleridir. Siyasi açıdan dönemsel ilerici tavır alsalar da, felsefi gericilikleri çok geçmeden baskın çıkıp siyasi gericiliğe dönüşmektedir.

Bilimsel bir gerçektir; ancak sömürücü düzene, kapitalizme alternatif olanlar istikrarlı siyasi ilerici tavır alabilirler. İslamcıların alternatif bir ekonomik sistemleri yoktur. İslam, ortaya çıktığı dönemden bu yana, köleci, feodal, kapitalist her türlü sömürücü ekonomik sisteme uyum göstermiştir. Bugün de öyledir.

Emperyalizm İslamcıların bu durumunu değerlendirip, onları saldırı politikalarının bir parçası yapmak istemiştir. Son 60-70 yılda bunu genellikle başardığı söylenebilir.

İslamcılar, emperyalist işgal ve sömürü gerçeğine rağmen, baş düşman olarak komünizmi belirlemişlerdir. Ülkemizde Milli Türk Talebe Birliği, Komünizmle Mücadele Derneği gibi dernekler, Ortadoğu’nun değişik ülkelerinde, İslami Cihat, Taliban, Müslüman Kardeşler, El Kaide ve daha onlarca örgüt, emperyalizmle dolaylı dolaysız işbirliği içinde komünizme karşı savaştılar.

“Soğuk savaş yıllarında Yeşil Kuşak projesi çerçevesinde, Komünizmle Mücadele Dernekleri tarafından, komünizme karşı bir kalkan haline getirildik.”(Abdurrahman Dilipak-Evrensel-3.04.2004)

Amerikan emperyalizmi Radikal İslamcıları bölgenin her yerinde destekledi. Suudi Arabistan merkez olarak, Pakistan, Afganistan, İran, Türkiye, Irak ve diğer Ortadoğu ülkelerinde İslamcılığı destekleyerek, Sovyetler Birliği’ne karşı Yeşil Kuşak oluşturma Projesi, Amerikan emperyalizminindir. Radikal İslamcılar ve genelde tüm İslamcılar Amerika’ya canla başla hizmet etiler.

Sempatizanlarını, “şimdi asıl düşmanımız kafir Sovyetler, Amerika’yla sonra he-saplaşacağız” diye aldattılar. Dini telkinlerle kitleleri belli oranda uyutabildiler. Amaçlarına ulaşmak için “şeytan Amerika’yı kullanıyorlardı”! Kullanma politikası öyledir ki, bir süre sonra kimin kimi kullandığı belli olmaz. Belirleyici olan güçlü olandır. Amerika onları Sovyetler’e karşı kullanmıştı. Emperyalizmin hem vurucu gücü hem de kitle tabanı olmuşlardı. Daha çok işbirlikçilik için çağrıda bulundular. (*)

Sovyetler Birliği ve Sosyalist Blok dağılınca emperyalizmin Radikal İslamcı hareketlere ihtiyacı kalmadı. Bunları, her ülkenin durumuna ve kendi ihtiyaçlarına göre, ya tasfiye etmeye ya da yeniden şekillendirmeye başladı. Emperyalizmin, radikal İslamcılara ihtiyacı kalmadığı gibi, kendisi için sorun olmaya başlamışlardır.

Filistin, Lübnan gibi yerlerde 90’larda, sosyalizmin prestij yitirmesinden kaynaklı İslami hareketler yükselişe geçmişti. Her ne kadar istikrarlı bir anti-emperyalist çizgi izlemeseler de, emperyalizm açısından sorunlardı. Diğer yandan Afganistan, Çeçenistan gibi yerlerde emperyalizmin beslediği Selefiler, El Kaide, Taliban gibi Radikal hareketler, halkın haklı bazı taleplerini sahiplenerek ya sorun çıkarıyor ya da kontrolden çıkıyordu. Anti-Amerikan tavır alıyordu.

“İlmli İslam”, Emperyalizme Uygun İslam Demektir

11 Eylül saldırıları ve Afganistan’a emperyalist saldırı sonrasında, ABD emperyalizmi “İlmli İslam Modeli”ni geliştirdi. Bu modeli, Ortadoğu’da ve Kuzey Afrika’da, Radikal İslami hareketleri tecrit etmek, kitle bağlarını koparmak için kullandı. Kullanmaya devam ediyor. ABD’nin 2002 yılında ilan ettiği “Ulusal Güvenlik Stratejisi”ne göre; “ABD, din ve vicdan hürriyeti-ni, başka yönetimlere karşı koruyacaktır... Özellikle İslam dünyasında ilimli ve çağdaş

devletleri destekleyecek, terörizme olanak tanıyan koşul ve ideolojilerin hiç bir ülkede verimli toprak bulmamasını sağlayacaktır.”

Guantanamo’da, Kuran-ı Kerim’i tuvalete atan, Bagram işkencehanesinde aynı Kuran’ı yırtan, Irak, Filistin, Afganistan ve onlarca ülkede Müslüman halkı katleden, ırzına geçen ABD emperyalizmi, “İslam dünyasında din ve vicdan özgürlüğünü koruyacak”tı! Aynı şekilde İslami değerleri aşağılayan Avrupa emperyalistleri de destek olacaktı. Yani emperyalistler halklarla alay ediyorlardı.

“İlimli İslam”, sömürünün, emperyalist düzenin, emperyalizmle işbirliğinin meşrulaştırılması, halkın dini ve değerleri kulanılarak, istismar edilerek öfkesinin törpülenmesi için emperyalizm tarafından geliştirilmiştir. Unutulmamalıdır ki, tarih boyunca din egemen sınıfların elinde sömürü ve baskı aracı olmuştur. Egemen sınıflar, kendi çıkarlarına göre dini yeniden yeniden şekillendirmeye çalışmışlardır.

İlimli İslam, emperyalizme uygun İslam demektir. İslam’daki, zulme karşı durmak, “işgalci kaire karşı savaşmak, cihat etmek gibi emperyalizme direkt karşı duruşu simgeleyen özelliklerin törpülenmesidir. İslam’ın, türban, namaz ve oruca indirgenmesi, diğer taraftan da emperyalizmin tüketim kültürüne uygun yaşanmasıdır. Yozluğun, dejenerasyonun kanıksanması, normal görülmesidir. Emperyalist tekellerin sömürüsüne, bir avuç asalağın dizginsiz zenginliğine bir şey dememek, halkı “bir lokma bir hırka”ya razı etmektir.

Yani, ilimli İslam, yine, emperyalizmin kitle tabanını oluşturacak, gerekirse “teröristlere karşı” savaşacaktı. 70’lerdeki “Yeşil Kuşak Projesi”, “Açık Yeşil Kuşak” olacaktı. İlimli İslamcı güçler, hem İslamcı olacaklar, hatta şeriatı savunacaklar, ama aynı zamanda kapitalizmi sürdürececek, emperyalizme uyumlu olacaklardı.

İlimli İslam için, emperyalizmin ilk talebi, din eğitiminin değiştirilmesiydi. Eğitimin içeriği, ilimli İslam’ın güçlendirilmesine uy-

İlimli İslam, emperyalizme uygun İslam demektir. İslam’daki, zulme karşı durmak, “işgalci kaire karşı savaşmak, cihat etmek gibi emperyalizme direkt karşı duruşu simgeleyen özelliklerin törpülenmesidir. İslam’ın, türban, namaz ve oruca indirgenmesi, diğer taraftan da emperyalizmin tüketim kültürüne uygun yaşanmasıdır. Yozluğun, dejenerasyonun kanıksanması, normal görülmesidir. Emperyalist tekellerin sömürüsüne, bir avuç asalağın dizginsiz zenginliğine bir şey dememek, halkı “bir lokma bir hırka”ya razı etmektir.

gun olmalıydı. Suudi Arabistan’dan Lübnan’a, Suriye’den Ürdün’e, Mısır’a, Fas’a kadar din eğitime müdahale edildi. İşbirlikçi, ya da iradesizleşmiş Arap liderler, böyle bir dayatmanın karşısında duramazlardı. Kaderlerini emperyalizmle ortak gördükleri için, öyle bir niyetleri de yoktu. Bu değişimden sadece Sünni İslam değil, Şii’ler de nasibini aldı. Ruhani Lider Ayetullah Ali Sistani liderliğindeki Şii akımdan, özellikle, Irak İslam Devrimi Yüksek Konseyi hareketi ve Dava Partisi, ilimli Şii İslam’ın hareketleri oldular. Amerika’nın fiili işgali nedeniyle, dönem dönem emperyalizmle çelişkiler yaşasalar da belirleyici olarak ilimli İslam’ın yayılma odakları oldular.

Emperyalizm, eğitim sistemlerini bir yandan ilimli İslam’a uygun hale getirirken diğer yandan İslami değerlere karşı sistematik bir saldırı başlattı. Kuran’ın tuvalete atılmasından yırtılmasına, İslam peygamberinin domuza benzetildiği karikatürlere,

İslam'ın değerlerini aşağılayan filmlere kadar bir dizi emperyalist, psikolojik, kültürel saldırı gerçekleştirildi. Bu saldırılar Müslüman kitlede genel bir tepki yaratsa da bunlar kısa süreli oldu. Saldırıları genel olarak kanıksanmış oldu.

Böylece saldırılar, uzun vadede istediği sonucu almış oldu. Çünkü, İslamcı önderlerin emperyalist kültüre karşı duracak, savaşacak moral değerleri de yoktur. Daha düne kadar "Batı" her yönden üstün görülüyor, hayranlık duyuluyordu. Sonuçta, saldırıların yarattığı kanıksama ve duyarsızlık, ılımlı İslam'ın işine yarayacaktır. İslam, sözde İslami, pratikte batıcı bir yaşam tarzı ve kültürü demektir.

"İlmlı İslam"ın Modeli : AKP

Emperyalizm, "ılımlı ve çağdaş devletleri desteklemek" sloganı çerçevesinde, bölgede bir çok ılımlı İslam partisi kurdurttu ya da var olanları yeniden şekillendirdi. Türkiye'de Adalet ve Kalkınma Partisi(AKP), Lübnan'da Hariri ailesinin önderliğindeki Müstakbel Hareketi, Ürdün'de Müslüman Kardeşler, Fas'ta yine Adalet ve Kalkınma Partisi... Liste uzatılabilir. Bu hareket ve partilerin çoğu bulundukları ülkelerde ya tek başına iktidar yapıldılar veya koalisyon ortağı oldular. İktidara giden her adımda ABD'nin bilfiil desteği görüldü. Örneğin Fas Adalet ve Kalkınma Partisi seçim sonuçlarına bizzat ABD'nin müdahalesiyle iktidar ortağı oldu. Bu sadece bir örnektir. İlmlı İslam'ın yaygınlaşması ve Ortadoğu ve Afrika ülkelerinde, iktidara gelmesi için, Amerikan emperyalizminin müdahaleleri sürekli ve çeşitli olacaktır.

Kapitalizme Karşı Olunmadan Sömürüye ve Zulme Karşı Olunamaz

Ne AKP ve ne de bugünkü politikaları

birden bire ortaya çıkmıştır, ne de İslamcılarının egemenlerle ve emperyalistlerle işbirliği yenidir. Ortadoğu'daki Afrika'daki İslamcı iktidarlar Suudi Arabistan'da Kuveyt'te, Ürdün'de, Irak'ta ve diğer pek çok ülkede emperyalizmle işbirliği yapmış, emperyalizmin desteğiyle iktidar olmuş iktidarını sömürü ve zulümle sürdürmüştür.

Bugün, emperyalizmin yarattığı "İlmlı İslam", işbirlikçiliğin, sömürüye ve zulme ortak olmanın adıdır. Burjuvaziye, emperyalizme tavır almamanın adıdır. "Din kardeşlerini" daha fazla sömürerek zenginleşmenin adıdır. Din maskeli burjuvazidir.

İslamcılarının Tarihi, Kullanılmanın Tarihidir

Türkiye'de İslamcılar, istisnai küçük gruplar dışında, geçmişten günümüze emperyalizm eliyle ve ona göbekten bağımlı olarak gelişmişlerdir. Kapitalizme, emperyalizme ve faşizme karşı olmadıkları gibi anti-komünisttirler. Emperyalizm ve Oligarşi tarafından devrimcilerin ve halkın mücadelesine karşı kullanılmışlardır.

Her dönem sömürüyü, işbirlikçiliği meşrulaştırmışlar, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi verenlerin karşısında olmuşlardır. "Anarşi, terör, fitne" vb. demagogilerin ve yalanların yayıcısı olmuşlardır.

AKP'yi Oluşturan İslamcılar, 6-7 Eylül'leri, Kanlı Pazarları, Maraş'ları Yaratanların, 12 Eylül Cuntasını Destekleyenlerin İçinde Olmuşlardır

Bugünün, Cumhurbaşkanı, başbakanı, bakanları, İslami Holdinglerin sahipleri, dünün Komünizme Karşı Mücadele Derneklerinin, MTTB'nin (Milli Türk Talebe Birliği) yöneticileri, militanlarıdır. Onlar 1966'da CENTO toplantısı için ülkemi-

ze gelen ABD Dışışleri Bakanı Dean Ruck’a, Vatansever Devrimci Gençlik “Amerikalı İt Evine Git!” derken; “Konuksever Türk Gençliği Dean Ruck’a Hoşgeldiniz der”! de-yip Devrimci Gençliğin karşısında dikilenlerdir.

İlimli İslamcıların, Yoksulların öfkisini denetlemek, törpülemek, başka kanallara akıtmak temel görevlerindendir. Fethullah Gülen ve Fethullahçılar bunun için yalnız ülkemizde değil emperyalizmin yeni sömürgecilik ilişkilerini geliştirdiği Ortadoğu ve Afrika ülkelerinde, Kafkas ve Balkan ülkelerinde de “çalışıyorlar”. Okulları, yurtları, “Yardım Dernekleri”, televizyonları, radyoları, gazeteleri bunun içindir. CIA ile, Graham Fuller’lerle kafa kafaya verip, bir yandan “İlimli İslam” adı altında din emperyalizme uyumlu hale getirilirken bir yandan da şükürcülük’e, gerici düşünce ve yaşam biçimiyle halkın direnme, mücadele dinamikleri yok edilmeye çalışılıyor.

AKP, Müslüman halklara ve tüm dünya halklarına, modernliğin, gelişmişliğin, özgürlüğün, demokrasinin ve refahın modeli olarak sunuluyor ama AKP asıl olarak dinini bile emperyalizme pazarlayan sömürü hır-sının, emperyalist tekellerin ve ABD’nin bir dediğini ikiletmeyen işbirlikçiliğin, riyakarlıkta, yalancılıkta ustalaşmanın modelidir. Dün din, iman, Kuran deyip emperyalizmin Yeşil Kuşak Projesinde yer alıp “Kanlı Pazar”ları yaratan, 6. Filo’yu Kible yapıp namaz kılan da bunlardır. BOP’un eş başkanı olup Libya’da emperyalistlerin “zaferinin” “şükür namazını” kılan da bunlardır. Onlar Allah’a değil, kendilerine Libya pastasından kırıntı da olsa pay verecek emperyalistlere dua ediyorlar.

Zenginleşen, burjuvalaşan İslamcılar bir yandan dini kullanarak “bu dünyanın geçici olduğu fikrini”, şükürcülüğü yayıyorlar bir yandan da sadaka kültürünü yerleştiriyorlar. Deniz Feneri, Cansuyu, İHH gibi “yardım” dernekleriyle halkın dini ve yardımseverlik duygularını sömürerek soygun yapıyorlar. Deniz Feneri örneği aynı zaman-

İlimli İslamcıların, Yoksulların öfkisini denetlemek, törpülemek, başka kanallara akıtmak temel görevlerindendir. Fethullah Gülen ve Fethullahçılar bunun için yalnız ülkemizde değil emperyalizmin yeni sömürgecilik ilişkilerini geliştirdiği Ortadoğu ve Afrika ülkelerinde, Kafkas ve Balkan ülkelerinde de “çalışıyorlar” okulları, yurtları, “Yardım Dernekleri”, televizyonları, radyoları, gazeteleri bunun içindir.

da Dindar burjuvazinin ahlakını ve, nasıl bir riyakarlık içinde olduğunun da göstergesi olmuştur. Yimpaş örneği, Erbakan’ların, Abdullah Gül’lerin “Kayıp Trilyon olayı” da AKP tarafından unutturulmaya çalışılan örneklerdir.

AKP, 2011yılı içinde, tam bir seferberlik halinde ülkeden ülkeye toplantıdan toplantıya koştu. “Libya Libyalılarındır” deyip güya Libya’nın emperyalistlerce yağmalanmasına karşı çıkıyormuş gibi göründü, Somali’ye “yardım kampanyası” başlatıp emperyalistleri “duyarsızlıkla” “eleştirdi” Filistin’i dilinden düşürmedi.

Kesin olan şudur ki; AKP ne yaptıysa ABD Emperyalizminin bilgisi ve onayıyla yaptı. Sürdürülen oyun Büyük Ortadoğu Projesi(BOP)’ni daha rahat sürdürmek içindir. Emperyalizm “Papaz Rolü” verdi, Suriye’de Esad’la, Libya’da Kaddafi’yle, İran’la samimiyet oyunuyla emperyalizmin taleplerini götürdü, onlara da bu istekleri yerine getirmelerini tavsiye etti. Emperyalizm “Cellat rolü” verdi, Esad’a, Kaddafi’ye restler çekip, tehditler yağdırdı.

AKP, bir elinde Kuran, bir elinde em-

peryalist ve işbirlikçi tekellerin istek ve çıkarları, ülkemizi “en iyi şekilde pazarlamak” için çalışıyor. Yine bir elinde Kuran, bir elinde faşizmin silahları halkın mücadelesini ezme, umudunu yok etmeye çalışıyor. Dillerinden düşürmedikleri vatan-millet, özgürlük-eşitlik sözleri yalandır. En azgın sömürü ve zulüm, doldurulan hapishaneler, Kürt halkını inkar ve imha, Alevi halkın asimilasyonu ve aşağılaması gerçekliktir. AKP’nin halka yönelik zulmü sayesinde ki 25 binden fazla emperyalist şirket yağma ve sömürü için ülkemize akın ediyor. Koçlar, Sabancılar, Çalıkler, Ülkerler kar rekorları kırıyor.

AKP emperyalistler açısından örnek bir işbirlikçilik ve onlarda şu güveni yaratmıştır: 30 ülkede “faaliyet yürüten” sigorta şirketi Ergo’nun yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı Andreas Kleiner “*öngörülmeyecek bir durum yaşanmadığı müddetçe biz sonsuza kadar Türkiye’deyiz*” diyor. (Haber Türk Gazetesi 18.09.2011)

AKP, Emperyalist Tekellerin Her İsteğine Cevap Verebilecek, Tam Emperyalizmin İsteddiği Bir Parti Modelidir

Financel Times, “*ABD’nin, Türkiye’nin yeni hükümeti AKP’ye büyük yatırım yaptığını çünkü Türkiye’yi diğer İslam ülkeleri arasında bir model olarak gördüğünü yazdı.*” (Radikal-29.11.2002) İlimli İslam’a model parti AKP yapıldı. Çünkü AKP; İslamcı geçinmeye ve görünmeye devam edip ama aynı zamanda tüm kurallarıyla kapitalizmi hayata geçirecek, emperyalist tekellerin her isteğine cevap verebilecek bir parti olarak, tam emperyalizmin istediği bir parti modelidir

Emperyalistler Türkiye’ye ve AKP iktidarına övgüler yağıdırıyor. Emperyalist kurumlar Türkiye’nin kredi notunu yükseltiyor.

25 binden fazla emperyalist şirket ülkemizde “yatırım yapıyor”, “faaliyet yürütüyor”.

Amerika ve genel olarak emperyalistler yaptıkları bu “büyük yatırım”ın karşılığını geçen yıllar içinde misliyle aldılar. İşte sadece birkaç rakam...

2002’de ABD’yle ticaret hacmi, 6.300 milyon dolarken, 2008’de 16.261 milyon dolara yükseldi.

2006’da 730 Amerikan şirketi varken, 2009’da 964’e yükseldi.

Uluslararası sermayeli şirket sayısı 1999’da 4 bin iken, 2003-2007’de 17 bin 756’ya yükseldi.

Emperyalist sermaye girişi 2003’de 1.1 milyar dolardı; 2007’de 22 milyar dolara yükseldi.

Rakamlar daha da ayrıntılandırılabilir. Ancak, yukarıda verilen bilgiler de AKP’nin emperyalist sömürünün önünü nasıl açtığını göstermeye yeter. Bu süreçte ise AKP içte ve dışta “dindar” bir görüntü vermeye, halkımızı ve Ortadoğu halklarını İslamcılığı konusunda aldatmaya devam etti.

AKP bu yönleriyle ABD’ye güvenceler vermiş kendini ispatlamış bir partidir. Amerika’nın, Ortadoğu ve Kuzey Afrika’yı kapsayan, Büyük Ortadoğu Projesi’nin (BOP) eş başkanlığını, Recep Tayyip Erdoğan yürütmektedir. BOP, Fas’tan Pakistan’a kadar geniş bir bölgede Amerikan çıkarları için savaşmak, bu çıkarları garanti altına almak projesidir.

BOP çerçevesinde, Afganistan işgalinden, Irak işgaline, Libya’ya saldırıya, Suriye’ye yaptırımlara kadar Türkiye Oligarşisinin politikaları, nadir istisnalar dışında, Amerika’yla tıpatıp aynıdır. Oligarşinin, bu kiralık katillik politikasının, kurmayı ve uygulayıcısı AKP’dir. Ancak, saldırısı sadece askeri değildi. Ya da, sadece askeri saldırılara lojistik destek sağlamak biçiminde olmadı. Tersine, belki askeri saldırıdan daha önemlisi, AKP bölgede, Amerika’ya karşıtlık veya muhalefet dinamiklerinin yok edilmesi, ılımlılaştırılması görevini üstlendi. ABD’nin

ılımlı İslam modeli AKP dinciliğidir. Nitekim yeni oluşturulan ve henüz toplanmayan Terörle Mücadele Konferansı'nın eş başkanlığını yine Tayyip Erdoğan, ABD ile birlikte üstlenmiştir. Konferans, temel amaçlarını “*teröre karşı mücadele ve ılımlı İslam'ın yaygınlaştırılması*” olarak ilan etti.

Güçlü bir propaganda ile Türkiye modeli Ortadoğu halklarına pazarlanıyor yıllardır. Kapitalizmin azgın sömürüsü gizlenip, batı yaşam tarzı ve dinciliğin birleşimi bir ülke pazarlanıyor. Ortadoğu'daki İslamcı hareketleri de, genel olarak İslam'ı da, ılımlı İslam biçiminde şekillendirmek istiyor AKP. Emperyalizmin çıkarları bunu gerektiriyor çünkü. 2011, Eylül ayında Tayyip Erdoğan'ın Mısır-Libya-Tunus gezisi sırasında başlattığı laiklik tartışması böyle operasyonlardan biridir.

Laiklik tartışması, AKP'nin bölgede, İslam'ı Amerikancılaştırma, Kabe yerine Beyaz Saray'a taptırma operasyonu maskesini nispeten indiren bir tartışmaydı. Ülkede ve dışarıdaki AKP destekçisi İslamcıların dahi gizli veya açık tepkisini çekti. AKP'nin canhıraş destekçilerinden Ali Bulaç; “*Ortadoğu'da, üstelik dindarlar eliyle ve iktidarında- İslamiyetin hayatın dışına çıkarılıp küresel ekonomiye postmodern kültüre entegre olduğu, sekülerleştirildiği(**) yeni bir düzen öngörülüyor. Soru şudur: Biz bu projede öncü rolü oynamayı kabul ediyor muyuz?*” (19.09.2011) diyor. Ülkemizde, AKP ve destekçisi İslamcılar bu rolü oynuyorlar zaten. Kaldı ki kendi sözde prensiplerine ilk kez kazma vurmuyor İslamcılar... 28 Şubat'ın ve İsrail'le ilişkilerin geliştirilmesinin altında Erbakan'ın imzası ve Gül'den Tayyip'e hepsinin onayı vardır.

Bugün AKP, Müslüman halklara ve tüm dünya halklarına, modernliğin, gelişmişliğin, özgürlüğün, demokrasinin ve refahın modeli olarak sunuluyor ama AKP asıl olarak dinini bile emperyalizme pazarlayan sömürü hırslının, emperyalist tekellerin ve ABD'nin bir dediğini ikiletmeyen işbirlikçiliğin, riyakarlıkta, yalancılıkta ustalaşmanın modeli-

dir aynı zamanda. Dün din, iman, Kuran deyip emperyalizmin Yeşil Kuşak Projesinde yer alıp 1969'da “Kanlı Pazar”ları yaratan, 6. Filo'yu Kible yapıp namaz kılan da bunlardır. BOP'un eş başkanı olup Libya'da emperyalistlerin “zaferinin” “şükür namazını” kılan da bunlardır. Onlar Allah'a değil, kendilerine Libya pastasından kırıntı da olsa pay verecek emperyalistlere dua ediyorlar

İslamcılıkları sahte olduğu gibi, anti-laiklikleri de sahtedir. Tek ilkeleri menfaatleridir, ABD hizmetkarlığıdır. ABD, ılımlı İslam projesi gerektiğinde, Suudi Arabistan'daki gibi şeriatı, gerektiğinde Türkiye'deki “laiklik”i savunmayı dayatıyor, AKP de bunu yapıyor. Ali Bulaç'da, Fetullah Gülen'de yıllardır bunu yapıyorlar. İslam'ı yeniden şekillendiriyorlar. Amerika'yı rahatsız eden, konjoktürel olarak emperyalizme karşı tavır alabilen Radikal İslam'ın yerine ılımlı İslam'ı savunuyorlar. İlimli İslam'ın tek değişmeyecek özelliği Amerikan hizmetkarlığıdır; onun dışında şeriatçı da olabilir, laik de... peçeyle de dolaşabilir şortla da...

Bu durum, AKP'nin de, Tayyip Erdoğan'ın da karakterini net olarak göstermektedir. “*İran, Arap dünyasını Erdoğan'ın üzerinden gelebilecek laiklik tehlikesine karşı uyarıyor. İnanması gerçekten zor. Türkiye'deki laiklik uygulamasının siyaset sahnesine ilk çıktığı günden beri yeminli karşıtı olan Erdoğan, 'Arap Baharı'nın ağır atmosferinde, kendi icat ettiği yeni bir laiklik rüzgarı estiriyor*”. (Radikal-Murat Yetkin-20.09.2011)

Bunda inanılmayacak bir şey yok. Tayyip Erdoğan, bölgedeki İslami hareketleri, Amerika adına yeniden şekillendirmek, onları tercihe zorlamak istiyor. Diğer yandan Arap halk kitlelerine mesajlar veriyor. Amerikan işbirlikçisi liderlerden bıkan, çıkış yolu arayan Arap halklarına sahte umutlar veriyor. Bu sahte umutları, İsrail'e karşı söylemleriyle güçlendiriyor. Böylece halkların umutlarını farklı bir yoldan Amerika'ya

angaje ediyor. Böylece yıpranan işbirlikçi Arap liderlerinin yerini dolduruyor.

AKP'nin İşbirlikçiliği ve Anti-ABD, Anti-Siyonist Söylem İstismarcılığı

Recep Tayyip Erdoğan'ın liderliğindeki AKP'nin Amerikan işbirlikçiliği, ülke içinde emperyalist sermayenin önünü açmak, ülkenin her karış toprağını emperyalist talana açmak konusundaki pervasız tutumlarıyla net olarak açığa çıkıyor. Diğer yandan özellikle, Genişletilmiş Ortadoğu denen, Fas'tan Pakistan'a kadar uzanan bölgede ABD'nin siyasi, askeri ve diplomatik sızma gücü olarak kendini ispatlıyor. 10 yıla yaklaşan AKP iktidarının içte ve dışta belirgin özellikleri Amerikan uşaklığı olmuştur.

Emperyalistler de, bizzat AKP kurmayları da, bu işbirlikçiliği defalarca açıkladılar. Amerikan emperyalizminin sözcülerinden New York Times Gazetesi "*Erdoğan kuvvetli bir biçimde batı yanlısı. Amerika'nın Erdoğan'ın başarısında güçlü çabaları var.*" diye yazıyordu 2004 yılında... Tayyip Erdoğan'ın açıklamaları ise bunu onaylar nitelikte... "*ABD şirketlerinin sorunlarını biliyoruz, onları da çözme konusunda kararlıyız.*" diyordu. Geçen yıllar içinde Cumhuriyet tarihinde eşi görülmemiş şekilde Amerikan ve diğer emperyalist şirketlerin önünü açtılar.

İşbirlikçilik ekonomik alanla sınırlı değildi. Ortadoğu ve dünya halklarının katillerinden, Amerikan eski Başkanı George Bush'un yardımcısı Dick Cheney, "*Kim diyor ABD dünyada yalnız kaldı diye. Türkiye, Pakistan, Suudi Arabistan var. Onların yardımıyla binlerce terörist öldürdük.*" (Ekmek ve Adalet Dergisi-01.02.2004) diyordu.

AKP'nin misyonu açık ve net; Bölgede, emperyalizme karşı direnen halkları, devrimci veya radikal İslamcı hareketleri katletmek için Amerika'ya yardım etmek.

Çoğu zaman ABD'ye gerek kalmadan bu katilliği kendi eliyle yapmak.

İslamcı katili AKP, Müslüman görmeye devam ediyor. Amerikan uşaklığında Cumhuriyet tarihinde Menderes'i, Özal'ı geçen Tayyip, Amerika karşıtı görünebiliyor.

Lübnan'da İsrail sınırını koruyarak; Hamas'ı emperyalist çizgiye çekerek; Suriye'ye baskı yaparak; İran'a karşı Füze Kalkanı Projesini kurarak; her türlü askeri, ekonomik ve siyasi ilişkileri en üst boyutta sürdürerek, İsrail'i dört bir yandan korumaya alan AKP, anti-Siyonist görünebiliyor.

Pragmatist ve işbirlikçi liderler, bölge halklarını umutsuz kılmıştır. Bölgede sol, sosyalist alternatif güçlü değildir. Bunu gören AKP, bu zeminde iki yüzlü politikalarla kendini meşrulaştırmaktadır. Emperyalistler arası ilişkileri bilmekte ve bunları propagandif amaçlı hangi ölçüde kullanabileceğini hesaplamaktadır. Türkiye oligarşisinin bu ilişkilerde bir uşaktan öte fonksiyonu yoktur. Bu nedenle, bu ilişkileri, derinleştiren veya çözen değil, kendi uşaklığını efendisine daha çok ispatlama amaçlı kullanmaktadır. İki yüzlülüğü de buradadır.

Ülke içinde ve bölgede katliam ortaklığı, efendisi Dick Cheney gibi bir katil tarafından tescillenirken diğer yandan "One minute" şovlarıyla, Cumhurbaşkanı Peres nezdinde İsrail'in katilliğini yüzüne vurmakta, Müslüman-Arap halklar nezdinde sempati toplamaktadır.

Oysa, Mavi Marmara baskınında, kendi vatandaşlarına sahip çıkamayan onlardır. Katledilen, tutuklanan vatandaşlarının haklarını koruyamamıştır. Bu hakların, uluslararası alanda alınmasındaki iradesizliği, güçsüzlüğü açığa çıkmıştır. İşte bu iradesizliği örtmek için ABD'nin Netanyahu hükümetini belli konularda sıkıştırma operasyonunun gönüllü maşası olmuştur. Maşalık rolünü de İsrail karşıtı gibi pazarlamaktadır.

1 Mart 2003'te, ABD'nin Irak'a saldırı için, Türkiye topraklarını istediği gibi kul-

lanmasını öngören tezkerenin TBMM’de kabul edilmemesi de AKP’nin Ortadoğu’da Amerikan karşıtı görünmesinde rol oynadı. Daha doğrusu AKP bunu iyi kullandı. 1 Mart tezkeresi sonrasında ABD’nin ülkemizi açık askeri alan gibi kullanmasını sağlayacak tezkere, genelge ve kararnameler çıkarıldı. Pratikte uygulandı. 2003’te Tayyip Erdoğan Irak’taki işgalci Amerikan askerleri için “*Kahraman çocuklarınızın anavatana en az kayıpla dönmesini umuyor ve dua ediyoruz*” diyordu. Kaldı ki zaten on yıllardır var olan askeri üsler aracılığıyla ABD, Irak’a karşı savaşta Türkiye topraklarını kullandı, kullanmaya devam ediyor. AKP, BOP eş başkanı olarak başta İran ve Suriye’ye karşı Amerikan politikalarının taşeronluğunu yapmaktadır. “*Hükümetiniz bir patlamayı önlemek için Suriye’ye değişim konusunda ve bu değişimiz hızlı yapılması konusunda doğru mesajlar veriyor. Bize çok doğru geliyor. Biz de aynı tavsiyeleri veriyoruz ama bizi dinlemiyorlar. Belki sizi dinlerler.*” (ABD’nin Türkiye Büyükelçisi Frank Diccione-Aslı Aydıntaşbaş’la röportaj-11.04.2011-Milliyet)

ABD’yle “aynı mesajları vermek”, AKP’nin görevi burdur; taşeronluk... Bugün, bölgedeki her devlet veya hareket, AKP ile görüşmenin Amerikan elçiliğiyle görüşmek olduğunu biliyor. AKP kurmaylarının açıklamalarının ABD mesajı ya da ABD izni olduğunu biliyor.

Bölgenin ABD’ye açılan kapısı Türkiye oligarşisidir, AKP’dir. Bizzat Abdullah Gül ve Ahmet Davutoğlu’nun Suriye Devlet Başkanı Esad’a yönelttiği “ya çek git yada...”vb. aynı tehditler daha önce Libya Lideri Muammer Kaddafi’ye de, Irak Cumhurbaşkanı Saddam Hüseyin’e de yapılmıştı. Konuşan Obama mı Clinton mu yoksa Gül ve Davutoğlu mu, hiç fark yoktur.

AKP’nin politikasında iki yüzlülük temel ilkedir. Cumhuriyet tarihinin en Amerikan işbirlikçisi ve İsrail yanlısı hükümeti olduğu halde kendini, Amerika’yı eleştiren, İsrail’e kafa tutan olarak pazarlamaktadır. AKP

İlmli İslam’ın yaygınlaştırılmasıyla, emperyalist sömürünün sürekliliğinin ve güvenliğinin sağlanmasını amaçlıyor.

Emperyalizme karşı direnişi, ancak kapitalist sömürüye karşı olanlar istikrarlı sürdürebilirler. İslamcılar anti-kapitalist değildirlir. Bu nedenle, anti-emperyalistlikleri dönemseldir, tutarsızdır.

ve emperyalistlerin demagojik propagandaları, Ortadoğu’daki sol örgütlerin, egemenler arasındaki çelişkilere aşırı değer vermeleri, umudu bu çelişkilerde aramaları, AKP gerçeğinin görülmemesinde etkindir. Öyle ki, Ortadoğu’da sol ve ilerici güçler karşımıza AKP’yi savunarak çıkabilmişlerdir. AKP gerçeğini Ortadoğu halkları ve örgütleri nezdinde teşhir etmek çok önemli bir görevdir.

Örneğin İstanbul’da yapılan Libya Temas Grubu toplantısında, Libya’nın Ramazan’da da bombalanması kararı alınmıştı. Bombardıman kararına AKP de onay vermişti. Bu karar üzerinden daha bir kaç gün geçmeden Suriye Devlet Başkanı Esad’ı kendi halkını, hem de Ramazan’da, bombaladığı iddiasıyla eleştirmiş, tehditlerde bulunmuştu. AKP’nin politikasında belirleyici olan emperyalizmin çıkarlarıdır. Bu tavırlar AKP’nin işbirlikçiliğinin ve ikiyüzlülüğünün kanıtıdır.

İlmli İslam, Emperyalizmin Bölge Direniş Dinamiklerini Zayıflatma, Yok Etme Saldırılarından Biridir

İlmli İslam Projesi karşısında diğer İslamcı örgütler, hareketler ne yapıyor? Buna

karşı alternatif üretebiliyorlar mı, set oluşturabiliyorlar mı? İlimli İslam, asıl olarak, İslam'a yönelik bir saldırı değildi. Daha önce de ortaya koyduğumuz gibi, emperyalizmin bölge direniş dinamiklerini zayıflatma, yok etme saldırılarından biridir. Radikal İslamcı örgütler, bu saldırıya temelde karşı koymazlar. Ancak İslam'ı ilgilendiren boyutuyla, yani dini açıdan karşı koyabilirler. Bu nedenle ne kadar sonuç alacakları tartışmalıdır.

İlimli İslam'ın yaygınlaştırılmasıyla, emperyalist sömürünün sürekliliğinin ve güvenliğinin sağlanmasını amaçlıyor. Emperyalizme karşı direnişi, ancak kapitalist sömürüye karşı olanlar istikrarlı sürdürebilirler. İslamcılar anti-kapitalist değildirler. Bu nedenle, anti-emperyalistlikleri dönemsel, tutarsızdır. Hatta çoğu zaman, anti-emperyalistliklerinden bahsetmek de mümkün değildir, kendilerini genellikle anti-Amerikancılık veya anti-Siyonistlikle sınırlandırmaktadırlar. Doğalarına uygun tavır budur. Çünkü, İslamcılarının bir alternatif ekonomik sistemi yoktur. İslam kapitalizmle uyumludur. Ekonomik anlayışı, kapitalizmin vahşi bazı yönlerinin törpülenmesinden öteye gitmemektedir, gidemez de... İran, yaşanmış bir örnektir. Şah zamanı İran'ıyla bu günün İran'ının ekonomik farkı, zenginliğin o zamankinden farklı bir zümrenin elinde yoğunlaşmasıdır. Çok geniş halk tabakaları yine yoksuldur, işsizdir, evsizdir, ezilmektedir.

İslami örgütler, Şii'si, Sünni'siyle yoksul ve orta halli geniş halk tabanına dayanmalarına rağmen genellikle küçük burjuva, kaypak, feodal gerici önderliklere sahiptirler. Bu sınıfsal karakterleri onları uzlaşmacı, kaypak bir zeminde tutmaktadır. Burjuvazinin hamisi, emperyalizmin işbirlikçisi konumuna itiyor.

Müslüman Kardeşler'in son dönemde Ortadoğu'da yaşanan gelişmelerdeki politik tavrı tipiktir. İslamcılarının politik karakterini net verir. Mısır'da Mübarek'e karşı gösterilere başından sonuna kadar ciddi bir katılım göstermediler. Sistemi eleştiren bir ta-

vır takınmadılar. Emperyalizme ve Siyonizm'e karşı da belirgin bir karşı duruş sergilemediler. Gösterilerin ne tarafa evrileceğini seyretiler. Bekle-gör ve fırsatı yakalayınca düzende mevzi kap... Politikaları buydu. Mübarek'in istifasından sonra başa getirilen askeri cuntanın meşrulaşmasında rol oynarken, kitle hareketlerinin emperyalizme karşı yönelmemesi için; Siyonizm'e karşı yönelen kitle hareketinin öfkesinin kontrol altına almaya çalıştılar. Fırsat buldukça da düzene daha da yamandılar. Bölgede, emperyalizmin demokrasi demagojisiyle yaptığı askeri müdahalelerine destek verdiler, meşrulaştırdılar.

Libya halkına NATO bombalar yağdırırken, Mısır'da Müslüman Kardeşler'in önde gelen isimlerinden Fehmi Huveydi şöyle diyordu; *"Biliyoruz ki, hava bombardıman kararı Libya halkını savunmak için alınmadı... Bütün bunları anlıyoruz ve daha büyük bir zarardan kaçınmak ve yerel bir hedefi gerçekleştirmek amacıyla daha küçük bir zararı kabul etme ilkesinden hareketle geçici olarak bu süreci yaşıyoruz."* (Şuruk Gazetesi-21.03.2011-Aktaran Radikal Gazetesi) Açıktır ki, İslamcı örgütler, politikada çıkarıcılık ve fırsatçılıktan başka ilke tanııyorlar. *"Herhalde, Mısır'da Müslüman Kardeşler yine aynı mantıkla, Mübarek'e karşı 'ortak' tavır aldıkları muhalifleri yalnız bırakıp eski iktidar-ordu cephesinde mevziletiler."* (Nuray Mert-03.04.2011-Milliyet)

Müslüman Kardeşler'in Tavrı BOP'un Bir Parçası Olduklarını Gösteriyor

Ürdün'deki Müslüman Kardeşler, emperyalist işbirlikçi Krallığın istikrarı için kitlelerin tepkisini nötralize etmeye çalışırken; Suriye'deki Müslüman Kardeşler örgütü emperyalizm için kurşun sıkmakta, emperyalizmle belli çelişkileri olan Suriye'deki Beşar Esad iktidarının, ya hizaya sokulması ya da devrilmesi saldırısına katılmaktadır. İs-

İslamcılar eskiden Yeşil Kuşak Projesi'nde nasıl bir rol oynadıysa, bugün de BOP'ta aynı rolü ılımlı İslam'la üstlenmişlerdir.

Afganistan'daki Taliban'dan, Lübnan'daki Hizbullah'a, Irak'taki Ayetullah Ali Sistani'den, Fas'taki Adalet ve Kalkınma Partisi'ne, Filistin'deki Hamas'a kadar İslamcılarının hepsi emperyalizmle uzlaşmaya açıktır. Nitekim, Hizbullah Basın Sözcüsü'nün 2004 yılında, El Cezire televizyonuna yaptığı açıklama, bu uzlaşmacılığı net ortaya koymuştur. **“ABD'nin hatası bölgeye İsrail üzerinden girmek istemesidir. İsrail'i korumaktan vazgeçerse bölgedeki Amerikan çıkarlarıyla bir çelişkimiz olmaz. Kendisi açısından daha kazançlı olacaktır.”** Emperyalizmle uzlaşabilirlik yorumlamayı gerektirmeyecek kadar açık.

Bugün, bazı İslamcı örgütlerin, emperyalizmle yaşadığı çelişkiler, Amerika ve İsrail'e karşı savaşı, tabii ki geniş cephe anlayışın içerisinde gözardı edilemez. En geniş anti-emperyalist cepheye onları katmak emperyalizme karşı daha güçlü vurmak, onları etkilemeye çalışmak gerekir. Ancak İslamcı örgütlerin istisnasız tamamının, pragmatizmi, fırsatçılığı ve düşmanla uzlaşma eğilimleri gözden kaçırılmamalıdır. Anti-emperyalistlikleri dönemseldir. Büyük Ortadoğu Projesiyle ilkesel bir çelişkileri yoktur. BOP'un bir parçası olmaya istekli ve adaydırlar. Amerika'yla ciddi çelişkileri var gibi görünen İran'ın, 9 Nisan 2003 günü, ABD ordusunun Bağdat'a girişini olumlu bulan açıklaması, İslamcılarının halklara saldırı zemininde emperyalizmle nasıl bir araya geleceklerine bir örnektir. Bu örnekler çoğaltılabilir.

AKP'den Müslüman Kardeşler'e, Fethullahçılık Hareketine... Emperyalizmin Dünya Halklarına Sunduğu; “İslamcı Model”

“Din halkın afyonudur. Din, sermayenin

Afganistan'daki Taliban'dan, Lübnan'daki Hizbullah'a, Irak'taki Ayetullah Ali Sistani'den, Fas'taki Adalet ve Kalkınma Partisi'ne, Filistin'deki Hamas'a kadar İslamcılarının hepsi emperyalizmle uzlaşmaya açıktır.

kölelerinin insani görünümünü ve az buçuk insan onuruna yaraşır bir yaşam taleplerini içinde boğdukları bir tür manevi alkoldür” (Lenin-Seçme Eserler-Cilt 11-Syf: 435) Lenin, yüzyıl öncesinden dinin rolünü net koyuyor. Emperyalizmin din sevgisi bundandır ve her dönem öncekinden daha fazla dini ve özellikle İslam dinini destekliyor, yayıyor. *“Din ve vicdan özgürlüğünü savunma”*yı karar altına alıyor.

Katile ihtiyaç duyduğunda, “Yeşil kuşak” dönemindeki gibi silah sıkarak Radikal İslamcılarını kullanıyor. Kitlelerin emperyalist işgal ve sömürsünü kanıksamasını istediğinde ılımlı İslamcılarını destekliyor.

AKP'den Müslüman Kardeşler'e, Fethullahçılar'a kadar, tüm İslamcılar kapitalist sistemle barışıktır. Vurgun, talan, faiz, tefecilik, borsa tüm kapitalist sömürü araçları meşrudur. Genel dini vaazlar dışında bunlara herhangi bir eleştirileri yoktur. Zaten bir alternatifleri de yoktur.

Teknolojinin “gelişimin” mezziyetlerinden ağızlarının suyu aka aka bahsederler. Öz itibarıyla kapitalist sisteme hayrandırlar. Halk kitlelerine sadeliği, imanı vaaz eder; “bir lokma bir hırka” yaşam tavsiye ederler. Bunlarla yetinmelerini söylerler. Dinin gereği olduğunu söylerler. Ama, ılımlı İslamcı hareketlerin üst yönetimindekiler içinde, böyle yaşayan tek bir kişi bile yoktur. Çoğu büyük tüccar, sanayici veya toprak ağasıdır.

“Allah kullarını eşit yaratmamıştır. Bazı insanlar fakirlikle sınanmaktadır” derler ama

nedense Allah onları istisnasız zenginlikle varlıkla sınamaktadır. Emperyalistlerin çıkarlarını iyi koruyup korumadıklarıyla sınanmaktadırlar. Emperyalizmin kültürüyle de temelde bir sorunu yoktur. Tersine, te-kellerin ihtiyaçları çerçevesinde emperyalist kültürün geniş halk katmanları içinde yayılmasının, yani dejenerasyonun bilfiil uygulayıcılarıdır. AKP iktidarı döneminde uyuşturucu, alkol kullanımındaki artış, fu-huş ve çeteleşmenin dizginsiz yayılması te-sadüf değildir. “Batı kültürü” diye güya eleş-tirdikleri ne varsa İslami sürümünü kulla-nıyor İslamcılar. Özellikle de ılımlı İslam-cılar... İslami defileler, Haşemalar, beş yıl-dızlı otellerdeki iftar şovları... Ortadoğu’da, AKP ve diğer ılımlı İslamcı hareketlerin li-derlerinin çocuklarının neredeyse tümü Amerika veya Avrupa’da, ya eğitim görmüş ya da iş yapmaktadırlar. Emperyalist kültürü İslam perdesiyle örtüyor ve geniş halk kit-lelerine pazarlıyorlar.

Bütün bu İslamcı operasyonlara rağ-men kapitalizmin çelişkileri gizlenemez. Halk kitleleri memnuniyetsizdir. Emperya-lizme ve işbirlikçilerine karşı bir şekilde tep-ki göstereceklerdir. Yine ılımlı İslamcılar devreye girerler. Bu tepkiyi törpülemek, şid-detini azaltmak, ya da yanlış yöne kanallize etmektir görevleri... “Devlet kutsaldır”ın pro-pagandasını yaparlar. “Ulul emir”dir devlet. Karşı gelmek olmaz. Bu şekilde katliamlar karşısında dahi susmak gerekir. Fethullah Gülen, “Ulul emir” mantığıyla İsrail’e kar-şı direnişi dahi meşru görmemiştir.

Emperyalist sömürü ve zulmün her aş-a-masında, ılımlı İslamcılar geniş halk kitle-lerine, bu “manevi alkolü” içirirler. İşte bu nedenle emperyalizm dinin rolünü arttırmayı “Yeni Dünya Düzeni”nin bir parçası olarak görmüştür. Emperyalizmin yönlendirdiği “Din ve Barış Konferansı” şu kararı almış-tı; “Globalleşmek yeni yüzyılda artık bir se-çenek değil, zorunluluktur. Dinler 21. Yü-z-yılda dünyaya barış getirebilmek için tüm ka-pıları zorlamalı, insanları bilinçlendirme-li...” (28.11.1999-Milliyet)

Dünyanın dört bir yanına yayılan okul-larıyla Fethullahçılık bu misyonun tipik bir temsilcisidir. AKP’den Müslüman Kar-deşler’e, Fethullahçılık hareketine uzanan İ-s-lami çizgi, bu mantıkla emperyalistlerce şe-killendirildi. Yeşil kuşağın günümüzdeki bi-çimlenişi bu İslami çizgidir.

Fethullahçılık Bugün, Emperyalizm ve Oligarşi Açısından Nasıl Bir İşlev Üstleniyor?

Türkçe Olimpiyatlarının 2011’de do-kuzuncusu yapıldı. Yıllar içinde, geliştirile geliştirile artık bir festival havasında yaygın bir şova dönüştü. Afrika’dan, Asya’dan on-larca ülkeden gençler, çocuklar sahneye çı-kıyor, türküler, şarkılar söylüyorlar. “Fet-hullahçılar Türk kültürünü dünyaya yayıyor.” Verilmek istenen görüntü bu. Gerçek böy-le mi acaba?

Tarih göstermiştir ki, kültürün yayıl-ması asıl olarak ekonomik egemenlikle mümkündür. Yani tarih boyunca sömürücüler “fetih”, “gaza” adı altında ülkeleri işgal et-mişler ve kendi kültürlerini dayatmışlardır. Bugünkü dünyada da kültür yayılmacılığı-nın özü değişmemiştir.

Fethullahçıların, böyle bir faaliyetten amaçları, kültürlerin kardeşliği de olamaz. Türkçe Olimpiyatı şovlarının da, dünyanın dört bir yanına dağılan Gülen okullarının eği-tim sisteminin de amacı da bu değildir. Eğer öyleyse, neden gittikleri ülkenin dilini, kül-türünü, Türkiye halklarına tanıtmak, öğret-mek istememişlerdir.

Fethullahçılık hareketinin ideolojisi te-mel olarak, Türk-İslam sentezine dayan-maktadır. Ancak yukarıda ele aldığımız gibi, İslamcılığı, emperyalizmin hizmetin-de bir İslamcılıktır. Dolayısıyla Türklük de, bu işbirlikçiliğin örtüsünden başka bir şey değildir. Fethullah Gülen yıllar öncesinden düsturunu net ortaya koymuştur. “ABD’yi karışımıza alarak dünyanın hiçbir yerinde bir

şey yapmamız mümkün değildir.” İslamcı fırsatçının aklına, sömürünün, zulmün değişmesi diye bir şey gelmeyeceği için düsturunu pratikte şöyle tamamlıyor; “ABD’nin yanında olmak”. Nitekim on yıllardır ABD’yle omuz omuza diz dizedirler.

Nurcular, Milli Türk Talebe Birliği ve Komünizmle Mücadele Dernekleri döneminden itibaren ABD’yle bir gönül birliği içindedirler. Yeşil Kuşak Projesi’nin gönüllü unsurlarındandır. “Fethullah Gülen devletten yanaydı. O kadarki 1977’de Yüksek İslam Enstitüsü’nde boykot başladığında, ‘İslam’da boykot yoktur’ diyerek direnişi kırmıştı. Ayrıca sık sık anarşistleri, teröristleri devlete bildirmeyenlerin Allah katında sorumlu olduğunu söylüyordu.” (Sabah-30.12.2004)

2000’lerin başında, emperyalizmin yeni bir İslam arayışına en hızlı uyum sağlayanlardan biri Fethullahçılık hareketi oldu. Ülke içindeki örgütlenmesi, dünyanın dört bir yanına yayılan okulları emperyalizmin hizmetindeydi. Bu hizmetin, ılımlı İslam yoluyla, siyasi ve kültürel yönlerine değinmiştik. Yetiştirilen kadrolar da gönüllü Amerikan işbirlikçisi olmaktadır. Fethullahçıların hizmetleri sırf bununla da sınırlı değildir. “Rusya’nın iç istihbarat servisi FSB Başkanı, Rus basınına açıkladığı raporunda; “Nurcular tarikatının ABD istihbaratına çalıştığını” söyledi. (Hürriyet-16.12.2002). Yine Türkmenistan ve Kazakistan’da Fethullah’ın okulları, Amerikan istihbaratına çalıştığı şüphesiyle soruşturuldu. Şüpheler yerinde bulunarak okullar kapatıldı.

Görüldüğü gibi, Fethullahçıların kible-si Kabe değil, Beyaz Saray’dır; Milliyetleri Türkklük değil Amerikancılıktır.

Fethullahçılar, temel ideoloji kabul ettikleri Türk-İslam sentezini, emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden biçimlendirdiler. İslam, ılımlı İslam; Milliyetçilik de BOP çerçevesinde Amerika’ya hizmettir. Türk İslam sentezi de bu işbirlikçiliğin gizlenmesidir.

A KP’den Müslüman Kardeşler’e, Fethullahçılar’a kadar, tüm İslamcılar kapitalist sistemle barışıktır. Vurgun, talan, faiz, tefecilik, borsa tüm kapitalist sömürü araçları meşrudur. Genel dini vaazlar dışında bunlara herhangi bir eleştirileri yoktur. Zaten bir alternatifleri de yoktur.

Emperyalizm Ortadoğu politikalarında İslamcıları kullanmaya devam edecektir. Bu sürecin ihtiyacı başta AKP, Fethullahçılar, Müslüman Kardeşler gibi ılımlı İslam’a uygun örgüt ve akımlardır. Bunların işbirlikçi yüzlerini teşhir etmek, halk kitlelerinin dini duygularını sömürüp, emperyalizme kitle tabanı yapmalarını engellemek görevi devrimcilerindir. Ancak devrimciler emperyalist sömürüye karşı durup, bağımsızlık talebini haykırabilirler. Ancak devrimciler Oligarşinin zulmüne, her türlü hak gaspına karşı halkları birleştirip savaştırabilirler. Açlık, yoksulluk, eşitsizlik ve adaletsizlik ancak devrimle çözülebilir. Emperyalistlerden medet umanlar, yada AKP gibi emperyalistlerle işbirlikçiliği yapanlar hiçbir sorunumuzu çözemezler. Sorunlarımızın kaynağında onlar vardır.

(*) “Komünizmi durdurmak ve ona karşı tedbir almak iddiası samimiye, tek çare, dine sarılmak, İslam’a kuvvet vermek, Müslümanların ellerindeki ayaklarındaki zincirleri çözmek, serbest bırakmak gerekir.” (Bekir Bekr, 4.3.1965 İttihat Gazetesi-Aktaran: Faik Bulut-İslamcı örgütler-Syf: 705)

(**) Laik yaşama ait, dinden bağımsız olan.

Amerikanın uşakları 'Bir siz çıktınız
birde biz çıktık bu dağlara' buyurmuşlar

hey gidinin döller
biz bu dağlardan hiç inmedik ki
doğrudur
bugün, uzak yollardan geldik
ve lakin dün de biz bu dağlardaydık
başyurt yaylasında su içtik
deste deste ot biçtik
çoban durduk
kayısı diktik
emek verdik
siz kimsiniz be
bu dağlara bir biz çıktık
bir de biz

gördüğünüz kızıl sancaklar
buz dağlarının bin de biri
korkun
korkun bizden Amerikan köpekleri
siz kimsiniz be
biz ki kızıldereden
19 Aralık 2000'lerden geldik

diri diri yandık
yedi yıl aç kaldık
ve lakin uslanmadık
işte karşınızdayız
bu dağlar
bu vatan bizim
bugün liseliyiz
dün de feride
dün de şengüldük
dün de şerafettindik bu dağlarda
barikatlar geçtik
yüzlerce kilometre yol geldik
ayaklarımız kar sularında ıslandı
burnumuzda sümüğümüz dondu
dudaklarımız, ellerimiz çatladı
ve lakin buradayız
siz kimsiniz be
taş, toprak, üç hece, bir kelime değil ulan
vatan
vatan kürecik
yazın bunu bir yere, yine geleceğiz!

Ümit İlter

Mısır, Tunus, Libya...

ABD Emperyalizminin BOP Planı Çerçevesinde Değiştirilen Yönetimler

Emperyalizm için, herhangi bir küçük burjuva diktatörün de, bir faşist diktatörün de hiç önemi yoktur. Onlarca yıl kendisine hizmet eden diktatörleri bir günde defterinden silmiştir. Emperyalizm için tek geçerli ölçü, tekellerin çıkarlarının hangi biçimde daha iyi

sürdürülebileceğidir. Nikaragua diktatörü Somoza, İran şahı Rıza Pehlevi, Panama diktatörü Noriega, son olarak Tunus diktatörü Bin Ali... On yıllarca emperyalistlere hizmet edip, halklara kan kusturdular. Ama ne zaman ki işleri bitti, artık ülkelerinde kullanılamaz, emperyalistlerin ihtiyaçlarına cevap veremez hale geldiler, O zaman bir kenara kaldırılıp atıldılar.

İşi biten işbirlikçi yönetimleri ilk terk eden emperyalizm olur.

Mübarek, emperyalizmin işbirlikçisi bir liderdi. Emperyalizm onun yönetiminde 30 yıldır Mısır'da sömürülerini sürdürdü.

Zeynel Bin Ali, 23 yıldır yönetimdeydi. Emperyalizm 23 yıl Tunus'u Zeynel Bin Ali'nin işbirliğinde sömürdü.

Emperyalizm için, herhangi bir küçük burjuva diktatörün de, bir faşist diktatörün de hiç önemi yoktur. Onlarca yıl kendisine hizmet eden diktatörleri bir günde defterinden silmiştir. Emperyalizm için tek geçerli ölçü, tekellerin çıkarlarının hangi biçimde daha iyi sürdürülebileceğidir. Nikaragua diktatörü Somoza, İran şahı Rıza Pehlevi, Panama diktatörü Noriega, son olarak Tunus diktatörü Bin Ali... On yıllarca emperyalistlere hizmet edip, halklara kan kusturdular. Ama ne zaman ki işleri bitti, artık ülkelerinde kullanılamaz, emperyalistlerin ihtiyaçlarına cevap veremez hale geldiler, O zaman bir kenara kaldırılıp atıldılar. Ya sığınmacı oldular ya da emperyalistler tarafından yük olarak görülüp bir kenarda tecrit edildiler. Bu durum, Tayyip Erdoğan ve tüm benzerleri için de geçerlidir. Yarın sıra onlara da gelecektir...

Emperyalistler, geçmişte krallarla, işbirlikçi diktatörlerle sömürdükleri Ortadoğu halklarının diktatörlüklere karşı birikmiş öfkesini, "Arap Baharı" tezgahı ile kendi politikaları doğrultusunda kullanmıştır. Özellikle Tunus ve Mısır'da halk, diktatörlükten kurtulmak ve demokrasi, hak ve özgürlük taleplerini emper-

yalistlere dayanarak gerçekleştirmek istemiştir. Ancak, geçen süreç bir kez daha göstermiştir ki, halklar, emperyalizme dayanarak hiçbir hak ve özgürlük kazanamaz. Emperyalizm, halklara demokrasi getireceğini söylüyordu ama Tunus'a şeriatı Mısır'a da askeri yönetimi getirdi.

Amerika, Ortadoğu halklarının devrimci inisiyatiften yoksun öfkesini, taleplerini sahiplenerek halkın öfkesini kontrol altına aldı ve bu öfkeyi daha düne kadar en sadık müttefiklerinden olan, kendisinin iktidarlara getirdiği veya desteklediği diktatörlere karşı yönlendirdi. Ortadoğu halklarının Amerika ve diğer emperyalist devletlere olan öfkesini, özgürlük ve demokrasi getirecek “umut” olarak görülmesini sağladı.

Emperyalistler, Tunus ve Mısır'da olduğu gibi miladı dolan diktatörleri değiştirerek, Libya'da, Suriye'de, İran'da emperyalizmin sömürü politikalarının önünde engel olan iktidarlara zorla devirerek, Ortadoğu ve Afrika'yı yeniden şekillendirmek istiyor. Tunus'ta, Mısır'da oligarşik diktatörlükler devrilmemiştir. Kitlelerin haklı ve meşru eylemlerini bitirmek için, sadece oligarşi içinde yönetim değişiklikleri yapılmıştır.

Bin Ali ve Mübarek, kitlelerin haklı, meşru eylemleri sonucunda iktidardan indirilmiştir ancak, yerlerine kurulan yönetimler daha ilerici olmayıp, emperyalizm ve işbirlikçileri tarafından belirlenen yönetimlerdir.

Mısır ve Tunus'ta halk hareketlerinin bu kadar çabuk etkisizleştirilebilmesinde, bu şekilde düzen içi değişikliklerle sınırlandırılabilmesinde, temel neden, her iki ülkedeki halk hareketinin de anti-emperyalist bir muhtevaya sahip olmaması ve iktidar hedefi bulunmamasıdır.

Herhangi bir gelişmenin ilerici olup olmadığına temel ölçüsü, anti-emperyalist bir muhtevaya sahip olup olmaması, o gelişmenin emperyalizmi gerileten bir yanının olup olmadığıdır. Bu anlamda, Mısır ve Tunus'taki yönetim değişiklikleri için bunları söylemek mümkün değildir.

Mısır ve Tunus'taki halk hareketleri,

başlangıçları ve içerdikleri toplumsal dinamikler açısından haklı meşru nitelikli halk hareketleri idiler. Bu tür hareketler, emperyalizmle bir işbirliği içine girmedikleri sürece de desteklenir.

Ancak Libya'da başta Bingazi olmak üzere belli yerlerde, ağırlıklı olarak aşiretler temelinde ve emperyalizmin desteğiyle gelişen, politik ve askeri olarak emperyalizm tarafından yönlendirilen –buna itirazı olmayan– hareket için aynı şeyi söylemek mümkün değildir. Libya'da karşımızda emperyalizmle işbirliği içinde bir hareket vardır.

Mısır ve Tunus'un diktatörleri gibi iktidarı terk etmeyen Libya'nın lideri Muammer Kaddafi, NATO ve işbirlikçileri tarafından yine “demokrasi ve özgürlük” adına 7 ay içinde 60 bin Libya'lı katledilerek iktidardan indirildi. Kaddafi linç edilerek katledildi. Libya'da iktidara getirilen işbirlikçiler koalisyonu da Libya'yı şeriatla yöneteceklerini açıkladı. Kaddafi'yi katlettiler. Şimdi Libya halkı birbirini katlediyor. Bu arada yine emperyalistler Libya'yı yağmalamakla meşguller.

Fas'ta Müslüman Kardeşler iktidara getirildi. İktidara getirilen Müslüman Kardeşler'in hepsinin ortak özelliği Amerikan işbirlikçisi olmalarıdır. Amerika'nın Ortadoğu politikalarına seslerini çıkartmalarıdır.

“Ortadoğu Baharı” uydurmasıyla tarihin en büyük emperyalist yalanı “barış, demokrasi, özgürlük, insan hakları, ulusal ve azınlık hakları” demagojisiyle sürüyor. Bu yalanlarla emperyalistler bir taraftan kendi terörlerinin, zulümlerinin, halk düşmanlıklarının üzerini örterken bir taraftan da dünya halklarına demokrasi, özgürlük götürün bir düzenmiş gibi yaptıkları her türlü saldırı ve terörü kendilerine hak göstermeye çalışıyorlar.

Emperyalizmin denetiminde 'Demokrasiye Geçiş' oyunu

2011 yılının başında Tunus'ta açlığın, yoksulluğun, baskıların ortaya çıkarttığı halkın işbirlikçi diktatörlüğe karşı olan öfkesi, kitlesel eylemlerde ifadesini buldu. Tunus'ta ve Mısır'da ortaya çıkan halk hareketlerinin en belirgin yanlarından biri, anti-emperyalist sloganlara, anti-emperyalist taleplere sahip olmaması, bir diğeri ise, ekonomik, demokratik taleplere de sahip olmamasıydı. Kendiliğinden kitle hareketlerinin karakteristik özelliklerinden biri, politik taleplerinin geri planda olması, buna karşılık ekonomik taleplerin öne çıkmasıdır.

Ancak, bu ülkelerde, açlık, yoksulluk, işsizlik halk hareketinin en temel nedenleri arasında yer almasına karşın, bu doğrultuda talepler de öne çıkmamıştır. İlerici bir önderliğin yokluğunda, halkın meşru, haklı eylemleri, tamamen düzeniçi bir değişimin aracı haline getirilmiştir.

Tunus'ta, Mısır'da halkın sokaklara çıkıp diktatörlüklere karşı eylemlere başlayıp, eylemler diğer Ortadoğu ülkelerine yayıldığında bu hareketleri "devrim" olarak adlandırdılar. Bu adlandırmayı ilk olarak, halkın öfkesine yön vermek isteyen ve kullanan emperyalistler bilinçli olarak yaptı. Kendisini "devrimci, sosyalist" olarak nitelendiren birçok hareket de gelişmeleri "devrim" olarak nitelendirdi.

Evet, halkın açlığa, yoksulluğa, diktatörlüklerin baskısına karşı bir öfkesi, bir isyanı vardır. Ortadoğu halklarının bu öfkesi ileridir. Açlık ve sömürünün tek nedeni ise emperyalizmdir. Bugün dünyada 1 milyarın üzerinde insan açlık, 4 milyarın üzerinde insan yoksulluk sınırının altında yaşam mücadelesi veriyor. Sömürünün, açlık ve yoksulluğun olduğu yerde demokrasi de, özgürlükler de olmaz.

Devrimci bir önderlikten, örgütten yoksun olan bu eylemler, emperyalistler tarafından kısa sürede denetim altına alındı. Emperyalistler halkın diktatörlüklere olan öfkesini, Ortadoğu politikalarına hizmet etmesini sağlamak için, halkın "demokrasi,

Mısır ve Tunus'un diktatörleri gibi iktidarı terk etmeyen Libya'nın lideri Muammer Kaddafi, NATO ve işbirlikçileri tarafından yine "demokrasi ve özgürlük" adına 7 ay içinde 60 bin Libyalı katledilerek iktidardan indirildi. Kaddafi linç edilerek katledildi. Libya'da iktidara getirilen işbirlikçiler koalisyonu da Libya'yı şeriatla yöneteceklerini açıkladı.

özgürlük" taleplerini destekledi. Kitlesel eylemlerin gelişmesinin önünü açtı ve kitlesel eylemleri yönlendirdi.

Burjuvazi, kendi çıkarları ve politikaları doğrultusunda düzeniçi değişiklikleri yaptığı noktada, süreci durduruyor. Düzen içi değişiklikler, kitlelere devrim diye kabul ettirilmek isteniyor. Haklı, meşru temelde başlayan hareketler, düzen içi iktidar değişikliği hedefiyle sınırlandırılıyor.

SURİYE

Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direnmek meşrudur. Amerika, Suriye'yi yeni-sömürgeleştirmek için, işbirlikçi AKP iktidarını ve Arap devletlerini maşa olarak kullanıyor! AKP, Suriye'de iç savaş çıkartmak ve halkı katletmek için Suriyeli işbirlikçileri topraklarımızda örgütlüyor, silahlandırıyor ve eğitiyor!

Amerikan emperyalizminin uzun bir süredir hedefindeki ülkelerden biri de Suriye'deki iktidardır. Tek bir Amerikan üssünün olmadığı, Ortadoğu'da Amerikan ve İsrail politikalarına karşı çıkan, Filistin'i destekleyen Suriye'deki iktidar "değiştirilmesi"ydi.

Emperyalistler, Suriye gibi ülkeler değil, Türkiye gibi işbirlikçi ülkeler istiyor. O

nedenle Suriye'ye uzun bir süredir baskı yapılıyor, Türkiye üzerinden de Suriye'ye "reformlar" dayatılıyor.

Suriye'deki iktidarı yıkmak için, Suriye'deki gerici, işbirlikçi güçleri silahlandırarak, ortaya saldırlar. İran'ın Press Televizyonu'nun haberinde "Suriye'deki saldırıların beklenmedik bir şekilde gelişmesinin ardında Başbakan Tayyip Erdoğan ile başka güçlerin olduğu, Suriye ordusunun ele geçirdiği silahların Hatay'dan sokulduğu" belirtiliyordu.

"Esad muhalifi" diye örgütlendirilen, silahlandırılan gruplar "muhalif" değil, kendi vatanlarına ihanet eden işbirlikçilerdir. Vatan hainleridir. Emperyalistlerin Suriye ve Ortadoğu halkları için yapmak istedikleri çok açık ve nettir. Bu süreçte her ne gerekçeyle olursa olsun emperyalistlerle işbirliği yapmak kendi vatanına ihanettir.

"Suriye'de her gün kan akıyor" diyerek Esad'a "iktidarı bırak ülkeni terk et" diye dayatıyorlar. Akan her damla kanın sorumlusu başta Amerika olmak üzere AKP iktidarındır. Esad yönetimine yaptırım uygulanırken işbirlikçiler silahlandırılıp yüzlerce kişinin katledildiği eylemler yaptırılıyor. Emperyalistler Libya'da olduğu gibi; taşları bağlayıp itleri salıyorlar ortalığa.

Sonra, emperyalistler ve işbirlikçileri Suriye yönetiminden "demokratik reformlar" yapmasını istiyor.

Kim demokrat? Ne hakla Suriye'den böyle bir şey talep ediyorsunuz? Krallıkla yönetilen Suudi Arabistan mı, Katar mı, Arap Emirlikleri mi, Kuveyt mi demokrat? Askeri cuntanın yönetiminde olduğu Mısır mı demokrat? 65 yıldır faşizmin iktidar olduğu Türkiye oligarşisi, AKP iktidarı mı demokrat? Son 30 yılda Kürdistan'da ve Anadolu'nun dört bir yanında halka karşı açılan savaşta 40 bin kişinin öldürüldüğü söyleniyor. Kimyasal silahlarla katledilen 35 PKK gerillasının cesetleri gözümüzün önünde deprezede halkın üzerine dahi gaz bombası atılırken AKP iktidarı hiçbir ülkeye "demokratikleşme"den bahsed-

mez.

AKP iktidarı ve Suriye'ye yaptırım kararı alan tüm Arap devletleri emperyalistlerin uşağıdır. Hiçbirinde de demokrasinin 'D' si yoktur. Suriye'de Esad iktidarından iktidarı bırakıp gitmesini istemek emperyalizm adına haydutluktur. İtalyan emperyalizmine karşı savaşta onbinlerce şehit verdi Libya halkı. Şimdi Libya'ya demokrasi getireceğini söyleyen işbirlikçiler İtalya'nın Libya'yı işgalinin 100. yılını kutladı.

Ürdün Kralı Abdullah, "Esad'ın yerinde ben olsaydım bırakır giderdim" diyor. Tabi ki, bırakır giderdiniz. Çünkü orası sizin için vatan değil, halkı sömürdüğünüz bir makamdır. Halkın üzerinden krallık sürdürdüğünüz yerdir. Onu sürdüremeyecek olduğunuzda o güne kadar kazandığınız paralarla servetlerle başka bir ülkede krallar gibi yaşamaya devam edersiniz.

AKP ve Arap devletlerindeki işbirlikçilerin Esad'dan istedikleri, Suriye'nin egemenlik hakkına saldırıdır.

Suriye'yi de kendileri gibi işbirlikçi uşak yapmak istiyorlar. İşte, Libya'nın hali ortada.

Suriye, Ortadoğu'da NATO ve emperyalistlerin üssünün bulunmadığı tek ülkedir. Emperyalistler onun için saldırıyor Suriye'ye. Demokrasiymiş! Ne demokrasi-si? Kim demokrat? Tüm dünyayı kan gölüne dönüştüren Amerika mı? Avrupa emperyalistleri mi? Bu yalanlarınızla kimseyi kandıramazsınız. Bırakın siz Suriye'ye demokrasi ihraç etmeyi. Önce katlettiğiniz milyonlarca insanın hesabını verin. Son 7 ay içinde sadece Libya'da 50 bin kişi katlettiniz.

Esad iktidarının emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı direnişi haklı ve meşrudur. Hiçbir vatansever, vatanının yağmalanmasına göz yumamaz. Vatan için direnmek, haklı ve meşrudur. Vatan için her türlü bedel göze alınır, alınmalıdır.

22 Arap devletinin oluşturduğu Arap Birliği Örgütü'nün (ABÖ) Katar'da yaptı-

ğı olağanüstü toplantıda 16 Kasım'dan itibaren Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad yönetimiyle ilişkilerin askıya alınması, Şam'dan büyükelçilerini geri çekme ve siyasi ve ekonomik yaptırımlar uygulanması kararı alındı. Ayrıca Suriye'deki "muhalif" diye adlandırılan işbirlikçi gruplarla Arap Birliği'nin bir araya gelme kararı alındı. Arap Birliği Örgütü'nün, Suriye hakkında aldığı karar ne adına, kimin adına alındı? Elbette ki, emperyalizmin ve esas olarak da Amerika'nın adıdır.

Arap Birliği'nin yaptırım kararları: "Suriye yönetiminin üst düzey yetkililerine Arap ülkelerine seyahat yasağı getiriliyor ve mal varlıkları donduruluyor. Suriye'deki yatırımlar askıya alınıyor. Suriye Merkez Bankası ile ilişkiler donduruluyor. Suriye ile ekonomik ilişkiler yalnızca gıda maddelerinin ticaretiyle sınırlandırılıyor. Bu ülkeye uçuşlar durduruluyor"

Emperyalistlerin Övgüsü de, Kışkırtmaları da, Şantajları da Türkiye'yi Suriye İle Savaşa Sokmak İçindir!

ABD'nin Ortadoğu özel temsilciliği ofisinde Bölgesel İşler Özel Koordinatörü Hof, Temsilciler Meclisi Dış İlişkiler Komitesi Ortadoğu ve Güney Asya Alt Komitesi'nde Suriye konulu oturumda Amerikalı milletvekillerinin sorularını yanıtladı. Burjuva medya Frederic Hof'un açıklamalarını "ABD'li diplomattan şok Suriye açıklaması" başlığıyla verdi.

Hof, Türkiye'nin Suriye konusunda nerede durduğuna "Esad rejimini devirme konusunda Türkiye'nin çabaları ne durumda?" sorularına şu cevapları veriyordu: "Bence son birkaç ay içerisinde meydana gelen büyük gelişme, Türkiye'nin buradaki sorunun merkezi doğasını nasıl analiz ettiğinde yaşanan temel değişim. Türkiye kademe olarak ancak geri dönülemez biçimde, Beşar Esad'ın, çözümün parçası olmadığı

A KP iktidarı ve Suriye'ye yaptırım kararı alan tüm Arap devletleri emperyalistlerin uşağıdır. Hiçbirinde de demokrasinin 'D' si yoktur. Suriye'de Esad iktidarından iktidarı bırakıp gitmesini istemek emperyalizm adına haydutluktur. İtalyan emperyalizmine karşı savaşta onbinlerce şehit verdi Libya halkı. Şimdi Libya'ya demokrasi getireceğini söyleyen işbirlikçiler İtalya'nın Libya'yı işgalinin 100. yılını kutladı.

sonucuna vardı. Esad, sorunun bir parçası ve Türkiye'ye inanılmaz boyutta ulusal güvenlik tehdidi oluşturuyor."

Yalan, çarpıtma, kışkırtma her şey var Amerikalı Hof'un açıklamalarında. "Türkiye'nin, muhalif grup Özgür Suriye Ordusu'na barınak sağladığını kaydeden Hof, 'Türklerin bize söylediği ki onlara inanmamak için bir nedenimiz yok, bu kişileri silahlandırmadıkları ve Suriye içerisine göndermedikleri şeklinde. Bu onların pozisyonu ve buna inanmamak için bir nedenimiz yok' ifadesini kullandı."(agg)

Hof, Esad yönetiminin devrilmesi temelinde Türkiye'nin ne düşündüğü sorusuna da şu cevabı veriyordu: "Eminim Türkiye şu anda, ortaya çıkabilecek çeşitli senaryolar temelinde çok farklı seçenekleri ve ihtimalleri inceliyordur. Suriye topraklarında güvenli bölgeler ya da herhangi bir şey tesis edilmesine yönelik herhangi yakın vadeli planlara dair bir bilgim yok." Yoksa da bir senaryosu, siz yazın birkaç senaryo, verin uşağınızın eline...Emperyalistler bilmeyecek de kim bilecek? Hof, demogoji yapmayı da ihmal etmiyor. Suriye ile ilgili yapılacaklar emperyalistler tarafından AKP iktidarının,

Türkiye oligarşisinin önüne konulmuş durumdadır. “Çeşitli senaryolar” çoktan yazılıp verilmiştir. İşbirlikçi uşak AKP iktidarına düşen bu planları, senaryoları gerektiği şekilde uygulamaktır. Türkiye oligarşisinin bugün yaptığı da budur.

AKP, Suriye’ye ambargo uygulamakta; emperyalistlerin aldığı yaptırım kararları hayata geçirilmektedir. Amerikalı Hof’un yalanlarının tersine işbirlikçi "Hür Suriye Ordusu"nu ülkemiz topraklarında beslemekte, Suriye’deki katliamları, saldırıları için eğitip yönlendirmektedir. Sadece Suriyeli işbirlikçiler değil, emperyalist ajanlar da topraklarımızda cirit atmakta, komşu Suriye halkına yönelik katliamlar tertiplemektedir. Topraklarımızı kirletmekte, kirli amaçları için kullanmaktadır. AKP iktidarı tüm bunlara göz yummakta, emperyalistler adına Esad yönetimine çağrılar yapmakta, tehditler savurmakta, gözdağı vermektedir. Ve tüm bunların da ötesinde son YAŞ toplantısında görüştükleri şekilde açıkça Suriye yönetimine, halkına karşı bir savaşa hazırlanmaktadır.

AKP İktidarı Suriye Halklarının Kanının Dökülmesine Ortaktır!

Emperyalistler Suriye’yi, İran’ı, Lübnan’ı, bütün olarak Ortadoğu’yu ve Afrika’yı da yağmalamak istiyor. Libya’yı yıktılar, yerle bir ettiler, yağmalıyorlar. Şimdi birinci hedefte Suriye var. Ve bunun için AKP iktidarını maşa olarak kullanmaktadır. Emperyalizmin dolarları uğruna emperyalizmin kiralık askerliğini kabul etmektedir AKP.

AKP’nin kardeş kanı dökülmesinden, akan kanın durmasından bahsetmesi tam bir ikiyüzlülüktür. Suriyeli işbirlikçileri örgütleyen, silah veren, eğiten, Esad’a “Alevi azınlığın iktidarı” diyen, “Müslüman Kardeşler” örgütünü destekleyen ve mezhep

AKP, Suriye’ye ambargo uygulamakta;
emperyalistlerin aldığı yaptırım kararları hayata geçirilmektedir.
Amerikalı Hof’un yalanlarının tersine işbirlikçi "Hür Suriye Ordusu"nu ülkemiz topraklarında beslemekte,
Suriye’deki katliamları, saldırıları için eğitip yönlendirmektedir.
Sadece Suriyeli işbirlikçiler değil, emperyalist ajanlar da topraklarımızda cirit atmakta, komşu Suriye halkına yönelik katliamlar tertiplemektedir

çatışmasını körükleyen emperyalistler ve AKP iktidarıdır.

Erdoğan, Kaddafi’yi örnek gösteriyor, “Kendi halkına silah doğrultanların sonu böyle olur” diye. Senin ülkende son 30 yılda 40 bin kişi katledildi. Sen kime, ne diyorsun? Kimyasal gazlarla katlettiğiniz gerilla cesetleri halkın hafızasında.

Suriye’nin Amerikan işbirlikçisi Müslüman Kardeşler örgütünün liderlerinden Muhammed Riad Şakfa, “Suriye’deki iç karışıklığın çözülmesi için Türkiye’nin olası 'müdahalesini' destekleyebileceklerini” söylüyor.

Bütün işbirlikçilerin beyni ve ruhu aynıdır. Hepsi satılık. Uşak ruhlu

İşbirlikçilerin “kardeşliği”, “dostluğu” yoktur. İşbirlikçi AKP iktidarı, Suriye halkının düşmanıdır.

Ülkemizin, Halkımızın Güvenliğini Tehdit Eden Amerikasıyla, Avrupasıyla Emperyalistlerdir!

Emperyalistler, Suriye'deki Esad yönetimi için "Türkiye'ye inanılmaz boyutta ulusal güvenlik tehdidi oluşturuyor" diyorlar. Aynı şeyi yıllar önce Irak'taki Saddam yönetimi için söylemişlerdi. Daha birkaç ay öncesinde de Libya lideri Kaddafi için...

NATO bombalaması ve işgali sürecindeki 6 ayda Libya'da 40 binin üzerinde Libyalı öldü. Emperyalist haydutlar gittikleri her yere ölüm, işkence, yıkım, yağma, tecavüz, yozlaşma, açlık götürüyorlar.

Ulusal güvenliği, halkları tehdit eden emperyalizmdir, baş düşman Amerika'dır.

Irak'ta yaşananlar ortadadır. Amerikan emperyalizmi Irak halkını Şii, Sünni, Kürt, Arap diye birbirine düşürdü. Halkları birbirine kırdırıyor.

Irak halkı birbirini kırarken Amerika Irak'ı nasıl sömüreceği ile ilgileniyor. Libya'da olanlar ortadadır. Kaddafi'yi katlettiler. Şimdi Libya halkı birbirini katlediyor. Bu arada yine emperyalistler Libya'yı yağmalamakla meşguller. Suriye'de de aynı şeyi yapmak istiyorlar. Bir taraftan "iç savaş endişesi yaşıyoruz" diyorlar, diğer

taraftan iç savaş çıkartmak için Alevi-Sünni düşmanlığını körükliyorlar.

Ve bunu da işbirlikçi maşa olarak kullanıyorlar.

Sonuç olarak; emperyalizm, bölgeyi kendi çıkarları için, BOP çerçevesinde yeniden şekillendirmektedir. Bu Libya'da işbirlikçi hareketler yaratarak olurken, Mısır ve Tunus'ta ise halkların diktatörlere karşı haklı ve meşru ayaklanmaları değerlendirilerek yapılmıştır. Bugün, emperyalizmin Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da yeni-sömürgecilik ilişkileri ile sömürsünü arttırdığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Süreç bitmemiştir, hala sürüyor. Şimdi Suriye'de emperyalizme boyun eğmeyen Esad rejimi aynı şekilde yıkılmak isteniyor. Kendi vatanlarına ihanet eden işbirlikçiler silahlandırılıyor. Dünya halkları yalan haberlerle kandırılmaya çalışılıyor. Gerçek ortadadır. Gerçek emperyalistlerin halkları birbirine düşürerek kendi politikalarını hayata geçirmeye çalışmasıdır. Bu yüzden halkların katili emperyalistlere karşı mücadele etmek ve direnen halklarla dayanışmayı büyütmek bugün en acil görevdir.

Dayı

Bakıyor o kerpiç evin
çatısından
Tarih: 30 Mart doksan
dörttür
Umudun gemisi
O çatıdan denize indiriliyor
Ve coşkun akıyor
Kızıldere...

145...
Karanlık denizinin içinde
Gidilecek yönü gösteren
Umudun pusulasıdır
Kızıldere
Ve Dayı'nın geleceği
gösteren eli
Kızıl işaretidir umut pusu-
lasının...

146...
Umudun gemisi için
Karanlık denizde ilerle-
mek
Buzkıran olmasına
bağlıdır
Ve zorbalığın huzurunu
kıracak olan
Halkın örgütlenen öfkesi-
dir
Bu bir çarpışmadır
Buza kesilmiş zaman ile
Hayatın buzkıranı arasında
Ölümüne bir kavgadır
Beyaz Saray ile halklar

arasında
Ve zafer Devrimdir...
147...
O kerpiç evin çatısından
Hayatın içine uzanan
Dayı'nın elleridir bunlar
Düştüğümüzde kaldırır
Duranı koşturur
Ve daima yakın olur
Şahdamarımızdan daha
yakın
O kerpiç evin çatısından
Hayatın içine uzanan
Dayı'nın elleridir bunlar
Çalar halkın gönül
kapısını
Ve girip yoksul hanelere
Paylaşır acıyı hınca çevir-
menin sırrını
O kerpiç evin çatısından
Hayatın içine uzanan
Dayı'nın elleridir bunlar
Dosta dost düşmana düş-
manca uzanır/Ve hakkını
verir herkesin...

148...
Umudun gemisi için
Nefesini getirdi Yunus
Emre
Rüzgara muhtaç etmeden
Doldurur kızıl yelkenleri
Sırtlayıp getirdi Pir Sultan
Asıldığı darağacını
Bayrak direği olsun diye

Kawa yaktığı ateşi
Dadal çıktığı dağları
Ferhat ile Şirin'de sevda-
larını
Getirdiler Umudun
Gemisi için
Nice istiklâl şehidi
Sıkılmış ilk kurşunlarının
devamını
Getirip girdiler saflara
Mustafa Suphi ve yoldaş-
ları
Kurdıkları o kızıl düşü
Getirdiler Karadeniz'in
derinliklerinden
Kesilmiş ama eğilmemiş
başlarını
Getirdiler Munzur yüce-
lerinden
Alişer ve Zarife

Umudun gemisi için on
iki kapıda aynı anda
Görünüp geçen Nesimi
Yüzülmüş derisini getirdi
Yelken bezi niyetine
Ve Umudun Gemisi
Devrime yelken açtı
Ki o kerpiç ev
Artık Umudun Gemisi idi
Ve halkın tarihsel rotasın-
da
İlerliyor Umudun
Gemisi...

Ümit İlter

1990'lardan 2011'e Reformist, Oportünist Sol ve Kürt Milliyetçilerinin Yanılgısı: Emperyalizm Gerçeği

**1990'larda Yaşanan
Karşı-Devrimleri
“Revizyonist
Diktatörlükler
Yıkıldı” Diye
Alkışlayan Sol,
2011'lerde
Ortadoğu'daki
Emperyalist
Müdahaleyi “Arap
Baharı”, “Devrim”
Diyerek Alkışlıyor!...**

1980'lerin sonu 1990'ların başında dünyada başdöndürücü gelişmelerin yaşandığı yıllardı. Bu gelişmeler dünya proletaryası ve dünyanın tüm ezilen halkları açısından son derece önemli gelişmelerdi. Etkileri yıllara yayılacak ve belirleyici olacak gelişmelerdi.

Elbette bu oldukça geniş bir konudur. Biz burada neler yaşandığını vb. anlatmayacağız. Konumuz böyle sine tarihsel süreçler de solun tutumunu ele almaktır.

Tarihsel süreçlerde, dönemeçlerde alınan tavırlar yapılan değerlendirmeler solun da geleceğini belirlemiştir. Daha baştan diyebiliriz ki Türkiye solu bu tarihsel süreçlerde misyonunu oynayamamış, olması gereken yerde duramamış, emperyalizmin yarattığı havaya kapılarak savrulmuştur.

İşte biz asıl olarak bunu, bunun nedenlerini, düşülen yanlışları ortaya koyacağız.

'90'lardan bugüne ele alınacak yaklaşık 20 yıllık süreç öğretici, ibretlik derslerle doludur. Bizler açısından yaşananlar açık ve nettir. Ancak sınıf pusulasını şaşırانlar açısından yaşananlar da öğretici olmamaktadır.

Soru, sorun basittir; Her pratik tutum emperyalizme ya da ezilen halklara hizmet eder. Birini ya da diğeri güçlendirir. Sınıflar mücadelesini belirleyen iyi niyetler değildir. Somut durum ve gerçeklerdir.

**Doğru Tavır Alabilmek İçin
Öncelikle Yaşananın Adını
Doğru Koymak Gerekir**

'90'ların dünyasında yaşananlar neydi? Başta Sovyetler Birliği olmak üzere, özellikle Doğu Avru-

pa'daki sosyalist ülkelerde neler olmuştu?

Emperyalist medya o günkü süreçte yaşanan karşı-devrimleri büyük propaganda- larla yansıtıyordu:

“Duvardan atlayan atlayana”

“Duvardan kırmızı gül uzatan küçük kız”

“Doğu Almanya çatırdıyor”

“Ve Berlin Duvarı açıldı”

“Jivkov da gitti”

“Gorbaçov ‘Doğu Berlin’i destekliyoruz”

“Sofya’da yaprak dökümü”

“Vurun duvara!”

“Tarih yeniden yazılıyor”

Sol abartısız çok büyük oranda bu emperyalist ideolojik bombardımanın, propagandaların etkisi altında kaldı. Bunun sonucu karşı-devrimler karşısında sessizlik, suskunluk daha da kötüsü karşı-devrimcilere, emperyalizme hizmet eden tutum ve değerlendirmeler olmuştur.

Kafası karışık, yaşananın adını doğru koymıyor. Ne talihsizlik ki değerlendirmelerde emperyalist medya ile çakışıyor. Emperyalist medya gibi o da gelişmeleri alkışlayarak karşılıyordu.

Burjuva ideologların piyasaya sunduğu “tarihin sonu”, “kapitalizmin mutlak üstünlüğü” gibi teorilere kendilerini kaptırmışlar ve giderek emperyalizmin ideolojik etkisi altına girmişlerdir. Tüm bu kesimler yaşananları objektif gözlemlemekten bile uzaklaşmışlardır. Emperyalist medyanın kontrgerilla karargahlarında üretip piyasaya sunduğu yalan-yanlış haberlerin, tespitlerin esiri olmuşlardır. Yaşanan karşı-devrimleri “halk hareketleri” olarak değerlendirmişler ve desteklemişlerdir.

O günlerde solun bu tavrını şöyle eleştirmiştik:

“Oldukça bölünmüş ve sayısız çeşitlilikteki ülke ve dünya solu içinde, kimileri, yıkılanın sosyalizm değil, “Stalinizm, bürokratik sosyalizm” vb. olduğunu söylerken, kimileri de, bugün artık iyice iflas etmiş teo-

rileriyle “Zaten bu ülkeler sosyalist değildi. Kapitalist, sosyal faşistti. Şimdi tekelci devlet kapitalizminden liberal kapitalizme geçiliyor.” vb. dediler. Bir uçtan bir uca savrulan ve yıkılanın sosyalizm olmadığını söyleyen bütün bu akımların ortak tutumları ise, yıkılışın olumlanması oldu. Sosyalist ülkelerdeki kapitalist restorasyona karşı ülke ve dünya solunda görülen bu aymaz tutum, aslında, dünyadan esen rüzgarlara, emperyalist propagandaya karşı koyamayan küçük burjuvazinin kendine güvensiz, inançsız sınıf tavrıdır. Emperyalist medyaların propagandaları ile gözleri boyanan ülkemizin pek çok sol grubu, Romanya’daki –bugün artık iyice anlaşılmış bulunan - ordu darbesini emperyalizmin gösterdiği biçimde “halk hareketi”, “halk devrimi”, “demokratik devrim” vb. olarak niteleyebildiler.” (15.08.1990, Mücadele)

...

Solun, tarihsel kesitteki olumsuzluklarının başında gelen, hatta başlangıç noktası sayılabilecek örnek; Romanya’da yaşananlardır. Romanya’da yaşanan, Çavuşeskuların katledilmeleri vb. tüm gelişmeler emperyalist kaynaklardan aktarıldığı şekliyle kabul edilmiştir.

1989 yılı sonunda Romanya’daki karşı-devrim günlerinde Romanya Devlet Başkanı Nikolay Çavuşesku ve eşi Elena Çavuşesku’nun kurşuna dizilmesi, emperyalizmin yalan ve demagoji kampanyaları eşliğinde gerçekleşti.

“Romanya’da halk ayaklanması”

“Diktatör – Çavuşesku- devrildi”

“Diktatör arkasında 70 bin ölü bıraktı”

“Çavuşesku’nun bankalardaki gizli hesapları...”

Çavuşeskuların, karşı-devrimin hiçbir sorusuna cevap vermeyip; “Ben ancak işçi sınıfına cevap veririm. Halka anlatacağım” sözleri, karşı-devrimcilere karşı sosyalizmi savunma, bunun için savaşıma çağırısı bile kendisine “Marksist-Leninist”, “komünist”,

“sosyalist” vb. sıfatları layık görenleri uyandırmaya yetmedi.

Yaşananlar o güne kadar görülmemiş bir psikolojik savaştı. Saldırı Çavuşeskuların şahsında sosyalizme, sosyalist önderlere yapılmaktaydı. Romanya Devlet Başkanı Nikolay Çavuşesku ve eşi Elena Çavuşesku, karşı-devrimciler tarafından ne o gün ne de daha sonra kanıtlayamayacakları yalanlarla suçladılar.

Bu emperyalist iddialar ne o gün ne de daha sonrasında kanıtlamadı. Kanıtlanamazdı çünkü yalandı. Ancak Romanya’da karşı-devrimi, Çavuşesku yönetiminin devrilmesini alkışlayan sol için ne gamdı. Bunlarda uyandırmıyordu solu.

Tekelci medya, burjuva kalemşörler “diktatör devrildi” diye sevinç naraları attılar. Emperyalistlerin sevinç çılgınlıkları atması da uyandırmıyordu solu.

Çünkü beyinlerini emperyalizme kapıtmışlardı.

Emperyalist İdeolojinin Etkisindeki Soldan Bir Örnek: Emeğin Bayrağı

“Çavuşesku kliği arkasında onbinlerce ölü bırakarak devrildi”... “Yığınların, Çavuşesku’nun siyasi tekeline karşı özgürlük istemiyle patlayan ve Çavuşesku kliğini trajik bir yenilgiye uğratan hareketi...” (Emeğin Bayrağı)

O günlerde Emeğin Bayrağı (EB) bu ve benzeri değerlendirmeleri yapıyordu. Aynı anlayış daha sonra bir “özeleştir” vermek, “düzeltme yapmak” zorunda kaldı. Ancak özeleştir özeleştir olmaktan çok uzaktı.

*“Geçen sayımızda Romanya’daki gelişmeleri işleyen yazımız **bilgi eksiklikleriyle** de birleşen bazı **sıgırlıklar** taşıyordu. **Kimi okurlarımız tarafından uyarı ve eleştiriler aldık. (...)** Çavuşesku kliğinin mutlak siyasi tekeli, **yıkılışında kitle hareketi yönü kitlelerin rolü bir ölçüde abartıldı.**” (abç) (Ak-*

taran Mücadele, 15.07.1990)

Gerçek olan, tüm oportünist-revizyonistler gibi EB’nin de emperyalist propaganda iletişim tekellerinin etkisi altında kalmış olmasıdır. Peki neden?

Romanya’da Çavuşesku yönetiminin “onbinlerce insanı öldürdüğü” propagandası yapılmıştı. Bir kısım burjuva basın – örneğin Fransız Liberation gazetesi- daha sonrasında bu iddianın yalan olduğunu söyleyip okurlarından özür dahi dilemişken bizim solcularımız özür dileme gereği dahi duymayarak burjuva basının da gerisinde kaldılar.

Romanya örneğinde olduğu gibi solun geneli Romanya’da ve diğer sosyalist ülkelerde yaşananların adını net olarak koyamadılar. Yaşananlar karşı-devrimlerdi. Kapitalist restorasyon süreciydi. Sola göre ise yaşananlar ya “iktidar boşluğu”ydu. Onlara göre kapitalist restorasyon süreci zaten yıllardır yaşanıyordu. Bu ülkeler “sosyalist ülkeler değildi”. Hal böyle olunca karşı-devrimlere karşı tavır almaları da gerekmiyordu...

Somut, berrak düşünmüyor. Bağımsız düşünmüyor. Çünkü onun ayakları kendi ülke topraklarında değildir. O hep kendine bir “kabe” bulmuş ve oraya göre düşünmüş, değerlendirmiştir. Subjektiftir. Somut gerçeklerle bakmamıştır. Dogmatiktir, şabloncudur. Marksist-Leninist ideolojiden beslenmez. İdeolojik olarak sağlam değildir. Bunların sonucu olarak da her türlü etkiye, emperyalist ideolojinin etkisine de açık olmuştur.

Tüm bunların sonucu olarak emperyalist saldırganlık karşısında tavır almamış, alamamıştır. Ya da emperyalizmin dünyasında, kuşatma altında tek başına kalma cüretini gösteremediği için tavırsızlığını teorileştirmiştir.

Yaşanan gerçekler herkesin göreceği berraklıkta ortaya çıktığı koşullarda dahi bu anlayış köklü bir muhasebe, sorgulama yapmamıştır. Bir sorgulama, muhasebe yapılmış ancak sorgulanan şeyler sosyalist, devrimci değerler ve ideoloji olmuştur. Sonuç tasfiyedir. Devrimci değerlerden uzaklaşmadır. Çürümedir... Tutarsızlıkların, tavırsızlıkların derinleşerek devam etmesidir.

Emperyalizmin Değiştiği İddiası Yalandır; Sosyalizmin Yıkılmasından Güç Alan ABD Emperyalizmi Ortadoğu’da İmparatorluk Kurma Savaşında

Başını ABD’nin çektiği emperyalist saldırganlık, sosyalist sistemin yıkılmasıyla birlikte daha da azgınlaştı. Panama’da, Grenada’da işgaller gerçekleştirdi. Liberya’ya asker çıkardı. Pakistan’a müdahale ederek Ortadoğu’daki imparatorluk savaşında işbirlikçi bir yönetimin hazırlıklarını gerçekleştirdi.

1990 ortalarında Irak’ın Kuveyt’i ilhak etmesi Amerikan emperyalizminin Ortadoğu’daki çıkarları için tahammül edebileceği, kabul edebileceği bir gelişme değildi. Tersine sosyalist kamptaki gelişmelerden sonra Amerikan emperyalizmi Ortadoğu coğrafyasını kendi çıkarları temelinde yeniden şekillendirmek istiyordu. Bunun için de ’90 ortalarından itibaren savaş makinesini Ortadoğu’da yoğunlaştırmaya başladı.

Marksist-Leninistler, devrimciler, ilerici bu gelişmeleri nasıl değerlendirmeliydi? Nasıl tutum almalıydılar? Solun ve Ortadoğu’nun geleceği açısından bu tutum belirleyiciydi.

Emperyalizmin Ortadoğu’da geliştireceği savaşlar halkların çıkarına bir savaş değildi. Dolayısıyla ANAP hükümeti ve Özal iktidarının ülkemizi böyle bir savaşın içine sokmasına karşı çıkılmalıydı. “Emperyalist Savaşa Hayır” denilmeliydi. “Emperyalizm Ortadoğu’dan Kanlı Elleri Çek”, “Ortadoğu Ortadoğu Halklarındır” denilmeliydi.

Bu ise açık ve tereddütsüz Irak’a yönelik emperyalist saldırganlık karşısında Irak halkının yanında olmaktı. Emperyalizme karşı durmaktı.

Ne yazık ki Türkiye solu içinde kısmi tavır alışları saymazsak Devrimci Sol hareketi dışında bu berrak tavrı alan olmadı. Bu an-

lamda Türkiye solu genel olarak olumlu bir sınav veremedi.

Sol emperyalizmi emperyalizm olarak değerlendirmede. Saddam iktidarını faşist, halk düşmanı bir iktidar olarak değerlendiren emperyalizm karşısındaki tutumunu dikkate almadı. Emperyalizme karşı tavır almayı “diktatör Saddam yönetimini desteklemek” olarak ele aldı.

Solun bu süreçteki tavrının özeti “Ne Sam, Ne Saddam”, “Yüzde Elli ABD, Yüzde Elli Saddam”dı.

Solun büyük bir kısmı kafa karışıklığını bu temelde yaşarken. Diğer bir kısmı ise, “işgale karşıyız ama!...” diyerek yine küçük-burjuva diktatörlüklerin halkına karşı işlediği suçları ön plana çıkarıp tavır belirlerken, emperyalizmin suçlarını ve amaçlarını her nedense görmezden gelmiştir.

Solun bu süreçteki kafa karışıklığının, sessizliğinin, tavırsızlığının ve yanlış tavır alışının tek nedeni Saddam iktidarını ele alışındaki yanlışlık değildir. Sosyalist sistemin yıkılmasıyla birlikte düştüğü inanç bunalımıdır. İnançsızlıktır. Emperyalizmin yenilmezliği, kapitalizmin kadri mutlaklığının kâfelerde yerleşmeye başlamasıdır. Tek başına kalma pahasına doğruyu savunmayı, doğru tutum almayı göze alamayışı, bedel ödemekten kaçmasıdır.

Gerçeklere sırt çevirmek, sorgulamadan kaçmak bu anlayışı daha da derinleştirecektir; çözümü emperyalizmden bekleyen bir bitişe götürecektir.

Sol, Sınıflar Mücadelesinin Tarihsel Dönemeçlerinde İzlediği Politika ve Taktiklerle Halkların Cephesini Zayıflatırken, Emperyalist Cepheye Güç Vermiştir

Irak’ın işgali bir bütün olarak emperya-

lizmi güçlendirmiştir. Tersini kim söyleyebilir? Emperyalizm Libya'yı ve Suriye'yi de işgal etme gücünü açığa çıkaran saldırganlığına yeterli, güçlü bir karşı çıkış olmamasından almaktadır. Libya'yı ve Suriye'yi de denetimine aldıktan sonra emperyalizm daha fazla güçlenecektir. Buna hiç kuşku yoktur. Yine, yeni-sömürge halkları başta olmak üzere, emperyalist ülkelerin halklarının da, hak ve özgürlüklerinin daha fazla gasp edebilmesinin temelinde yatan şey emperyalist saldırganlığa dur denilmemesidir.

Emperyalizm krizlerinin yükünü dünya halklarının sırtına yükleyebiliyorsa, ülkelere, halklara, devrimci, ilerici örgütlere pervasızca saldırabiliyorsa tüm bunların en temel nedeni, halkların emperyalizmin politikalarına karşı gerekli tavrı, direnişi gösterememeleridir. Peki, bunun sorumlusu kimdir? Tabii ki halklarına öncülük etme göreviyle yükümlü olan devrimci, vatansever ilerici örgütlerdir. Neden bu görevlerini yerine getirememişlerdir? Ve neden hala söz konusu görevlerini yerine getirememektedirler?

Solun haklara öncülük etme görevini yerine getirememesinin temelinde ideolojik zayıflığı yatmaktadır. İdeolojik zayıflık devrim iddiasından vazgeçmeyi de, emperyalizmin ideolojik saldırılarından etkilenmeyi de ve emperyalizme karşı açık tavır almamayı da beraberinde getirmiştir. Bu zayıflık emperyalist ideolojiyle de beslenmiştir. Özellikle 1990'lardan itibaren piyasaya sürülen "emperyalizmin değiştiği" safsatası bunlardan biridir. Bu anlayışı savunanlara göre "tek kutuplu" dünyada emperyalizm de "değişmek" zorundaydı ve "değişmişti". "Küreselleşme" ile birlikte ülkeler arasındaki ilişkilerde "emperyalizm – sömürgecilik" çerçevesinin dışına çıkmış ve "karşılıklı bağımlılık" ilişkisi biçimine dönüşmüştü. Kimisi ulusal sınırların kalktığını, kalkacağını ("ulus devletlerin sonu"nu da ilan etmişlerdir!) ve dünyanın "küresel köy" haline geldiğini, kapitalizmin zenginliklerinden yoksul ülkelerin de (serbest pazar sayesinde tabii!) yararlanacağını ve yoksullu-

ğun, açlığın tarihe karışacağını iddia ediyorlardı. Kimileri Afganistan'a, Irak'a ya da başka ülkelere müdahaleleri, işgallerin emperyalist politikalar çerçevesinde (Büyük Ortadoğu Projesi gibi) gerçekleştirilse de, "demokratikleşmeyi sağlayacağını" ileri sürmektedirler. Hatta ÖDP gibileri AB'nin "demokratik devrimi gerçekleştireceğini" bile ilan etmiştir. Kısacası emperyalizm değişmişti ve "demokratik emperyalizm" haline gelmişti.

1990 sonrası için "emperyalizmin değiştiği" tespitini yapanlar, sadece değişimin "dünya halkları için olumluluklar" getireceğini söylüyorlardı. "Küreselleşmenin globalleşmenin önünde kimsenin duramayacağı"na da inanıyorlardı. Herkesin de buna inanmasını istiyorlardı. Ne kendilerine, ne de halklara güveniyorlardı. Emperyalizm (ve işbirlikçileri) ile uzlaşmayı seçmelerinin nedeni buydu. Emperyalizm gerçeği her geçen gün açığa çıksa da emperyalizme karşı olmak için adeta taklalar atıyorlardı.

Örneğin Afganistan'da işgal karşısında direnen güçlerin "İslamcı-şariatçı" kimliklerini gerekçe göstererek direnişi desteklemediler. Bir kısmı açıktan işgali destekledi. Emperyalizmin Afganistan'da demokrasiyi inşa edecek olmasını tavırlarının nedeni olarak açıkladılar. Bir kısmı da emperyalizm ile şariatçı-islamcılar arasında tercih yapılamayacağını belirtip "tarafsız" kalmanın doğru olacağını savundular.

Bugün benzer şeyler Libya ve Suriye konusunda da yaşanmış ve yaşanmaktadır. Esad'ın Hama'da gerçekleştirdiği katliam öne çıkarılmaktadır. Libya'da Kaddafi döneminde böylesi şeyler yaşanmamış olsa da, Suriye ile birlikte Libya yönetimi de "soykırım suçlusu" ilan edilmiştir.

Sol, özellikle 1990'dan bugüne emperyalist saldırı ve işgaller karşısında olumlu bir sınav verememiştir. Ve ne yazık ki, olumsuz anlayış ve tavrını sürdürmektedir. Hem de yaşananlar ortadayken. Hem de daha Libya topraklarının tamamında denetimi sağlaya-

mamış kovboyların petrol pazar paylaşımında, açıklanan resmi rakamlara göre en az 50 bin Libyalı'nın kanına yenileri eklenirken... Ve yine Yugoslavya'da, Roman-ya'da yaşananların gizli kapaklı bir yanı kalmamışken... Solun tüm bu gerçeklere gözlerini kapaması CIA'nın psikolojik savaş üzerine yayınlarında yapılan "Beyinleri teslim alma" belirlemesini akla getirmektedir. Orada şöyle denilmektedir. "*İnsanın en kritik noktası zihnidir. Zihnine bir kez ulaşıldı mı 'siyasal hayvan' mermilere bile gerek kalmadan yenilgiye uğratılabilir... Hedef halkın, bütün halkın zihnidir.*" (Medya Denetimi, N. Chomsky)

Sol beynini geri kazanmalıdır. Emperyalistlerin elinden almalıdır. Halkların emperyalizme karşı mücadelesinin öncüsü olmalıdır. Bu herşeyden önce bir onur sorunudur.

Marksist-Leninistlerin ve en genelde solun, emperyalist saldırılar, işgaller karşısındaki tavırları nettir. Net olmak zorundadır. En temel ve ertelenemez görev, her türlü bedeli göze alarak direnmek, savaşmaktır. Ve yine, emperyalist saldırı ve işgallere karşı direnen örgütleri, halkları da ittifakları olarak kabul etmek ve açık biçimde desteklemek durumundadırlar. Emperyalizme karşı direnen, yaşanan güçler daha önce devrimin önünde engel durumunda olsalar bile belirleyici olan mevcut durumda emperyalizme karşı olup olmadıklarıdır. Emperyalist politikalar karşısındaki tavır böylesine net olmalıdır.

Bunun temel nedeni, dünyamızda temel çelişkinin, yani emek-sermaye çelişkisinin günümüzdeki yoğunlaşmış ifadesi olan baş çelişkinin emperyalizm ile dünya halkları arasındaki çelişki olmasıdır. İşte Marksist-Leninistlerin, en genelde solun yaşanan her şeye bu gerçeklikle bakması, değerlendirmesi gerekmektedir. Diğer bir ifade ile yaşanan her olayda, halkın mı, emperyalizmin mi çıkarına olduğuna, kimi güçlendirdiğine bakarak tutum alması gerektir.

Bilinmektedir ki; "emperyalizmin mi, halkın çıkarına mı?" sorusunun cevabında "tarafsızlık yoktur. Kendilerini "tarafsız"

olarak tanımlayanlar objektif olarak emperyalizme hizmet ediyor demektir.

Böylesi bir tarafsızlığı emperyalizmin kendisi dahi kabul etmemektedir: "Ya benden yanasın ya benim karşımdasın" diyor emperyalistler. Sınıflar savaşının gereği de budur.

Halkların tarafında açıkça yer almayanlar, emperyalizmi güçlendirmektedirler ve emperyalizmin tarafındadırlar. Bu nedenledir ki, çağımızdaki ilericiğin kıstası da, halkların mı, emperyalizmin mi yanında bulunduğu, düşünce ve eylemleriyle halkları mı, emperyalizmi mi güçlendirdiği olmaktadır. Kısacası anti-emperyalist, anti-faşist olmayanlar, emperyalizme ve faşizme karşı tavır almayanlar, emperyalizmi ve faşizmi güçlendirdikleri için ilerici ve demokrat da değildirler. Devrimci hiç değildirler. Bu genel doğru; ülkeler, örgütler ve kişiler için de ölçüttür. Küçük-burjuva diktatörlüklere yaklaşımımızı belirleyen de bu gerçeklik olmak zorundadır. Aksi her düşünce ve davranış yanlıştır.

Küçük-Burjuva Aydınlar, Reformist Sol Emperyalist Karargahlarda Üretilen Propagandaların Etkisinde Kalmıştır

Sol güçler açısından ideolojik sorun, emperyalizmin gerçekten diktatörlükleri tasfiye etmek isteyeceğine inanması olmuştur. Yine "demokratik emperyalizm" teorilerine kadar varan bu yanılğı, solun önemli bir kesimini emperyalist saldırılar, komplolar, işgaller karşısında sağa savurmuştur. Savrulma bugün de devam etmektedir.

Reformist ve oportünist sol, Libya ve Suriye'ye yönelik emperyalist kuşatma saldırısının hedeflerini de yanlış bir zeminde değerlendirdi. Marksist-Leninist ideolojisi yerine emperyalist cephenin ne dediğine baktı ve ona göre kendine yön çizdi. Bunu sonucunu onlar da emperyalist işgali onaylayan bir konuma düştüler.

Tunus ve Mısır'da yaşananları da burjuva medyadan, burjuva kalemşörlerin yazdıklarından takip ettiler. Onlarla aynı tavırları takınmaktan, aynı değerlendirmeleri yapmaktan kaçınmadılar. Emperyalistlerin Mısır, Tunus gibi ülkelerde halkların küçük-burjuva diktatörlüklere karşı olan gayri memnunluklarını, tepkilerini kullanmak Libya ve Suriye'ye yönelik saldırı zemini hazırlamakla kalmadı, bunu meşrulaştırdı da. İşte bu politika solun ideolojik zayıflığı nedeniyle halkın gözünde daha da etkili oldu.

Emperyalist saldırılar ve işgaller hangi gerekçeyle olursa olsun meşrulaştırılmaz. Bu Libya için de, Suriye için de ve Türkiye için de geçerlidir. Libya, Suriye gibi küçük-burjuva diktatörlüklerinin baskıcı niteliği de ayrı bir tartışma konusudur. Çünkü emperyalizmin herhangi bir ülkeye saldırısının nedenleri arasında “küçük-burjuva diktatörlüklerin” ya da “oligarşilerin” devrilip yerine “demokratik” yönetimlerin getirilmesi yoktur. Emperyalist kuşatmaların, işgallerin tek bir nedeni vardır: o da emperyalist tekellerin çıkarlarıdır. Bugün Suriye'ye yönelik emperyalist saldırganlığın nedeni, Suriye'de tek bir Amerikan üssünün olmayışıdır. Emperyalist saldırganlığın nedeni, Suriye'nin Amerikan emperyalizminin çıkarları önünde engel olmasıdır. Saldırganlığın nedeni bu ülkelerde sağlığın, eğitimin ücretsiz olması, emperyalist tekellerin sömürüsüne açık olmamasıdır. Emperyalist kuşatmaların, işgallerin nedeni bu kadar açıktır.

Ve yine açıktır ki Libya'da, Suriye'de adına “muhafeet” dedikleri, “özgür ordu” dedikleri işbirlikçiler demokratik, halkçı muhtevalı hareketler değillerdir. Emperyalizm tarafından örgütlenen, finanse edilen, eğitilen, silahlandırılan işbirlikçi güçlerdir. Hangi gerekçeyle olursa olsun bu güçlerin desteklenmesi, onlarla aynı zeminde buluşulması emperyalizme yedeklenmekten başka bir şey değildir. Desteklenmesi gereken tek şey, emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı halkların direnişleridir, sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleridir.

Marksist-Leninistler, tüm ilerici güçler Ortadoğu'da yaşananlara, burjuva propagandalarının etkisiyle değil, küçük-burjuvazinin gözüyle değil, Marksist-Leninist kimliğiyle, sol-ilerici kimliğiyle bakmalıdır. Böyle bakılmadığında ortaya sola ait olmayan tanımlar, değerlendirmeler çıkmaktadır. Bu anlayış sola, halk güçlerine zarar verirken, burjuvaziye ise güç vermektedir. Bilinmektedir ki, emperyalist ideologlar günün 24 saati bıkmadan usanmadan bizden dünyaya sınıfsız bir gözle daha doğrusu emperyalizmin çıkarları doğrultusunda bakmamızı istiyorlar. Yapmamız gereken bu çağrılara beyinlerimizi kapatmaktır. Bunu başarmanın yolu ise, ideolojimize ve halka güvenmekten geçiyor.

Devrimci Hareket, siyaset sahnesinde yerini aldığından bugüne bu anlayışla hareket etmiş ve her gelişme karşısında doğru politikalar belirleyip doğru safta yerini almıştır. Kuşkusuz bunun kaynağında ideolojisi-ne ve halka güven bulunmaktadır.

Biz dünya halklarına inanıyoruz. Dünya halklarının bin yıllardır yok edilemeyen direnme gücüne güveniyoruz. “Arap Baharı”, “Turuncu Devrimler”, “Kadife Devrimler”, Marksist-Leninist'lerin, halkların görmek istediği değil, tam tersine emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin görmek ve yapmak istedikleri “devrim”lerdir. Ezilen halkların anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadelesini büyüttüğümüz oranda emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin demagojik “devrim” oyunlarını bozabiliriz.

Bizim anladığımız devrim, emperyalizm ve yerli işbirlikçilerinin tarihin çöp sepetine atılmasıdır.

Tarafsızlık Diye Birşey Yoktur! Her Tutum Ya Ezilen Halklara Ya Da Emperyalizme Hizmet Eder

Baş çelişki emperyalizm ile dünya halkları arasındaki çelişkidir. Yani iki taraf var-

dır; emperyalizm ve dünya halkları. Üçüncü bir taraf yoktur. Emperyalizmin kazana-acağı her şey halkların kaybıdır. Emperyalistler güçlendikçe halklar güçsüzleşecektir. “Tarafsızlık” diye bir şey de yoktur.

İşin bir diğer boyutu ise emperyalizm ve işbirlikçilerinin saldırıları, işgal tehditleri ve işgalleri sürerken, halklar NATO bombalarıyla katledilip, teslimiyete zorlanırken, tüm bunların normal bir şeymiş gibi kabul edilmesi, sessiz kalınması, dahası savunulmasıdır. Emperyalist saldırganlık karşısında söz konusu ülke halklarının ve yönetimlerinin direnme hakkının savunulması meşru görülmemektedir. Emperyalist saldırganlık ve tehditler karşısında iktidarını teslim etmeyen, işbirliği reddeden ülkelerin bombalanması, abluka altına alınması ve nihayetinde işgali meşru görülmektedir.

Libya ve Suriye’ye yönelik emperyalist saldırı ve işgal tehditleri, Libya’nın aylarca bombalanması, katliamlar gerçekleştirmesi karşısında gerek küçük-burjuva aydınlar, gerekse reformist sol ve hatta kendine “Marksist-Leninist”, “komünist” olarak tanımlayan çevrelerin sessizlikleri ya da almış oldukları tavır ibretliktir. Libya’nın emperyalistler tarafından bombalanmasına, işbirlikçilerinin katliamlarına sessiz kalan, hatta emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı direnen-savaşan Kaddafi’ye ve sürdürülen direnişe karşı burjuva kalemlerle aynı saf-ta tavır almışlardır. Yine Suriye’nin kuşatılması ve işgalle tehdit edilmesi karşısında sessiz kalıp, emperyalist karargahlarda üretilen propagandaların etkisinde kalarak işbirlikçiler “halk muhalefeti” olarak desteklenmektedir.

Böylesi anlayışa sahip olan burjuva yazarları vb. hiç de az değildir. Ve bunları anlamak zor olmamaktadır. Onlar herşeyde olduğu gibi kendi sınıf ideolojileri ve çıkarları temelinde bakmaktadırlar. Onlar halkların düşmanıdır.

Bizim için asıl sorun bu düşüncelerin düzenin sahipleriyle sınırlı olmamasıdır. İki ta-

raf arasında kalmış, yani “tarafsızlık” neredeyse sola hakim olmuştur. Oysa ortada “belirsizlik”, “tarafsızlık” yoktur. Tarafsızlığı seçenler gerçekte emperyalizm ve “muhallif güçler” denilen işbirlikçilerin tarafındadırlar. ABD ya da farklı emperyalist ülkeler lehine gösteriler düzenleyip bayraklarını öpmektedirler. Bu sözlerimizde kesinlikle abartı olmadığını belirtmeliyiz. İşte böylelerine bir örnek:

“Günümüzde bazen öyle bir anti-emperyalizm gösteriliyor ki, bu anti-emperyalizmin emperyalistlere bir zararı yok, ancak üçüncü dünyanın ezilenlerine var. Garip ama gerçek (...)” diye başlamış yazısına Bir Gün yazarlarından Süreyya Evren (Bkz. 4 Eylül 2011) Ve devam etmiş: “(...) Ya Kaddafi, Ya Sarkozy, ya Esad ya Suudiler gibisinden basit ikilikler(...) olarak tanımlamış; saldırı ve işgale karşı tavrı da ya ‘Evet’, ya da ‘Hayır’lara sıkıştırmışız”. Diye eleştirilerini sunan yazar “boykot” siyasetinin “diriliğini” hatırlatıp doğru devrimci tavır alanları “savrulmak”la itham ediyor. Dahası anti-emperyalizmin “nasyonalizmi perdelemekte” kullanıldığını söylüyor:

“(...) Türk sosyalistlerinin ne yaptığı, ne dediği, Suriye’nin özgürleşmesini pek etkileyecek gibi görünmüyor. Ama Türkiye siyasetini doğrudan etkiliyor. (...) Herhangi bir yerdeki özgürlük mücadelesinin ucu ABD’ye veya AKP’ye yarıyorsa kötü müdür? (...)”

Aktardıklarımızdan da anlaşılacağı üzere NATO’dan, NATO’nun füzelerinden, halkları katletmesinden, emperyalist işgal-lerden demokrasi ve özgürlükler beklenmektedir. Parlamenterizmi benimsemiş, AB’den “demokratik devrim” bekleyen anlayışın (ÖDP çizgisinin) geldiği noktadır. Peki, sadece bu çevre ile mi sınırlıdır? Ne yazık ki değildir. Sovyet tipi ayaklanmayı veya silahlı mücadeleyi savunduğu iddiasında olan oportünistlerin pek çoğu da net tavır belirlemedişlerdir.

Aşağıda uzunca aktaracağımız değerlendirmeler, burjuva basında çıkan değer-

lendirme ve yorumlar değildir. Tersine sol, sosyalist yayınlarda çıkan değerlendirmelerdir.

“Suriye’de **muhaliplerin** yaptığı eylemlere ateş açan Esad yönetimi geri adım atmıyor. (...) Tunus ve Mısır’da yaşanan halk isyanları sonucu yerel diktatörler devrilmiş, isyan dalgası Kuzey Afrika ve Ortadoğu’da birçok ülkeye yayılmıştı. Yemen, Bahreyn, Libya, Suriye... Bu ülkelerde ortaya çıkan **isyan dalgaları** devlet güçlerinin saldırılarının hedefi oldu. Mısır ve Tunus’taki gelişmeler bu devletleri teyakkuza geçirmiş ve göstericileri sert bir şekilde bastırma yolunu seçtiler. Libya Devlet Başkanı Kaddafi göstericileri yaptıkları eylemden vazgeçmeye çağırarak, devam etmeleri halinde silah kullanacağını söylemişti. Ve akabinde de söylediğini yaparak halka sert müdahalede bulunmuştu. **Bu gelişmeler sonrası emperyalist ülkelerin saldırısı ve işgali başlamıştı.**” (abç) (Halkın Günlüğü – 20-30 Haziran 2011 Yıl: 1, Sayı: 14)

İşbirlikçilere “muhaliif” diyor Halkın Günlüğü. Halkın Günlüğü’ne göre bütün isyanlar doğrudur, haklıdır. Kime neye karşı olduğu, ne yaratacağının hiçbir önemi yoktur. Dahası Libya’da Kaddafi yönetiminin emperyalizm işbirlikçilerine müdahale etmesinin, iktidarını savunmasının emperyalist ülkelerin saldırı ve işgalini başlattığını söylüyor. Emperyalistlerin hiçbir günahı yok bu işte yani. “Bütün suç Kaddafi’nin. Kaddafi işbirlikçilere müdahale etmese, iktidarını savunmasa emperyalist müdahaleye gerek kalmayacak” diyor adeta.

“Suriye’de Katliama Devam! (...) Suriye’de Mart ayında reform talebiyle başlayan rejim karşıtı gösterilere Suriye ordusu katliamla cevap veriyor. (...) Suriye’de katliam devam ederken, emperyalist devletlerin sürece dair planları da işliyor. NATO birliklerinin saldırdığı Libya’da muhalifler ve Kaddafi arasında çatışmalar hala devam ederken, Suriye için de doğrudan ‘müdahale’de dahil olmak üzere bir çok plan yürürlüğe konulmuş durumda (...)” (Halkın

Günlüğü 10-20 Ağustos 2011, Sayı 16. Sayfa 16-17)

Evet, Halkın Günlüğü (Ne yazık ki, “sosyalist basın”ın büyük çoğunluğu) burjuva medyanın, haber ajanslarının verdiği bilgiyi olduğu gibi aktarıyor. Üstelik Irak, Afganistan, Somali, Yugoslavya, Romanya... örnekleri ortada dururken. Halkın Günlüğü vb. anlayışlar, çıktıkları kulelerinde “seyirci” olmayı tercih ediyorlar.

Solun pek çoğu, “Arap Baharı”, “Arap devrimi”, “Siber devrim”, “Facebook devrimi”, “domino etkisiyle bütün diktatoryal rejimlerinin yıkılacağı” vb. tanım ve kavramlarını burjuvaziden alıp yayınlarında kullanabilmişlerdir. Yine kimileri, “AKP karşıtlığı” adına, “Tayyip’in insan hakları ödüllü aldığı katil Kaddafi” vb şeklinde yazabilmişlerdir. Zaten pek çoğu Libya’da NATO’nun bombalaması başlayana kadar, emperyalizmin işbirlikçilerini “muhalipler”, silahlı saldırılarını ise “halkın isyanı” olarak tanımlamaktadırlar. NATO’nun saldırılarıyla birlikte ise, “Kaddafi’ye karşı Libya halkının yanındayız ama emperyalist müdahaleye de karşıyız” demeye başlamışlardır. Ancak bu halleriyle de aslında “kulede” olmadıklarını, tavırsızlıklarıyla emperyalizmin yanında olduklarının, saldırı-işgal koşullarındaki itirafları olmuştur. Her nedense, saldırı ve işgallere karşı direnen savaştan halkı görmek istememektedirler.

Bir başka örnek de Özgür Gelecektir:

“Bölgenin adeta bir diktatörler ve tiranlar hanedanlığı tarafından yönetildiği gerçeği, Tunus’ta toprağa düşen isyan kıvılcımını daha anlamlı kılıyordu. (...) Yığınların kahredici gücünü; yıkan, değiştiren, dönüştüren gücünü görmek istemeyenler 2011’de büyük bir hüsrana uğrayacaktı. Oysa her şey yasalarınca işlemişti. Tunus’tan Mısır’a, Cezayir’den Fas’a, Ürdün’den Libya’ya, Yemen’den Wall Street’e halkların biriktirdiği öfke dışa vuracak, yatağını arayacak, önüne çıkan bendleri yıkacaktı: artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı! (...) Amman, Lübnan, Suudi Arabistan, Bahreyn, Kuveyt, Lib-

ya, Irak, Suriye’de, Tunus’ta kırılan fay hattının tetiklediği direnişlere ev sahipliği yapacak, direniş her ülkede farklı biçimlere bürünecek, farklı boyutlar alacak ama istisnasız hepsinde önemli bir sinerji açığa çıkacaktı.” (Özgür gelecek – 31 Aralık 2011 “Arap İsyanları ya da Halkların Baharı!” başlıklı yazıdan)

Özgür Gelecek açısından yaşananların neye hizmet ettiğinin hiçbir önemi yoktur. Emperyalist medyanın yarattığı havayla da oldukça coşmuştur. Diyelim ki halk ayaklanıyor, diyelim ki “yığınlar kahredici güçlerini” ortaya koyuyorlar. Kime neye karşı, daha da önemlisi ne sonuçlar yaratıyor, neye hizmet ediyor? Bunların hiçbir önemi yoktur Özgür Gelecek açısından. Olsun, önemli olan halkın ayaklanması, diyor. Halk ayaklanıyorsa iyi şeyler olacak diye bekliyor. Kendi dışından bekliyor.

Özgür Gelecek’teki başka bir yazı ise daha da ibretliktir.

“Ölüm, işkence ve katliam girdabında, giderek daha derinlere doğru kulaç atan Suriye’de, işler her gün biraz daha sarpa sarıyor. 2 Kasım günü Humus’taki durum üzerine ‘Savaşta Gibi Yaşıyoruz’ başlıklı raporunu yayımlayan **İnsan Hakları İzleme Örgütü (HRW)**nün Ortadoğu Direktörü Sarah Leah Whitson’un, ‘Humus şehri, Suriye hükümetinin uyguladığı şiddetin bir mikrokozmosudur’ sözleri Suriye’de vahşetin ulaştığı noktayı da gösteriyor. (...) **Esad’ın Son Çırpınışları!**- 16 Ekim’de gerçekleştirdiği toplantıda Esad’a ‘şiddete son ver’ çağrısı yaparak sahaya inen **Arap Birliği-Ligi**, Esad üzerindeki baskısını kademeli bir şekilde artırıyor. Esad’ın sivillere karşı uyguladığı şiddeti durdurmasını, siyasi tutsakları serbest bırakmasını, Suriye halkının meşru taleplerini karşılamak üzere birliğin gözetiminde muhalefetle masaya oturmasını isteyen birlik, Esad’a 15 günlük süre tanımıştı. Esad, son dakika manevrası ile Birliğin planını kabul etmiş, bununla birlikte katliamlarına da ara vermemişti. Buna karşılık Arap Birliği Esad’a bir ultimatoma ve-

rerek üç günlük süre daha tanıdı. (...) **Muhalefetin** önemli oranda silahlandığı (Hür Suriye Ordusu, Müslüman Kardeşler) ve savunma pozisyonundan çıkarak rejime yönelik saldırıya geçtiği açık. (abç) (Özgür Gelecek – 12.12.2011, “Suriye’de çanlar Esad için çalıyor –Yorum- yazısından)

Yazı adeta burjuva basının dilini taşımaktadır. Özgür Gelecek’in, emperyalist kurumlardan, işbirlikçilerden aldığı değerlendirmeleri, yorumları sayfalarına taşıması gıdasını aldığı yeri de işaret etmektedir. Özgür Gelecek düşman olarak Esad’ı görmüş. Kaynak aldığı HRW gibi emperyalist bir kurum. Amerikan işbirlikçilerini “muhalefet” diye niteliyor. Hür Suriye Ordusu diye niteliyor. Ki Türkiye oligarşisinin, emperyalistlerin bunlara destek verdiğini bile söylüyor bunları...

Uzun bir alıntı da Özgürlük Dünyası’ndan:

“**Libya’da** özellikle gençlerin başı çektiği ilk hareketlenme diktatör Kaddafi tarafından bastırıldı. (...) **Suriye’de** de muhalif gösteriler başladı ve Esad yönetimi bu gösterileri vahşice bastırmaya yöneldi. Bu durum “Batı” için bölgedeki çıbanbaşlarında birisi olarak kabul edilen Suriye yönetimini devirmenin gerekçesi yapılıyor. Suriye’ye karşı henüz emperyalist bir koalisyon oluşturulmasa da, Esad yönetimini devirmek için her fırsattan yararlanılıyor. Emperyalist güçler Suriye halkının kendi kaderini kendisinin tayin etmesine olanak tanımamak, süreci kendi kontrollerine almak istiyorlar. Türkiye gericiliği de bu gerici planda aktif bir rol oynuyor. (...) Halkların Yaşadıkları Dramlar Emperyalist Müdahalelerin Haklı Gösterilmesine Mazeret Olabilir Mi? Bu soru boşuna sorulmamıştır. Arap ülkelerinde yaşananlar eski bir tartışmayı yeniden güncelleştirmiştir. Hatırlanacağı gibi, bu tartışma Irak işgali ve sonrasında gelişen olaylar bağlamında yürütülmüş, Irak Kürtleri bazı kesimler tarafından işbirlikçi ilan edilmiş, bazı kesimler de ABD ve müttefiklerini Irak Kürtlerini özgürleştiren güç-

ler olarak selamlamışlardı. (...) Bu genel tablo içerisinde, Irak Kürtleri, farklı bir yerde duruyor gibi gözüküyor. (...) Irak’a müdahale ve Saddam yönetiminin devrilmesi, elbette ki Irak Kürtlerine yaradı. Irak Kürtlerinin ortaya çıkan bu durumdan yararlanmaması düşünülebilir miydi? Dahası Irak Kürtleri bu durumdan yararlanmış olmalarından dolayı eleştirilebilirler mi? Irak Kürtleri, kendileri dışında gerçekleşmiş olaylardan ve sonuçta **ortaya çıkan durumdan akıllıca yararlandılar** ve zaten on yıllardır verdikleri mücadelenin sonuçlarını almaya başladılar. Olup bitenin özeti budur. Soruna anti-emperyalizm ve sosyalizm cephesinden bakanlar için olup bitenin açıklaması budur.” (abç) (Özgürlük Dünyası -sayı-221/325-emperyalist-mudahaleler-ve-halklar)

Özgürlük Dünyası için de yukarda söylediklerimiz geçerlidir. Benzer bir kafa karışıklığı içindedir Özgürlük Dünyası. “Akıllı solculuğu” anlayış haline getiren EMEP çevresi emperyalist müdahale sürecinde Irak Kürtlerinin “ortaya çıkan durumdan akıllıca yararlandıkları”nı söyleyerek işbirlikçiliği meşrulaştıran bir yaklaşım sergilemektedir.

Solun reformist, parlamentarist kesimlerinden silahlı mücadele savunucularına kadar büyük bir kısmı küçük-burjuva diktatörlüklerine yönelik emperyalist saldırı ve işgaller karşısında devrimci, anti-emperyalist tavır almamıştır. Alamamıştır. Solun bu gerçeği basit, geçirilebilecek bir durum değildir. Ciddi bir durumdur. Devrim iddiasını, devrimci kimliklerini ve varlıklarını koruyabilmelerini etkileyecek derecede önemlidir.

1980’den bugüne, solda yaşananlara baktığında bu açık bir şekilde görülebilecektir. Kimlerin devrim iddialarını ve kimliklerini yitirdiği, nereden nereye savruldukları ve kimlerin siyaset sahnesinden yok olup gittiği herkesin bilgisi dahilindedir. Bunun nedeni ideolojiktir. İdeolojik zayıflık o derecededir ki “Devrim mi, düzen

mi?” sorusuna, devrimden yana cevap verememektedirler.

İdeolojik zayıflık ve savrulma o derecededir ki, devrimci değerler unutulmuş, bir kenara atılmıştır. Dost, düşman kavramları karışmıştır. Devrim, karşı-devrim karışmıştır. Devrimcilik, ilericilik, , solculuk, yurtseverlik karıştırılmıştır. Devlet, emperyalizm, faşizm gerçeği karıştırılmıştır.

Tüm bunların sonucu emperyalizmin ideolojik etkisi altına girmek ve onun politikalarına hizmet etmektir. Bilerek ya da bilmeyerek ona güç taşımaktır.

Kavramlar, değerler birbirine karıştırılmıştır demek kimileri için gerçeği tümüyle yansıtmamaktadır. Çünkü gösterilen tutumlar bir anlamda tercihtir. Düzenen yana tercihlerdir.

Devrimciler Halkların Anti-Emperyalist, Vatansever Mücadelesinin Öncüsüdür! Emperyalist Saldırı ve İşgallere Karşı Halkların Mücadelesini Büyütmeliyiz

“Küreselleşme-globalleşme” yalanlarından biri de bağımsızlık diye bir şeyin kalmadığı, “bağımsızlığın modasının geçtiği”, “dünyanın global bir köy olduğu”, “ulus devletlerin ömrünü doldurduğu” vb. vb.dir. Emperyalizmin diğer Yeni Dünya Düzeni kavramlarıyla – yalanlarıyla beslediği söz konusu kavramlardaki amacı, 1960’lı-70’li yıllar boyunca güçlenen ve zaferler kazanan ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarını mahkum etmektir. Emperyalistler ve işbirlikçileri söz konusu yalanlarıyla, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarına da gerek kalmadığını beyinlere yerleştirirken, aynı zamanda hakların bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin gayri-meşruluğunu da dayatmış olmaktadır. Buna rağmen direnenleri, mücadele edenleri de “terörist” olarak tanımlamaktadır.

ABD eski Başkanı Bush'un "ya bizdensiniz ya da bize karşı" sözünde hiç bir muğlaklık yoktur. Emperyalist tekellerin imparatorluk hedeflerinin en özlü ifadesidir bu. Küçük-burjuva diktatörlüklerini "şer ekmeni", "terörizme destek veren ülkeler" listelerine almaları ve işgale kadar uzanan saldırılarının da nedeni budur. Yani emperyalizmin egemenliğini, yeni-sömürgesi olmayı kabul etmeyerek, halklara "kötü örnek" olmalarıdır.

Devrimcilerin, yurtseverlerin, ilericilerin, demokratların küçük-burjuva iktidarlarına yönelik emperyalizmin saldırı ve işgallerine karşı çıkmalarının nedeni de, söz konusu ülkelerin bağımsızlıklarını korumaları, böylelikle emperyalist politikaları engellemeleridir. Yine söz konusu ülkelerde emperyalizme, işgale karşı direnenler de koşulsuz desteklenmelidir. Aksi her düşünce ve tavır, halklarımızın vatansever, bağımsızlıkçı, anti-emperyalist duygu ve düşüncelerinde geriye gidişe katkı vermekten başka bir işe yaramayacaktır. Emperyalistler ve işbirlikçileri, zaten emperyalist saldırganlığı, işgalleri ve işbirlikçiliği meşru göstermek, masumlaştırmak ve en nihayetinde "emperyalizmin gücü karşısında durulamaz", "direnmek nafîle, bu düzene uymak en akıllıcası", "direnildiğinde can ve mal kaybı daha çok olacaktır" gibi anlayışları halkların beynine yerleştirmekle meşguldürler. Emperyalizm beyinlere "akıllı solculuğu" yerleştirmek istiyor.

Amaç beyinlerden devrimi, devrimciliği silmektir. Tasfiye etmektir.

Emperyalistlerin bu ideolojik bombardımanını, tasfiye saldırısını boşa çıkarmak en başta Marksist-Leninistlerin, tüm devrimcilerin ve yurtseverlerin görevidir. Bu görevlerini eksiksiz yerine getirmeyenler objektif olarak karşı-devrim cephesini güçlendirmektedirler.

Bağımsızlık, vatan toprakları üzerinde halkın kaderi-geleceği üzerinde emperyalist devletlerin söz ve karar haklarının olmasıdır. Olamamasıdır. Bugün tüm halkla-

rın en temel ihtiyacı bağımsızlıklarını kazanmalarıdır. Çünkü bağımsızlık kazanılmadan, emperyalizmin gizli veya açık işgali koşullarında halkların kalıcı hiç bir hakından söz edilemez. Hele ki burjuva anlamda da olsa "demokrasi"nin lafı bile edilemez. Orada faşizm hüküm sürüyordur.

İşte bu nedenledir ki, halklarımıza yönelik faaliyetlerimizde bağımsızlığı kazanmanın zorunlu ve mümkün olduğu propagandasını yapmalıyız. Tabi ki, bu görevlerimizi yerine getirirken, Afganistan'da, Irak'ta, Libya'da, Suriye'de... Ve dünyanın pek çok ülkesinde emperyalizmin saldırı ve işgallerine karşı direnenlerin-savaşanların yanında olmak olmazsa olmazdır. Aksi halde halklarımız nezdinde hiç bir inandırıcılığı olmayacaktır. Olması da mümkün değildir.

"Emperyalizm eski emperyalizm değil", "emperyalizm değişti" diyenlerin yalanları bugüne kadar defalarca kanıtlanmıştır. Afganistan'ı **"sonsuz özgürlük"** adını verdikleri operasyonla işgal etmişlerdir. Bugün Afganistan'ın hali ortadadır. Irak'taki işgal saldırısına **"Irak özgürlük operasyonu"** adını vermişlerdir. Irak'ın durumu da ortadadır.

"Özgürlük" tanımını aslında emperyalistlerin ağızlarına hiç ama hiç almamaları gerekir. Çünkü devrimciler için özgürlüğün bilimsel tanımı gayet nettir: *"Sınıflar kaldırılmadığı sürece özgürlük ve eşitlik üzerine bütün gevezeliklerin kendi kendini kandırma ya da işçilerle bütün emekçileri ve sermaye tarafından sömürülenleri kandırmaktır. Her halükarda burjuvazinin çıkarlarının savunulmasıdır. Sınıflar kaldırılmadığı sürece, özgürlük ve eşitlik üzerine her değerlendirmede şu soru sorulmalıdır. "Hangi sınıf için özgürlük? Kimin kullanımı için? (...)"* (Lenin, Seçme Eserler, İnter Yay., Cilt:10, saf 292)

Demek ki emperyalistler için özgürlüğün tek bir anlamı vardır: Halklara sömürü ve zulüm, tekellere özgürlük.

Devrimcilere, yurtseverlere düşen görev

de bu gerçeği anlatmaktır. Özgürlüğe, demokrasiye, insanca yaşam koşullarına kavuşabilmemiz için bağımsızlığın kazanılması şarttır. Bunun için de halkımızda var olan vatanseverliği, gavura olan alerjiyi, işbirlikçilerin, faşistlerin demagoji malzemesi olarak kullanabilmelerinin önüne geçmeliyiz.

Tutarlı bir vatansever, tutarlı bir anti-emperyalist olduğumuzun halkımızca pratikte görülmesi gerekir. Halkımız görmediği bir şeye inanmaz. “AB’ye uyum yasaları”nın Türkiye’ye “demokrasi getireceği” yalanına sarılarak, AB’den “demokratik devrim” bekleyenlere tabii ki halkımız inanmayacaktır. Ve yine emperyalistler ülkelere saldırırken, işgal ederken, “yüzde elli Sam, yüzde elli Saddam” denildiğinde, anti-emperyalistlikten çok uzaklara düğüldüğünü, emperyalizmle saf tutulduğunu halkımız da görebilmektedir. Libya bombalanıp, Kaddafi yıkılıp yerine işbirlikçi yönetimler getirilirken, Suriye’yi abluka’ya alıp saldırı ve işgal hazırlıkları yapılırken, “küçük-burjuva diktatörlüklerinin yanında olmadığını” söyleyenlerin, yarın ülkemiz açık işgale uğradığında, işgale karşı canını ortaya koyup savaşacağına kim inanır? Tabii ki inanan çıkmaz!

Türkiye devriminin önderlerinden Mahir Çayan’ın “Nasıl silahını yitiren ordu, orduluk niteliğini yitirirse, yurtseverlik coşkusu taşımayan devrimci de devrimci niteliğini yitirir. (...)” sözleri, iddiamızın cevabı olmaktadır.

Tabi ki “vatan” ve “vatanseverlik” kavramlarını burjuvaziye bırakan ve literatürlerinden çıkaranlar için M. Çayan’ın tespiti anlamı da olmayacaktır. Oysa burjuvazi “vatan” kavramını da “vatanseverlik” duygusunu da çoktan terk etmiştir. Emperyalizm dönemine ilişkin Önderimiz Mahir Çayan’ın şu tespiti gayet açıktır ve yaşananların da ifadesi olmaktadır: “Çünkü, emperyalist dönemde burjuvazi, bütün dünyada devrimci milliyetçi ve demokratik niteliğini kaybetmiştir. Onun ideolojisi artık milliyetçilik değil kozmopolitizmdir. O,

vatan, millet bayrağını geminin bordosundan aşağıya atmıştır. Bu bayrağı emperyalizmin döneminde enternasyonalizm ve yurtseverlik tabanında proleter devrimcileri, milliyetçilik tabanında ise küçük-burjuva radikal unsurlar yükseltmektedir.”

Gerçekler bu ölçüde nettir. Bugün de dünyada işgallere, işbirlikçilerine karşı proletarya ve diğer emekçi sınıf ve katmanlar savaşmaktadır. Ulusal savaşların önderleri de Marksist-Leninistler ve Marksizm-Leninizm’den etkilenen küçük-burjuva yurtseverleridir (ki, bunların savaşımının ulusal bağımsızlığı getirmediği de bilinmektedir). Marksist-Leninistler yurtsever olmak zorundadır. Çünkü, vatanseverlik, emekçilerin ülkelerine duydukları bağlılıktır. Ülkelerine ya da halklarına yönelik saldırılar gerçekleştiğinde, uğruna kan dökebilmeleridir. Ve yine ilerici tarihlerine sahip çıkabilmeleri, bundan ulusal gurur duymalarıdır. Başka ülke halklarının emperyalist saldırganlık karşısında vatanlarına sahip çıkmalarını, savaşımalarını kayıtsız şartsız desteklemeleridir.

Mevcut koşullarda emperyalist saldırı ve işgal öne çıkmıştır. Ülkemiz devrimcileri emperyalist saldırılara, işgallere karşı direnenleri, açıkça desteklemek zorundadır. Bugün böylesi bir anlayışa sahip olmayan bir örgüt, anti-emperyalist olduğunu nasıl iddia edebilir? Başta kadroları olmak üzere, halkı kime karşı nasıl örgütleyecek ve savuşturacaktır?

Aslında ne yapacakları da bellidir. Emperyalizmin işgalini tamamlayıp “demokrasi”yi inşa etmesini bekleyeceklerdir. Bu söylediklerimizde hiçbir abartı yoktur. Emperyalist saldırı ve işgaller karşısında emperyalizmin işbirlikçilerini “muhalifler” olarak tanımlayıp, “Kaddafi’ye karşı Libya halkının yanındayız” diyenler, zaten emperyalizmle işbirliğini de haklı ve meşru görmektedirler.

Sol, bu yanlışlarının muhasebesini yapıp devrimci çizgiye gelmelidir. Açık ve net biçimde; YÜZDE ELLİ DEĞİL YÜZDE

YÜZ biçimde emperyalizmin politikalarının karşısında olmalıdır.

Emperyalizmin küçük-burjuva diktatörlüklerine yönelik politikalarının, saldırı ve işgallerinin nedenlerini ve sonuçlarını doğru kavramalıdır. İşte o zaman, küçük-burjuva diktatörlükler için direnişlerinin anlamı ve önemi de görülebilecektir.

Irak'ta Saddam Hüseyin'in, emperyalizmin ambargolarına, saldırılarına ve nihayetinde 2003 yılında gerçekleştirilen işgale rağmen teslim olmayıp direnişi örgütlemesinin, bu yöndeki çabalarının değerini de kavrayacaktır. Yine, Saddam Hüseyin'in tutsaklığı ve yargılanma sürecindeki, idam tezgahındaki tavrını anlaması mümkün olacaktır. Bu gerçekleri görmeden, "Irak direnişi"nden, ve Irak direnişinin "emperyalizmin planlarını bozduğu"ndan söz etmek soyuttur.

Libya'da emperyalistler ve işbirlikçileri, emperyalizmin devasa askeri gücüne rağmen, Libya şehirlerini neredeyse tek tek ele geçirmek zorunda kaldılar. Kaddafi'ye ülkesini terk etmesi karşılığında sunulan rüşvetler biliniyor. Tüm bunları reddedip canını verme pahasına halkını direnişe çağırmasının hiç mi anlamı yoktur.

Beğenelim, beğenmeyelim; Irak'ta Saddam Hüseyin'de, Libya'da Muammer Kaddafi'de, Suriye'de Beşar Esad'da simgeleşen küçük-burjuva diktatörlüklerinin emperyalizmin işbirlikçiliğini reddetmeleri önemlidir. Daha önce emperyalist ülkelerle ticari ilişkilerinin olması vb. de küçük-burjuva diktatörlüklerinin gerçeğidir. Ancak asıl olan yanları, yeni-sömürgeciliği reddetmeleri ve emperyalist saldırı ve işgaller karşısında aldıkları direniş-savaş kararlarıdır.

Sol, düşünme yetisini dumura uğratan, körelten "küreselleşme" yalanlarından biri olan "küreselleşmenin –yani emperyalizmin- karşısında durulamayacağı" anlayışından kurtulmalıdır. Evet, Irak emperyalizm tarafından işgal edildi. Libya'da Kaddafi devrildi... Suriye ve İran da işgal edilebilir. Sorun direnişlidir. Halkların işgale karşı direnişini büyütebilmektir. Bugün direniş tohumları atıl-

madığında, işgalden sonra halkların direnişini örgütlemek çok daha zor olacaktır.

Devrimci, yurtsever örgütlere düşen görev, gayet açıktır ve ertelenemez önemdedir. Ülkemizin emperyalizmin yeni-sömürgesi olduğu gerçeğinden hareket edilmelidir. Bunun için de, mücadelemizin anti-emperyalist yanı unutulmamalı, öne çıkarılmalıdır. Kadrolarımızdan başlayarak, bütün insanlarımızı anti-emperyalist bilinçle, vatan ve halk sevgisiyle donatmalıyız. Ve elbette bu yapılırken, dünyada yaşanan gerçeklerden hareket etmeli, işgal ve direniş örnekleri doğru-eğitici tarzda ele alınmalıdır.

Bunlar yapılmadığında bilinmelidir ki, devrimci, yurtsever örgütler, devrim iddialarını yitireceklerdir. Dergi sayfalarında yazdıkları "devrim", "sosyalizm" vurguları ise soyut kalacaktır. Daha ötesi örgütsel varlıklarını sürdürme koşullarını da yitireceklerdir. Düzenlen, emperyalizmden demokrasi, özgürlük bekler bir hale geleceklerdir. Ki, bu da, devrim iddiasının tümüyle kaybedilmesi ve düzeniçileşmek demektir. Gidecekleri yer yasal partiler kurup parlamentoculuk oynamak olacaktır.

Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine inananlar, bunun için mücadele ettiğini söyleyenlerin bağımsızlıktan yana olmaları zorunludur. Çünkü ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin temel hedeflerinin başında bağımsızlığın kazanılması gelmektedir. Bağımsız ve demokratik bir halk iktidarını hedefleyenler, sosyalizme inananlar... bugünden bunun gereklerini yerine getirmekle yükümlüdürler. Aksi halde emperyalistlere ve işbirlikçilerine soldan destek vermiş olacaklardır. Bugün Irak'ta Libya'da, Afganistan'da, Filistin'de Suriye'de, İran'da ve dünyanın her yerinde emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı sürdürülen mücadelenin aktif destekçisi olmak birincil görevleridir. Ancak bu yapıldığında, halklarımızda var olan vatanseverliği korumak, ileriye taşımak ve örgütü bir güç haline getirmek mümkün olacaktır.

Bugüne kadar yanlış düşünenler, ve pra-

tikte yanlış tutum alanlar bu yanlışlarını ciddi tarzda sorgulamalı ve anti-emperyalist cephedeki yerlerini almalıdırlar.

Kürt Milliyetçi Hareketinin Ortadoğu Politikası Tutarsızlıklar, Hayal Kırıklıkları ve Yanılgılarla Doludur

Irak'a yönelik Amerikan saldırısı ve işgal sürecinde; ve bir bütün olarak Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'yu ya kendi çıkarlarına uygun bir düzenleme içine girmesinde PKK'nin aldığı tutum, Kürt milliyetçi hareketini diğer pek çok noktada olduğu gibi Ortadoğu alanında da yanılgılara, hayal kırıklıklarına ve çözümsüzlüğe götürmüştür. Dahası emperyalizmin politikalarını objektif olarak destekleyen bir noktaya götürmüştür.

Amerikan emperyalizminin Irak'ı işgali Ortadoğu'da imparatorluğunun ilanıydı. Bu süreçte devrimcilere, ilericilere, yurtseverlere düşen görev emperyalist işgale direnmek, direnenleri desteklemektir. Doğru tutum ve tavır buydu. Irak işgaline karşı tutum; bu saldırıyı püskürtmek emperyalizmin planlarını boşa çıkartmak demek olacaktı. Ancak Kürt milliyetçi hareketi buna uygun davranmadı:

"Irak'taki sistem mücadelesi yeni Ortadoğu sisteminin nasıl olacağını belirleyecek, bu da yeni uluslararası sistemin temel ölçü ve özelliklerini yaratacaktır. ... Irak üzerinde yoğunlaşan bu mücadele... eski statüko ile yeni statüko arasındaki bir mücadele olmaktadır. ... böyle bir mücadelede Partimizin ve halkımızın yeri, hiç kuşkusuz Kürdü inkar eden ve yoketmek isteyen eski statüko cephesinde değil, yeni bir sistem yaratmak isteyen değişim cephesinde olacaktır." (PKK Parti Meclisi, 2002)

PKK'nin "değişim cephesi" diye tarif ettiği emperyalist cephedir. PKK açıkça Irak'ın işgali sürecinde emperyalizme karşı direnenlerin, savaşanların cephesinde değil em-

peryalist cephede olacağını ilan etmiştir.

İki taraf vardır: Emperyalizm ve ezilen halklar. PKK subjektif bir değerlendirmeye üçüncü bir taraf yaratıyor. Baş çelişkisini "eski statüko" dediği üçüncü tarafla Kürt halkı arasındaki çelişki olarak ortaya koyuyor. Dolayısıyla da "eski statüko"yu yıkmaya çalışan emperyalizmi kendi cephesinde görüyor.

Bu durum açıktır ki pusulayı şaşırmaştır. Emperyalizm tespiti yanlıştır. Öyle ki bu yanlışlık ona dost düşman ayırımını da belirsizleştirmiştir. Çözümü devrimcilerde, halkın mücadelesinde görmeyen PKK, emperyalizmden çözüm beklemektedir. *"Avrupa bizi sattı!" Bu ifadeyi Kürt milliyetçi hareketinden, onun liderlerinden, bizzat Abdullah Öcalan'ın ağzından çokça duyduk. Yine bir açıklamada "ABD'ye bir düşmanlığımız yok" denilebilmiştir.*

"ABD'nin yüz yıllık diktatörlerin aşılmasındaki rolünü olumlu görüyorum. Katı bir ABD karşıtlığı yapmıyoruz. ABD ile görüşme ve demokratik işbirliği olabilir. ... Bush'un son zamanlarda diktatörlerin aşılması yönündeki bazı değerlendirmeleri yanlış değildi. Bizi terör örgütleriyle kıyaslamasınlar." (A. Öcalan, 18 Mayıs 2003)

Emperyalizmi düşman olarak görmeyen, onunla birlikte çalışabileceğini söyleyen bir ulusal hareket "yurtsever" kimliğini kaybetmiş demektir. İlkel milliyetçilik yapmaktadır. Düşülen durum budur.

Söylemlerde hiçbir muğlaklık yoktur. Söylenenler çok açıktır. Ortaya konulan yaklaşım politik bir yanılgı olmanın ötesinde çözümsüzlüğün ve bir tercihin ürünüdür.

PKK'nin zayıflığının nedeni ideolojiktir. Marksist-Leninist bir hareket değil Marksizm-Leninizmden etkilenmeler taşıyan küçük- burjuva milliyetçi bir harekettir.

Sosyalist sistemin yıkıldığı '90'lar süreciyle birlikte PKK'de ciddi bir savrulma yaşadı. Emperyalizmin "yenilmezliği"ne inandı. Emperyalizmsiz bir çözüm olamayacağına inandı. Ve çözümü devrimci, silahlı

savaşında değil emperyalizmin müdahalelerinde, desteklerinde aramaya başladı. Dahası Kürt milliyetçi hareketi emperyalist sistem içinde yer almaya karar verdi:

"Dünya koşulları artık böyle bir şeyi [bağımsızlığı-bn] kaldırmıyor, ulusal sorunun çözümünde zorlanıyor. İki bloka ayrılmış dünyanın ortaya çıkardığı gerçeklik gibi bir durum sunmuyor. Yaşanan gelişmeler içerisinde geri bir çözüm oluyor. Ayrılmak, ayrı devlet kurmak, emperyalist sistemden gelen egemenlik yaklaşımına karşı cephe almak, bütünüyle sistem dışına çıkmak ve kendi kabuğuna çekilmek, ulusları geliştirmiyor, -geliştirmede de." (Dünyadaki Değişimin Özelilikleri ve Partimizin Yenilenme Yaklaşımları, Serxwebun, Sayı 212)

Açıktır ki bu anlayış inisiyatifisizdir. Daha baştan emperyalizmin inisiyatifi tanıtmıştır. Ve bu haliyle de sürüklenen durumdadır.

Kürt milliyetçi hareketinin ikinci büyük zayıflığı her şeyin merkezine Kürt sorununu koymasıdır. Sorun çözülsün de nasıl çözülsün çözülsün, yeter ki çözülsün. Kürt sorunu çözülsün her sorun buna bağlı olarak çözülsün. Bu benmerkezci anlayış halkların çıkarlarını göz ardı eden kendi çıkarları için genelin çıkarlarını feda eden devrimci olmayan bir anlayıştır. Fırsatçılığa, faydacılığa götürür. Bu anlayış açıktan savunulur hale gelmiştir.

"Kürtler mevcut siyasi ortamda kendi çıkarlarını ve özgürlüklerini düşünmektedir. Suriye'deki gelişmeler Ortadoğu'nun çehresini belirleyecektir. Arap Baharı ile birlikte klasik iktidar bloklarının ayakta kalması zordur. İki kutuplu dünya dengeleri içinde şekillenen siyasi güçlerin ayakta kalma şansları kalmamıştır. Eski iktidar blokları ne halkların ne de uluslararası güçlerin ihtiyaçlarını karşılayabilmektedir. Ya demokratikleşeceklerdir ya da bu iki gücün arasında yaşadıkları sıkışma ortamında varlığını sürdüremeyeceklerdir. Şimdiye kadarki gelişmeler bunu göstermektedir." (Rojeva KURDISTANE, 31 Aralık 2011, Mustafa Karasu)

Bu değerlendirmeler açıkca emperya-

lizmin yenilmezliğini ortaya koymaktadır. Halkların emperyalizme boyun eğmekten başka şansı yok denilmektedir. İşte böyle bir ortamda Kürtler "kendi çıkarlarını ve özgürlüklerini düşünmektedir" denilerek Ortadoğu'nun merkezine Kürtlerin çıkarları konulmaktadır. Bu anlayış açıktır ki emperyalizm işbirlikçiliğine kadar götürür. İşte Barzani ve Talabani'nin durumu.

"PKK olarak, Kürt sorununun çözüm zeminini yaratmak, önünü açmak hem de Ortadoğu'daki değişimin Kürt sorununun demokratik çözümüne dayalı demokratik Ortadoğu birliğinin Ortadoğu'nun demokratikleşmesini sağlanması temelinde gerçekleştirilmesini hedefliyoruz." (Duran Kalkan, 28 Kasım 2011, Fırat Haber Ajansı)

PKK için varsa yoksa Kürt sorunudur. Ortadoğu yanmış, yakılmış, emperyalizmin çıkarlarına göre yeniden düzenlenmiş hiçbir önemi yoktur. Bu anlayış Demokratik Ortadoğu birliğinin ve demokratikleşmenin sağlanmasını emperyalistlerden başka kimden bekleyebilir ki?

PKK emperyalizmin Ortadoğu'ya ilişkin hesaplarının farkındadır. Bu noktada kah emperyalistlere çağrılar yapmakta, Ortadoğu'yu yeniden şekillendirmede bizden faydalanabilirsiniz demek; "ABD, sadece Irak'ta değil, Suriye ve İran'da da rejimi değiştirmek istiyor. Peki hem Suriye'de, hem de İran'da -en azından belirli bir süre- birlikte çalışabileceği güç kimdir? Biziz." (Cemil Bayık, 20 Ağustos 2003). Kah oligarşiyi tehdit etmektedir: "NATO sözde siyasal sorunların ve daha çok da insan hakları sorununun, hatta bağımsızlık isteyen halkların istemlerinin çözümlenmeye çalışıldığı siyasal kuruma dönüşüyor. NATO bugün kendi gündemine Sovyetler Birliği'ni, Yugoslavya'yı ve Çekoslavakya'yı alıyor! Yarın Türkiye'yi gündemine alacaktır. Türkiye'den 'üniter devlet' anlayışını terk etmesini ve federasyondan bağımsızlığa kadar kendisini açık tutmasını isteyecektir. O çok güvendiği NATO'nun yarın ya da öbür gün TC'ye bunu dayatması fazla şaşırtıcı olma-

malıdır." (Serxwebun, sayı: 119, sf. 22)

Öyle ki PKK Türkiye'nin değişime direnmesi ve olası bir emperyalist müdahale durumunda emperyalistlerle birlikte bu değişimin yanında yer alacağını ilan etti. Deyim yerindeyse emperyalistleri müdahaleye çağırırdı.

Bu çağrıların dün Irak, Afganistan'da, daha yakın zamanda Libya'daki işbirlikçilerin NATO'yu, emperyalistleri ülkeyi işgale davet etmesinden ne farkı vardır. Bugün Suriye'deki emperyalizm işbirlikçilerinin ısrarla emperyalistleri Suriye'ye müdahaleye davet edip Esad yönetimini yıkmaya, ülkeyi işgale çağırmasından ne farkı vardır.

Ortadoğu'da bugün öne çıkan konu hiç kuşkusuz Suriye'dir. Emperyalistler içerden ve dışarıdan geliştirdiği saldırılar ve kuşatma ile Suriye'yi, Suriye halklarını teslim almaya çalışmaktadır. Emperyalizmin Ortadoğu'da teslim aldığı her ülke Ortadoğu'da halklar için kölelik zincirlerinin daha da kalınlaşması demektir. Emperyalist sömürü ve zulmün daha da artması demektir.

Oysa Kürt milliyetçi hareketi dün olduğu gibi bugünde dar milliyetçi bakış açısıyla ele almaktadır. Onun için önemli olan Ortadoğu değildir, emperyalist müdahale ve işgaller değildir. Onun için önemli olan Türkiye oligarşisinin Suriye topraklarına girmesi durumunda Suriye topraklarındaki Kürtleri hedef alabilecek olmasıdır.

"Şimdi Türk devleti, Batılı devletlerin, özellikle ABD'nin ve bir kısım Avrupa devletinin, teşviki temelinde Suriye'ye müdahale için hazırlanmaktadır. (...) Batılı devletler başka amaçlar için müdahaleyi (abç) öngörse de Türk devleti oradaki halkımız için müdahaleyi planlamaktadır. Açıkça belirtiyim; eğer Türk devleti Batı Kürdistan'daki halkımıza bir müdahale yaparsa tüm Kürdistan bir savaş alanına dönecektir." (Murat Karayılan, Fırat Haber Ajansı)

Karayılan'ın bugünlerde yaptığı bu açıklamayla Cemil Bayık'ın yaklaşık 13 yıl önce yaptığı açıklama aynı anlayışı taşımaktadır ve PKK'nin açmazını ifade etmektedir.

"Şunu herkesin bilmesi gerekiyor; biz ABD'nin Kürdistan'da, bölgede kendisine göre istikrar yaratmasına bir şey demiyoruz. Kendi çıkarlarına göre düzenleme yapabilir... Ama bunu yaparken bir halkı kurban etmeye kalkışırsa, bunun onay görmeyeceğini herkes bilmelidir." (PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Cemil BAYIK, 20 Haziran '99)

"Kürt halkına dokunursanız ortalığı savaş alanına çeviririm" diyor. Ancak Suriye'ye yönelik emperyalist saldırganlığa sessiz, seyirci kalıyor. Diyelim ki sana dokunmadılar, ne olacaktır? Bu anlayış kendisine dokunulmaması karşılığında Kürt halkının kurtuluşu ve özgürlüğünden vazgeçen bir anlayıştır. Her şeyin odağına Kürt sorununu koyma benmerkezciliği ve bencilliği; emperyalist sistem içinde çözümler arayan anlayış Kürt hareketini en azından objektif olarak emperyalizmin Ortadoğu'daki politikalarına endekslenen, ona destek olan bir noktaya getirmiştir.

Emperyalist saldırganlık diyemiyor. "Batılı devletler" diyor. "Başka amaçlar için müdahale" diyor. Adeta Suriye'de emperyalistlerin ulvi amaçları varmışcasına bir hava yaratıyor. Bu çözümsüzlük ve yok oluş tablosudur.

Kürt hareketi onyıllardır bir "yanılgı" içindedir. Ve hala yanılmaya devam etmektedirler. Emperyalizmden çözüm bekleyenler, "diktatörlükleri yıkıyor", "demokratikleştiriyor" diyerek ona övgüler düzenler, "sizi düşman olarak görmüyoruz" diyerek rahatlatmaya çalışanlar yanıılıyorlar. Emperyalizm tüm ezilen halklara olduğu gibi Kürt halkına da, Kürt milliyetçi hareketine de saldırmaktadır. Bu saldırı, tasfiye saldırısıdır. Bu saldırı, Kürt halkını bağımsızlıktan, kendi kaderini tayin hakkından uzaklaştıran emperyalizme biat etme noktasına getiren çözümsüzlük saldırısıdır. Bu saldırı, Kürt halkının onurunu ayaklar altına alan bir saldırdır.

En büyük düşman, halkların baş düşmanı emperyalizmdir. Emperyalizmi hedeflemeyen bir anlayışın geleceği olmayacaktır.

?

Emperyalizmin Ortadoğu Projelerinde Kürtler ve Kürdistan

**Kürt Milliyetçilerinin Küçük Burjuva Diktatörlüklerinin
Karşısında ve Emperyalizmin yanında Yer Alarak
Kazanabilecekleri Hiç Bir Şey Yoktur**

Amerika, tüm
Ortadoğu'ya
fiilen el koymak, Arap,
Fars, Türkmen, Kürt tam
Ortadoğu halklarını
köleleştirmek istiyor.
BOP'un nihai hedefi budur.

Suriye'deki kimliksiz
Kürtleri, İran, Irak
ve Türkiye'de toprakları
ilhak edilmiş, asimile
edilmek istenen Kürt
halkının sorunları, çeşitli
ülkelerdeki Şii ve Sünni,
Müslüman ve Hristiyan,
azınlıklar çelişkisi... hepsi
kendi çıkarları için
kullanılabilecek
“malzemedir” ve yeri
geldiğinde hepsini tek tek
kullanabilir ya da işine
gelmiyorsa görmezden
gelir.

80'li yılların sonlarından itibaren “sosy-
list blok'u” oluşturan ülkelerde revizyonist ikti-
darların ardı ardına, yıkılması, hiç şüphe yok
ki, emperyalistleri ve onların işbirlikçilerini
sevince boğdu. Bu süreçte öyle bir hava yara-
tıldı ki, emperyalizmin kalemşörleri kapita-
lizmin “mutlak zaferini” alkışlarken, “tarihin
sonunu” bile ilan etmekten geri durmadılar.
Yaratılan bu hava, dünya genelinde, güçlü bir
ideolojik sağlamlığa sahip olmayan bir çok, M-
L etiketli, örgütleri ve ulusal kurtuluş hareketini
de etkisi altına aldı. '90'ların başından itiba-
ren dünyadaki birçok gerilla hareketi silah
bıraktı, bayraklardan orak-çekiçler çıkarıl-
dı.”Geçmişin özeleştirisi” adı altında sosya-
lizmin değerlerine küfretmek ve emperyaliz-
me övgüler yağdırmak “moda” haline geldi.

Bu süreçte özellikle aynı kesimler tarafın-
dan ortaya atılan iddialardan biri de “emper-
yalizmin değiştiği”di. Bu görüşlerin sahip-
lerine göre emperyalizm artık eski emperya-
lizm değildi. “demokratikleşmişti”. Yeni mis-
yonu da “geri kalmış ülkelere demokrasi
götürmek” ti. Aynı günlerde emperyalist blo-
kun şefi durumunda olan Amerika, tüm dün-
yaya, Yeni Dünya Düzeni'ni (YDD) ilan edi-
yordu. YDD, “Tek Kutuplu Dünya”, ABD
emperyalizminin mutlak egemenliği demek-
ti ve emperyalizme göre karşısında kimse dura-
mazdı!

Bu amaçla, emperyalizmin ‘90’lı yıllar boyunca, özellikle sosyalist sistemlerin yıkıldığı ülkelerin denetim altına alınmasına ve buralarda kapitalizmin restorasyonu-na girdi. Yine sosyalist blokun varlığından güç alarak bağımsız kalabilmiş ülke ve bölgelerde emperyalizmin hedefleri arasındaydı. Emperyalizm bunu yaparken önüne çıkan tüm engelleri de katliamlarla, halklar arasındaki her türlü çatışmayı, kabuk bağlamış yaraları kaşıyıp milliyetçiliği körükleyerek, halkları birbirine “kırdırarak” yaptı. Bunun yetmediği yerde NATO uçakları bombaları “müdahaleler” giriyordu devreye.

Amerikan emperyalizmi, dünya çapındaki imparatorluk politikasının bir parçası olarak, tüm Ortadoğu’ya fiilen el koymak, Arap, Fars, Türkmen, Kürt tam Ortadoğu halklarını köleleştirmek istiyor. BOP’un nihai hedefi budur.

Hiç şüphe yok ki, emperyalizm Ortadoğu’da BOP’u hayata geçirmenin zorluklarının, bunu yaparken karşısına çıkacak engellerinde bilincindedir. Bunların başında ise, elbette halkların direnişi gelir. Bunun içindir ki, emperyalizm Ortadoğu’da da yine bilindik yöntemlerini devreye sokmuştur. Emperyalizm bir kez daha, her yerde yaptığını yapıyor, Ortadoğu’da, tüm çelişki ve çatışmaların tohumunu atıyor. Bu şekilde hem kendi içinde bölünen halklar direnemeyecek, hem de emperyalizm müdahalesi için gerekli zemin yaratılmış olacaktır.

Emperyalizm, Ortadoğu’da, BOP’u hayata geçirmeye çalışırken, tam da bu bakış açısıyla hareket etmektedir. Bu bakış açısında Suriye’deki kimliksiz Kürtleri, İran, Irak ve Türkiye’de toprakları ilhak edilmiş, asimile edilmek istenen Kürt halkının sorunları, çeşitli ülkelerdeki Şii ve Sünni, Müslüman ve Hristiyan, azınlıklar çelişkisi... hepsi kendi çıkarları için kullanılabilecek “malzemedir” ve yeri geldiğinde hepsini tek tek kullanabilir ya da işine gelmiyorsa görmezden gelir.

Sonuçta bu durum, emperyalizmin doğasına uygundur. Dünya tarihi bunu sayısız örnekleriyle doludur. Amerikan emperyalizmi, devletleri, örgütleri, halkları çok çeşitli araçları devreye sokarak kullanmak ister Kullanmak istemesi, onun emperyalist karakteri gereğidir. Bazen ulusal talepler, bazen ulusal sınırlar konusundaki sorunlar, bazen ekonomik zorluklar, Amerika’nın başkalarını kullanma araçları olabilir. Halklarla, devletlerle oynar Amerika. Ayaklandırır, sonra katlettirir, sonra katlettiren kendisi değilmiş gibi “insan hakları raporları” düzenleyip sunar!

Aynı gerçeklik diğer emperyalist devletler için de geçerlidir elbette. Burada esas olan, bu gerçekliğin bilincinde olarak kullanılmasına izin vermemektir.

Emperyalizmin, “diktatörleri yıkmak, demokrasi ve özgürlük getirmek” gibi bir amaç gütmeyeceği, güdemeyeceği kesindir. Bunu bilmek için ne kahin olmaya, ne de siyaset pofesörü olmaya gerek vardır. Bu gün sokaktan herhangi birini çevirip bunu sor-sak, eğer aklını ve vicdanını yitirmemişse, rahatlıkla Amerika’nın çıkarı olmadan kimseye bir şey getirmeyeceğini söyleyecektir. Kaldı ki bugün emperyalist Amerika, bir yandan, Ortadoğu veya Afrika’nın bir ülkesine, insan hakları savunucusu kesilip, “diktatörleri yıkmak”, “demokrasi, özgürlük getirmek” vb. demogojilerle saldırıp işgal ederken, ülkelerin iç işlerine müdahalede bulunurken ya da müdahalenin zeminini hazırlarken, diğer yandan da başka bir ülkede, diktatörlerin, kralların, kanlı iktidarların baş destekçisidir. Bunda şaşılacak bir şey yoktur.

Hal böyleyken, daha yakın geçmişte emperyalizmin aynı demogojilerle birçok ülkeye yaptığı müdahaleler “kafa karışıklığına” yol açmış, gerçekten de emperyalizmin, diktatörleri yıkmak, demokrasi, özgürlük vb. derdi varmış gibi bir kaniya varılabilmiştir. Bugün ise artık bu teorilerin elle tutulur bir yanı kalmadığı açıktır. Bu noktada, yanlış tahlil ve tespitler yapanların, yanlış politikalara, emperyalizm tarafından

kullanılma çizgisine savrulması kaçınılmazdır. Nitekim bugün, Irak'taki Talabani, Barzani çizgisinin içinde bulunduğu durum tam da budur. Ülkemizdeki Kürt Milliyetçi Hareketi de bu noktada onlardan farklı bir çizgi izlememektedir. Talabani ve Barzani ile tam olarak aynı konumu paylaşmıyor oluşu ise daha çok konjonktürel durum ve emperyalizmin çıkarları ile ilgilidir.

Bu noktada sorulması gereken soru ise şudur; Ezilen halklar "ABD'nin Ortadoğu Düzeni"ne itiraz etmiyoruz diyebilirler mi? Bu soruya verilecek cevap hiç tereddütsüz "Hayır" olmalıdır.

Ve hemen ardından sorulacak soru ise şudur: Bu düzen ezilenlere, azınlıklara ne getiriyor? Barış mı yoksa daha fazla kan, katliam mı? Ülkesinin zenginliklerinden daha fazla pay almak mı, yoksa kendi topraklarında daha fazla sömürülmek mi? Halklar arasında eşitlik mi yoksa daha fazla ayrılık ve düşmanlaşma mı? Özgürlük mü yoksa kölelik mi? Bağımsızlık mı yoksa Amerikan emperyalizminin yeni sömürgesi olmak mı?

Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'da kurmak istediği düzen, ancak Amerikan emperyalizmine itirazı olmayanlar, ABD'nin yönettiği ve denetlediği bir Ortadoğu düzeninde yer almayı kabul edenler, işbirlikçiliğe aday olanlar için bir fırsattır. Nitekim bugün, Talabaniler, Barzaniler bu fırsatı değerlendiriyor. Kürt Milliyetçi Hareketi bu fırsattan kendine pay çıkarmaya çalışıyor.

Kürt milliyetçileri, küçük burjuva diktatörlüklerinin tasfiyesi de dahil, ABD'nin BOP'undan Kürt Halkı için olumluluklar beklemektedirler. Nitekim Irak'ın işgalinde Barzani-Talabani işbirlikçiliğini ve Irak'ın işgalini hararetle desteklemişlerdir. ABD'nin ve AB'nin kendilerine dönük açıklama ve pratikleri karşısında zaman zaman farklı açıklamalar yapsalar da, bugün de Kürt milliyetçileri, emperyalizmin politikalarını olumlamaktadırlar. Düşüncede düzeniçi-leştiklerinden umutlarını emperyalistlere

Emperyalizmin, "diktatörleri yıkmak, demokrasi ve özgürlük getirmek" gibi bir amaç gütmeyeceği, güdemeyeceği kesindir. Bugün emperyalist Amerika, bir yandan, Ortadoğu veya Afrika'nın bir ülkesine, insan hakları savunucusu kesilip, "diktatörleri yıkmak", "demokrasi, özgürlük getirmek" vb. demogojilerle saldırıp işgal ederken, ülkelerin iç işlerine müdahalede bulunurken ya da müdahalenin zeminini hazırlarken, diğer yandan da başka bir ülkede, diktatörlerin, kralların, kanlı iktidarların baş destekçisidir.

ve oligarşiye bağlamışlardır. Ki, bugün gerçekleştirdikleri askeri eylemlerde dahil, tüm politikalarının tek bir amacı vardır. O da "barış" masasına oturmak ve "barışmak"tır. Türkiye'nin politikalarında emperyalizmin belirleyici olduğundan hareketle de emperyalizmi ve emperyalist kurumları "Kürt sorununu çözecek güçler" olarak değerlendirmektedirler.

Kürt milliyetçi hareketinin tarihte yerini aldığı 1978'den bugüne nasıl bir savrulma yaşadığını görmek, bilmek, hem bugün için, hem de gelecek için öğretici olacaktır.

Kürt milliyetçi hareketinin 1978'de yayımlanan "Kuruluş Bildirgesi"nde şunlar söylenmektedir: "PKK; başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin bölgedeki düzeni devrilmekçe, Ortadoğu ulusları arasında eşitlik, özgürlük temelinde bir barış ve işbirliği ortamı geliştiremeyeceği düşüncesindedir"

1978’de bunları savunurken, 1990’ların başında “Gerçekte ABD’ye bağlanma, İngiltere’ye bağlanmak ileri bir adımdır. (...) Yani despot bir kocadan daha demokrat bir kocaya bağlanmadır. “ (A. Öcalan, Aktaran: Kürt Dosyası, Rafet Ballı, sf: 246)

Emperyalizm konusundaki iki farklı uç anlayışın temelinde ne vardır?

1978 koşullarında sosyalizmin prestiji yüksektir ve PKK de sosyalizmden etkilenmiş, bu tespitlerinde, stratejilerinde ifadesini bulmuştur. 1989 sonrası ise S. Birliği ve bazı sosyalist ülkelerde yaşanan karşı devrimler sonrası, sosyalizmin prestiji düşmüştür. Farklılığın nedeni budur. Emperyalizm “tek güç” kabul edilmiştir. NATO ile ilgili de şunlar söylenmiştir: “NATO sözde siyasal sorunların ve daha çok da insan hakları sorununu, hatta bağımsızlık isteyen halkların istemlerinin çözümlenmeye çalışıldığı siyasal bir kuruma dönüşüyor. NATO bugün kendi gündemine S. Birliği’ni, Yugoslavya’yı alıyor. Yarın Türkiye’yi gündemine alacaktır. Türkiye’den “üniter” devlet” anlayışını terk etmesini ve federasyona, bağımsızlığa kadar kendisini açık tutmasını isteyecektir. O çok güvendiği NATO’nun yarın ya da bugün TC’ye bunu dayatması fazla şaşırtıcı olmamaktadır” (Serxwebun, Sayı: 119, sf:22)

Kuşkusuz, yapılan tespitler öngörüsüz-lüğün ötesindedir. Güce tapan küçük burjuva anlayış, sosyalist sistemin yok olduğu koşullarda sırtını yaslayabilecek güç olarak emperyalizmi seçmiştir. Öyle ki, emperyalizmin askeri-vurucu gücü olan, işgaller, katliamlar gerçekleştiren NATO’ya umut bağlanmış ve övgüye değer bulunmuştur.

Kürt milliyetçi harekete bunları söyleten, emperyalizmin eski sosyalist ülkeleri yeni-sömürgeleştirme politikasının gereği olarak işbirlikçi milliyetçiliği geliştirmesi ve desteklemesidir. Ancak sonuçta ortaya çıkan devletçiklere “mandacılığı” yani “kendini yönetemeyecek ülke” statüsünün kabul ettirildiği ve “himayeye” alındığı görmezden gelinmektedir. Oysa bir halkı, bundan daha

fazla aşağılamak mümkün değildir.

Kürt milliyetçi hareketi emperyalizmin imparatorluğunun dünya haklarıncı koşulsuz kabulü anlamına gelen YDD’ni de kabul etmiş, hatta savunucusu kesilmiştir. İşte bu konuda 1999’da söyledikleri: “Geçtiğimiz on yılda (1989’da gerçekleşen karşı-devrimler sonrası kastediliyor. Bn) dünya ölçüsünde büyük bir değişim yaşandı. (...) Bunu yürüten, buna hakim olan ABD, buna “Yeni Dünya Düzeni” dedi ve dünya ölçüsünde gelinek noktada bu konuda da önemli bir düzey tutturuldu. Bunu görmek, anlamak ve kabul etmemiz gerekiyor” (Serxwebun, Sayı:212, Ağustos 1999)

Kürt milliyetçi hareketi, 1991’de emperyalizmin Irak’a yönelik saldırısını, “Kürtler için bir fırsat”, 2003’te gerçekleştirilen Irak’ın işgalini de, “kendi ulusal çıkarlarının gereğince” olumlu olarak değerlendirmiştir. Ve bir bütün olarak, ABD’nin Irak’a yönelik müdahale ve işgalini; “Ortadoğu’daki sorunların çözümünde bir model olarak” gördüğü için ABD’ye ve NATO’ya misyonlar yükleyebilmiştir. Diğer bir ifade ile “Kürt Sorununun Çözüleceği” anlayışına sahiptir. Ve bu yönde propaganda yapmaktadır.

Biz bu noktada daha önce şunu söylemiştik.

“Bu tür fırsatların ortaya çıkardığı sonuçların çözüm olarak adlandırılıp adlandırılmayacağı, soruya milliyetçi veya devrimci bakış açısından bakılmasına göre değişir. Emperyalizmle uzlaşma içindeki milliyetçiliğe göre bu bir çözümdür; ama bize göre, burada çözüm yoktur. Çünkü ulusal bağımsızlık yoktur; çünkü her kazanım emperyalizmin iki dudağı arasındadır ve çünkü kazanılmış görünen her şey başka halkların kanı dökülerek kazanılmıştır. (Kürt Sorunu Nasıl Çözülür, Haziran Yayıncılık-Syf:40)

İşte bunun içindir ki, ezilen halklar “ABD’nin Ortadoğu Düzeni”ne itiraz etmiyoruz diyemezler. Bunu söyleyenlerin ise

halkı, halkın çıkarlarını temsil etmediği, edemeyeceği açıktır. Kimse burada durup halkın bu hareketlere olan desteğini göstermesin. Bugün ülkemizde AKP iktidarı da halkın büyük bir kısmının oyunu almıştır ama bu halk, Amerikan işbirlikçiliğini, Amerika'nın yeni-sömürgesi olmayı destekliyor demek değildir.

Bugün ülkemizde solun bir kısmının–esasen Kürt milliyetçiliğinin soldaki ittifakları ve Kürt Milliyetçi Hareketinin kafası, özellikle Irak'taki Kürt milliyetçiliğinin kullanılması noktasında oldukça karışıktır. Bu kesimler söz konusu durumu ve bir türlü açık olarak mahkum edememekte hatta meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Bunu yaparken de ulusal sorunun en temel kavramlarından biri olan Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı(UKKTH)'nı çarpıtmaktan geri durmadılar. Şu yorumlar bizim ülkemizde yapıldı:

“Güneyli Kürtler elbette kendi kaderlerini tayinde kendilerince davranacaklardı; öyle davrandılar.” (Metin Ayçiçek–SDP-)

“UKKTH'nın Kürtler tarafından nasıl kullanılacağı, bizzat Kürtlerin bileceği bir iştir. Egemen ulusa mensup bir sosyalist, ezilen ve sömürge altında tutulan Kürt ulusunun kuracağı devletin karakterini tartışma konusu yapmaksızın onların bu haklarını savunur.” (İrfan Cüre, SDP'li-2 Mayıs 2003, Özgür Politika)

“Denilebilir ki, bu devlet gerek bölgesel gerekse dünya çapındaki devrimci demokratik cepheye katkı sunmaz, hatta yakın gelecekte başa bela da olabilir. Böylesi bir olasılık varsa bile, bir Türk sosyalisti asla UKKTH'nı savunmaktan vazgeçemez.” (29 Nisan 2003, Yeniden Özgür Gündem)

“Kuşkusuz hiç kimse Irak'ta Kürtlerin kendi kaderlerini kendi bildiklerince tayin etme haklarına tek bir laf edemez.” (Mustafa Yalçiner, EMEP'li, 29 Misan 2003, Yeniden Özgür Gündem)

Bu sözleri söyleyenler kendilerini “sosyalist” vb. Olarak tanımlasalar da, UKKTH konusunda söylediklerinin M-L ile, bilim-

Bugün ülkemizde solun bir kısmının–esasen Kürt milliyetçiliğinin soldaki ittifakları ve Kürt Milliyetçi Hareketinin kafası, özellikle Irak'taki Kürt milliyetçiliğinin kullanılması noktasında oldukça karışıktır. Bu kesimler söz konusu durumu ve bir türlü açık olarak mahkum edememekte hatta meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Bunu yaparken de ulusal sorunun en temel kavramlarından biri olan Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı(UKKTH)'nı çarpıtmaktan geri durmadılar.

sellikle hiçbir alakası yoktur. Cehaletin de ötesindedir. Çünkü amaçları, Barzani-Talabani gericiliğinin ABD işbirlikçiliğini meşrulaştırmayı görev edinmişlerdir. Ki, A. Öcalan, daha İmralı sürecinin başında, “UKKTH ilkesinin artık geçerliliğini yitirdiğini” ve “ulus devlet anlayışının da çözüldüğünü” belirtmiştir. Kısacası, söylenenlerin UKKTH ile benzerliği de yoktur.

ML'lerin soruna bakışları bilimseldir. Çünkü emperyalizm çağında her baskının sosyal temelinde emperyalizm vardır. Ulusal baskının – sorunun temelinde de emperyalizm olduğu için, ulusal mücadele'nin ya da “Kürt Sorununun çözülmesi” için yürütülecek mücadele de emperyalizme karşı olmak zorundadır. Ve emperyalizmi geriletmediği oranda da demokrasi mücadelesinin parçası haline gelecektir. İşte ancak böylesi bir işleve sahip, gerçekten halkın-ulusun bağımsızlığını temel alan ulusal hareketler M-L'lerce desteklenebilir. Desteklenmelidir de.

Irak Kürdistan'ı gerçeği ortadadır. Desteklenebilecek bir özelliği var mıdır?

ABD emperyalizminin tankı-topuyla açık işgali altındadır. Ve Irak Kürdistan'ı top-rakları bölge halklarına ve Irak halkına saldırı için kullanılmaktadır. Kullanılacaktır da. Orada “Özgür irade “ den söz edilebilir mi?

Kürt Halkının kaderini belirleyen kendisi değil, emperyalizmdir. Emperyalizmin tayin ettiği her “kader” de ise, sadece emperyalist tekellerin çıkarları vardır. Bu gerçek gün gibi ortada olmasına rağmen görülmek istenmedi ve istenmiyor. Bugün Kürt Milliyetçi hareket, artık Barzani-Talabani işbirlikçiliğini açıkça savunmakta, desteklemektedir. Biz bu tartışmalar gündeme geldiğinde şu soruyu sorduk; “Yarın devrimimizin gelişmesi veya emperyalizmin farklı hesapları nedeniyle ülkemiz bir açık işgalle karşı karşıya kaldığında Kürt Milliyetçi hareketi ne yapacak?”

Kürt Milliyetçi Hareket ve Barzani-Talabani işbirlikçiliğini, UKKTH adı altında destekleyenler bu soruya bugüne kadar bir cevap vermiş değildir. Aslında bu soru karşısındaki suskunluk da bir cevaptır! Açık ki, Kürt milliyetçiliği, Barzani-Talabani çizgisini onaylayan anlayışını sürdürdüğü takdirde, onların yaptığını yapacaktır. Bunun için diyoruz ki, Irak'taki Kürt milliyetçiliğinin kullanılması kesin olarak mahkum edilmelidir. Bunu mahkum etmeyenler aynı konuma adaydılar. Emperyalizmin, bölgedeki tüm çelişkileri ve özel olarak da Kürt Milliyetçiliğini nasıl kullanabileceğinin en tipik örneği Barzani-Talabani işbirlikçiliğinin konumudur. Bu işbirlikçiliğini mahkum etmeyenler anti-emperyalizmi, ilericiliği tartışmalıdır.

Amerika-Avrupa, şu anda Türkiye'deki “Kürt sorunu”nu adeta yok sayan bir politika izlemektedir. Son olarak yayınlanan “AB İlerleme Raporu”nda da, bu kadar katliam tutuklama terörü sürerken Kürt meselesine neredeyse hiç değinilmemiş olması da bu açıdan anlamlıdır. Bugün 50 milyon nüfuslu Kürt ulusunun bir devleti yoktur. Fakat emperyalizm “Kürt meselesi önceliğimiz

değil” diyor. Önceliğimiz Libya diyor, Suriye diyor. Şaşırtıcı mıdır? Emperyalizmi tanıyanlar için bu durum hiç de şaşırtıcı değildir. Bugün emperyalizm çıkarları doğrultusunda Suriye'deki Kürtlerin ulusal varlık talebini öne çıkarıp Türkiye'deki Kürt sorununu tamamen görmezden gelebilir. Emperyalizm budur. Bu konuda daha önce de şunu yazmıştık:

“Eğer bugün ABD'nin veya Avrupa emperyalizminin gündeminde “Kürt Sorunu” şeklinde bir başlık varsa, bu tamamıyla emperyalist tekellerin çıkarlarına paraleldir. ABD için esas olan Kürt halkının ulusal iradesinin çiğnenmiş olması değil, kendi çıkarları olduğu bugünkü konjonktürde çok daha açıktır. Bir parçadaki –Kuzey Irak'ta- Kürt milliyetçi harekete, “Kürt Devleti” kurulmasına icazet veren bir yaklaşım sergilenirken, bir başka parçadaki –Türkiye- Kürt milliyetçi harekete karşı katliam politikalarını destekleyen bir Amerika var ortada. Yarın bunlar tam tersine de dönebilir ve bu da gösterir ki, ABD için esas olan Kürt halkının sorunları değil,

Kürt milliyetçiliği, Barzani-Talabani çizgisini onaylayan anlayışını sürdürdüğü takdirde, onların yaptığını yapacaktır. Bunun için diyoruz ki, Irak'taki Kürt milliyetçiliğinin kullanılması kesin olarak mahkum edilmelidir. Bunu mahkum etmeyenler aynı konuma adaydılar. Emperyalizmin, bölgedeki tüm çelişkileri ve özel olarak da Kürt Milliyetçiliğini nasıl kullanabileceğinin en tipik örneği Barzani-Talabani işbirlikçiliğinin konumudur. Bu işbirlikçiliğini mahkum etmeyenler anti-emperyalizmi, ilericiliği tartışmalıdır.

kendi bölgesel planlarıdır. Tekellerin çıkarları doğrultusunda ABD'nin politikası "Kürt devleti kurmak"tan yana olabilir. Kürt halkını "son ferdine kadar kırmak"ta! (Kürt Sorunu Nasıl Çözülür, Haziran Yayıncılık-Syf: 17)

Sonuç olarak, devrimci teori doğrultusunda bir kez daha açıkça vurguluyoruz ki, savunulması, uğrunda mücadele edilmesi gereken emperyalizmin şemsiyesi altında çözüm değil, UKKTH olmalıdır. UKKTH nedir? Ştalin şöyle açıklıyor:

"Kendi kaderini tayin hakkı şu anlama gelir: Kendi kaderine ancak ulusun kendi karar verme hakkına sahiptir; bir ulusun yaşamına zorla karışmaya, o ulusun okullarını ve diğer kurumlarını yok etmeye, onun töre ve geleneklerini yıkmaya, kendi dilini kullanmasını zorla engellemeye, onun haklarını daraltmaya hiç kimsenin hakkı yoktur" (...)

"Kendi kaderini tayin hakkı demek, ulusun istediği biçimde örgütlenmesi demektir. Ulus, özerklik ilkelerine göre yaşamını kurma hakkına sahiptir. Ulus egemendir ve bütün uluslar eşit haklara sahiptir.

Elbette bu Sosyal-Demokrasinin (M-L'lerin! Yazanın.Notu) bir ulusun her talebini destekleyeceği anlamına gelmez. Bir ulus eski düzene dönme hakkına bile sahiptir, fakat bu Sosyal-Demokrasinin söz konusu ulusun şu ya da bu kurumunun bu tür bir kararını onaylayacağı anlamına gelmez. Proleteryanın çıkarlarını savunan

Sosyal-Demokrasi'nin yükümlülükleri ile çeşitli sınıflardan birleşen ulusun hakları iki farklı şeydir.

Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı için mücadelede Sosyal- Demokrasinin hedefi, ulusal baskı politikasına bir son vermek, onu olanaksız kılmak ve böylelikle uluslar arasındaki mücadeleyi ortadan kaldırmak, onu köreltmek ve asgariye indirmektir" (Stalin, Eserler, Cilt:2, Syf: 269)

Kürt sorununun çözümü de, herşeyden önce bu hakkın kullanılmasından geçer. Ancak burada şunu da vurgulamak gerekir ki; UKKTH kavramının da açıkça ifade ettiği gibi, kendi iradelerinin eseri olmalı, emperyalizmin iradesi reddedilmelidir. "Realite" vb. söylemler de, emperyalizmin iradesine uymanın, bunu meşrulaştırmanın bahanesi olamaz. Emperyalizmin iradesinin belirleyici olduğu yerde, ulusal sorunun halkların lehine çözümü mümkün değildir. Kürt sorununun çözümü, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını kullanabileceği koşulları yaratmaktır. Kürt halkı bu hakkını ancak emperyalizmin kovulduğu, oligarşinin iktidarının yıkıldığı, demokratik, özgür bir ülkede kullanabilir. Yani Devrimci Halk iktidarında, biz bunun için "Anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimi, emperyalizmin yönetmesine ve iradesine son vererek, halkların gerçekten kendi özgür iradesini açığa çıkaracağı için, tek gerçek çözümdür" diyoruz. Ve Kürt halkını da bu yoldan yürümeye çağırıyoruz. Birleşelim savaşalım kazanalım.

ABD Ordusunun Irak'tan Ayrılması, İşgalin Ortadan Kalktığı Anlamına Gelmez

AÇIK İŞGAL ADIM ADIM GİZLİ İŞGALE DÖNÜŞTÜRÜLDÜ

◆ 4 bin 486 Amerikan askeri öldü.

◆ 72 bin 271 Amerikalı yaralandı.

◆ ABD hükümetine çalışan yaklaşık 2 bin 100 sivil öldü.

◆ 464 Iraklı akademisyen suikast sonucu öldürüldü.

◆ 174 gazeteci öldürüldü. Savaş ve işgal ABD'ye şu ana kadar 805 milyar dolara mal oldu.

◆ Resmi rakamlara göre 100 binin üzerinde ama gerçekte; 1 milyon 300 bin civarında Irak'ının hayatına mal oldu

◆ 2 milyon civarında Irak'ının evsiz kalmasına, 1 milyondan fazla

◆ 1 milyon 300 bin Iraklı katledildi

◆ 30 bin Iraklıya tecavüz edildi

◆ 2 milyon Iraklı evsiz 4 milyon çocuk yetim kaldı

◆ 5 milyon Iraklı göç etti

Amerika, 20 Mart 2003'de işgal ettiği Irak'tan 170 bin askerini çekti. Amerikalı işgalciler, 18 Aralık 2011 tarihinden itibaren Bağdat Büyükelçiliği'ni koruyacak 160 asker ve 1.500 personel bırakarak son birliklerini de çektiklerini ve 'Zafer Kampı' adı verilen karargâhın, resmen Iraklı yetkililere devredildiğini açıkladılar.

Irak'tan Amerikan askerlerinin çekilmesinin bölgeden askeri gücünü tamamen çekmesi anlamına gelmediğini, tersine bölgedeki varlığını **"daha da arttırmayı planladığını"** bizzat Amerikalı yetkililerin kendisi itiraf etti.

Amerikan emperyalizmi bir yandan Irak'tan askerlerini çekerken diğer yandan da Irak'taki güvenliğin tehlike arz etmesi ve İran'la askeri olarak karşı karşıya kalma durumuna bağlı olarak Kuveyt'e asker yerleştireceğini açıkladı. Çoğu körfez ülkesi ile işbirliği üst seviyelerde olsa da, yeni bir **'güvenlik altyapısı'** oluşturmak için, hava ve deniz denetimini artıran bir **"füze savunma sistemi"** kurmayı hedeflediklerini de açıkladılar.

Tüm bunlar, Amerikan emperyalizmin askerlerini Irak'tan çekmiş olmasının Irak başta olmak üzere bölgedeki denetimi ve hesaplarından da çekildiği anlamına gelmiyor. Tersine örneklerde de ortaya konulduğu gibi denetimini daha da artırmanın adımları içinde.

Büyük şovlarla, yalan ve demogojiler altında Amerikan emperyalizmi işgal ettiği Irak'tan çekiliyor. İşgal gerçeğini yerli yerine

oturmak için kısa hatırlatmalar yapmakta fayda var.

Amerika, Irak'ı Ne İçin İşgal Etti?

Irak'a bombalama başladıktan sonra açıklama yapan ABD Başkan Yardımcısı Donald Rumsfeld açıklamalarında şunları söylüyordu:

"Yakında özgürlük günleriniz geliyor."

"Kendinizi saldırılardan korumak için radyomuzu dinleyerek öğrenebilirsiniz. Talimatları dinleyin. Irak Irak halkına aittir. Saddam rejimi devrildikten sonra, siyasi rejimi Irak halkına teslim edeceğiz, gerekli olduğu kadar orada kalacağız."

"Bu savaş bir ülkeye, bir halka karşı, müslümanlığa karşı bir savaş değildir. Bir rejime karşı savaştır..."

Tüm benzerleri gibi emperyalist sözcünün ifadeleri yalan ve demogojiden ibaretti. Emperyalist işgal ve saldırı gerçeğini gizlemektedir. Oysa işgalin gerekçesi gayet açıktı.

Emperyalist sömürü pazarına yeni bir pazar dahil etmek için. Irak'ın zengin petrol kaynaklarına el koymak için. Irak'ı denetim altına alarak İran ve diğer Ortadoğu ülkelerini de baskı altına alabilmek için.

Bütün bu gerçekler bizzat emperyalist sözcüler tarafından da itiraf edilmiştir.

Ancak emperyalist saldırganlık başlangıçta kendisini böyle pazarlamıyor elbette. Onun sarıldığı yalan ve demogojidir. Yani emperyalizmin psikolojik savaşıdır. ABD emperyalizmi sadece Ortadoğu'da psikolojik savaş için yılda 750 milyon dolar harcamaktadır.

Bildik demogojiler ve senaryolarla önce işgalin meşruluğu yaratılmaya çalışıldı. Saddam yönetiminin elinde "kitle imha silahları" olduğu yalanı uyduruldu. "Terörizmi desteklediği" söylendi. İşgali gerçekleştirdikten yıllar sonra ise büyük bir utanmazlıkla Saddam yönetiminin elinde kitle imha silahlarının olmadığı bunun işgale

gerekçe için uydurulmuş bir yalan olduğu söylendi.

Saddam bir "diktatör"dü. Diktatörlüğü devirmek Irak'a demokrasi, halklara özgürlük getirmektir amaç. Bu da ikinci yalanlardı. Bu yalana ancak emperyalist demokrasinin savunucuları inanabilirdi.

Görülmesi gereken temel nokta, bu saldırının Irak'a değil tüm dünya halklarına yönelik bir saldırı olduğuydu. Ve o günlerde şunları belirtmişti:

"Irak'a saldırı Amerika'nın imparatorluk ilanıdır. Esas olarak 11 Eylül sonrası başlayan sürecin en önemli halkasıdır. ABD, İngiltere ve İspanya liderlerinin Azor

adasındaki zirvede alınan saldırı kararının ardından Bush'un "Saddam'a 48 saat süre" içerikli ultimatomu, imparatorluğun ilan edildiği gündür. İlk bomba, bu konuşmanın altına imza atmıştır. (...) İmparatorluk ilanını Bush'un çıldırması, "şahinlerin" belirleyiciliği ile açıklamak safliktir, tekellerin dünyasını ve onun kapitalist emperyalist sistemini anlamamaktır. Amerikan emperyalizminin saldırganlığı ve emperyalizm gerçeği, özü itibarıyla 1916'larda Lenin'in tarif ettiği emperyalizmdir. Tekellerin sistemidir. Değişiklik görünüştedir. İmparatorluk, emperyalist tekellerin Ortadoğu, Asya pazarlarından başlayarak bütün dünyanın ele geçirilmesi içindir." (23 Mart 2003, sayı 53 Ekmek ve Adalet)

Irak'a saldırı Amerikan emperyalizminin imparatorluk ilanıydı. Bu ilan tekellerin pazar hakimiyetinden başka bir anlam taşımamaktadır.

Açık İşgalden Gizli İşgale Küçük-burjuva Diktatörlükten Yeni-Sömürgeye

Irak'ta ABD askerleri çekildi ve ABD bayrağı indirildi... Şimdi Irak bağımsız, halklar özgür mü oldu?

ABD'nin Irak'tan çekilmesi denilen olay; esas olarak açık işgalden gizli işgale

geçilmesi ve Irak'ın yeni-sömürgeleştirilmesi sürecinin tamamlanması demektir. Emperyalist sömürüyü açık işgallerle sürdürmek, emperyalizmin "ilk" tercihi değildir. Asıl tercihleri, gizli işgal ve görünürde bağımsız bir ülkedir. Irak'ta da neticede böyle bir sistem oluşturmaya çalıştılar. Yönetimiyle, ordusuyla, işbirlikçi burjuvaziyle bunu tam olarak oluşturduklarında zaten orada Amerikan ordusunun fiilen kalmasının gereği de kalmayacaktır.

Irak'ta hangi bayrağın asılı olduğu, hükümette bulunanların hangi ulustan oldukları vb. önemli değildir. Yeni-sömürgecilik ilişkilerinin genel kuralı gereği ülkenin kendi bağımsız bayrağına sahip olması, milli bir ordusunun bulunması, parlamentosunun bulunması ve buradaki hükümetin de görünüşüyle "milli" bir hükümet olması buranın bağımsız bir ülke olduğu anlamına gelmez. Bugün Irak'ta yaşanan da tam olarak budur; yeni-sömürgecilik ilişkilerinin yerleştirilmesidir.

ABD Başkan Yardımcısı Joe Biden, Irak konusunda ABD'nin, Irak'la bağımlı koparmadığını, tam tersine daha da sıkılaştırdığı Irak'la ilişkilerde "ordu önderliğinden sivil önderliğe doğru değişim yaşandığını" açıkladı.

Amerikan askerlerinin Irak'tan "çekilmesi" sürecinde ABD Başkanı Barack Obama ile Irak Başbakanı Nuri El Maliki görüşmesinden çıkan sonuçlar da bu gerçekleri doğrular niteliktedir.

Tüm yeni sömürgelerde yaşananlar benzerdir. İşgalci işgalini bitirip giderken geride bıraktığı işbirlikçileri eliyle ekonomik olarak da ülkeyi kendine bağımlılaştıracak her türlü önlemi alır. Bunun bugünkü biçimi yapılan askeri, ekonomik anlaşmalar, kurulan ikili ilişkiler vb.dir.

2. Emperyalist paylaşım savaşı sonrası dönemi kapsayan 1945'ler sonrasında emperyalistler arası ilişkilerde ve emperyalizmin sömürü metodlarında değişiklikler ortaya çıktı. Biz buna 3. Bunalım dönemi diyoruz. Başka bir ifadeyle yeni-sömürge-

Irak'ta hangi bayrağın asılı olduğu, hükümette bulunanların hangi ulustan oldukları vb. önemli değildir. Yeni-sömürgecilik ilişkilerinin genel kuralı gereği ülkenin kendi bağımsız bayrağına sahip olması, milli bir ordusunun bulunması, parlamentosunun bulunması ve buradaki hükümetin de görünüşüyle "milli" bir hükümet olması buranın bağımsız bir ülke olduğu anlamına gelmez. Bugün Irak'ta yaşanan da tam olarak budur; yeni-sömürgecilik ilişkilerinin yerleştirilmesidir.

cilik ilişkileri. 3. Bunalım dönemiyle birlikte emperyalizm artık "bir ülkeye tankları, topları ve askerleri ile girip klasik anlamda işgal etmiyor, yeni-sömürgecilik bugün uzmanları, kredileri, barış gönüllüleri, üsleri ile yani kendini gizleyerek bir ülkeyi işgal ediyor. Ve görünüşte yerli, fakat gerçekte emperyalizmin iktidarı ile işgalini sürdürüyor."

Anti-emperyalist ve millici akımlar bu değişikliği zorunlu hale getirmiştir. Hemen belirtmek gerekir ki açık işgal emperyalizmin öncelikle tercih ettiği bir durum değildir. Ancak bunu mutlak biçimde ve hiçbir zaman kullanmayacağı anlamına gelmez. Irak, Afganistan vb bunun somut örnekleridir.

"Yankee emperyalizmi, özellikle 1946'dan sonra, yeni-sömürgecilik metodunu geliştirdi. Ve bu yeni-sömürgecilik politikasını, Truman, Marshall doktrinleri ve askeri paktlarla, ikili anlaşmalarla tezgahladı. Bu politikanın esası, daha az masrafla, daha geniş pazar imkanı sağlayan, daha sistemli ve ulusal savaşıyla yol açma-

acak, daha üst seviyeye çıkmış emperyalizmin problemlerini daha fazla tatmin etmeye dayanmaktadır. En temel metodu, sermaye ihraç ve transferinin terkindeki değişikliklerdir. Sermayenin 5-6 elemanı arasında yeni bir oran yaratılmıştır. Şöyle ki, savaş öncesi nakit sermaye ihracı, sermayenin isim, patent hakkı, yedek parça, teknik bilgi, teknik eleman, vs. gibi diğer elemanlarına kıyasla çok daha fazla yer tutarken, savaş sonrası dönemde özellikle 1960'dan sonra bu işleyiş tersine dönmüş, nakit sermaye ihracının dışındaki sermayenin yukarıda özetlediğimiz elemanları ağırlık kazanmıştır. (...) Kısaca özetlediğimiz bu yeni-sömürgecilik metodu, bir yandan emperyalizmin ülkeye iyice yerleşmesi (yani emperyalizmin sadece dışsal bir olgu değil aynı zamanda içsel bir olgu haline gelmesi) sonucunu doğururken..." (Mahir Çayan, Bütün Yazılar, sy 387-388)

Amerikan emperyalizmi Irak'ı yeni-sömürgecilik ilişkileri temelinde düzenlemek "ülkeye iyice yerleşmeyi sağlamak" için işgal etmiştir. Ve bu düzenlemeleri ve değişiklikleri yaptıktan sonra işgal yerini gizli işgale bırakmıştır. Bugün olan budur.

Irak artık emperyalizme bağımlı bir ülkedir. Bağımlılığın olduğu yerde demokrasi olamaz. Irak'ın artık özgür olduğu büyük bir yalan ve alçakça halklarla alay etmekten başka bir şey değildir.

Bağımsızlığın olmadığı bir ülkede demokrasiden söz edilemez. Irak'ta yalnızca "Amerikan demokrasisi" geçerli olacaktır! Ve bir noktadan itibaren de, artık sadece kukla işbirlikçi bir hükümet, kendi halkına düşman ve komşu halkların katili "milli" bir ordu ve yeni-sömürgeleştirilmiş bir Irak olacaktır...

Bugüne kadar işgalci emperyalistler tarafından bastırılmaya çalışılan direnişleri, artık yerli işbirlikçi ordu bastırmaya çalışacaktır. Ordu emperyalizmin ve işbirlikçi hükümetin çıkarlarını korumak için kendi halkıyla savaşmaya devam edecektir. ABD'de Irak ordusunu, polisini eğitmeye,

İNCİRLİK ÜSSÜ:

Halklara Karşı Düşmanlık Üssü

İncirlik, halklara karşı bir düşmanlık üssüdür. ABD, Ortadoğu'ya yönelik olarak yürüttüğü birçok operasyonda İncirlik'i doğrudan kullanmıştır.

- İlk olarak, 1958 yılında ABD deniz piyadelerinin Lübnan'a yaptıkları çıkarmada kullanıldı.

- 1970'li ve '80'li yıllar boyunca bölgede gerçekleştirilen operasyonlara İncirlik'ten destek sağladı.

- 1991'de emperyalistlerin 1. Körfez saldırısında yoğun biçimde kullanıldı.

Yalnızca 1991 Körfez savaşı sırasında, üstün kalkan Amerikan uçakları, Irak üzerinde 14.000 saat uçuş yaptı, 3.000 adet bomba attı, 100'ün üzerinde füze fırlattı, 4 Irak uçağını düşürdü ve toplam 100 saldırı düzenledi. 42 gün süren saldırıda 100 bin Irak'lı katledildi.

- 1997'de Üs'deki birlik tugay seviyesine yükseltildi. 1998'de İncirlik bir kez daha kimlik ve isim değiştirilerek "10. Tanker Üs Komutanlığı" oldu.

- Irak, 16 Aralık 1998'de İncirlik'ten kalkan uçaklarla bombalandı.

- 2002'de ABD'nin "Sonsuz Özgürlük Operasyonu" adını verdiği Afganistan'a yapılan saldırıda, İncirlik yine "İleri Karakol" olarak kullanıldı.

- Amerika'nın "teröre karşı savaş" adıyla halklara karşı savaşını tırmadığı bu dönemde, İncirlik Üssü de bu politikaya göre yeniden şekillendirildi. Üs, 2004 başında "Anti Terör Üssü" adını aldı. İncirlik'in "Anti-Terör Üssü" yapılması kararı AKP tarafından 2003 Haziran ayında alınmış ve halktan gizlenmişti. Türkiye halkı bu kararı, altı ay sonra Amerikan basınından öğrendi.

- 2006'da, üzerinde patlayıcı madde yazılı tırlar üstüne çıkarak Lübnan ve Filistin'e karşı kullanılmak üzere İsrail'e gönderildi.

- Amerika Lübnan'a saldırdığında İncirlik Üssü, bu kez Lübnan'dan kaçan 1700'den fazla Amerikan ajanına hizmet veriyordu.

gerektiği durumlarda hükümeti hizaya çekmeye devam edecektir.

Emperyalistler işgal ettikleri bir ülkeden asla çıkmazlar. Amerika, Ortadoğu'nun tamamına yerleşiyor. Irak'tan, işbirlikçi bir hükümet-ordu-polis gücü yaratarak ayrıldı. Geride, yanmış, yıkılmış, bombalanmış şehirler, yüz binlerce ölü, sakat, milyonlarca evini, ülkesini terk etmek zorunda kalan, kendi ülkesinde mültecileşen yoksul Iraklı ve "ABD demokrasisi"yle yönetilen bir Irak kaldı.

"Dökülen Kana ve Harcanan Dolarlara Değdi"

ABD Savunma Bakanı Leon Panetta bu sözleri Amerikan askerlerinin Irak'tan çekilmesinin tartışıldığı günlerde sarfetti.

ABD Başkanı Barack Obama da Irak'tan çekilen askerlerini büyük kahramanlar gibi karşılayıp **"başımız dik çekiliyoruz"** diyerek Irak'ta yaptıklarının ne kadar önemli ve büyük olduğunu anlatıyordu.

İşte emperyalistlerin ahlakı. İşte halk düşmanı yüzleri. "Emperyalizm değişti" diyenler sadece bu söylenenlere bakarak neyin nasıl değiştiğini övünçle söylemeye devam edebilirler.

"Başımız dik", "dökülen kana, harcanan dolarlara değdi" demelerinin halklar açısından anlamı açıktır.

Bir ülkeyi işgal etmek, halkına her türlü aşağılık işkenceyi, tecavüzü gerçekleştirmek, katliamlar yapmak ve sonra da askerlerini çekerek orada bıraktığı işbirlikçi hainler eliyle ülkenin sömürüsünü farklı biçimlerde devam ettirmenin adımlarını atmak...

İşte ABD'nin orada yaptıkları en özlü haliyle bunlardır. Bunlar normal olarak bir insanı utandıracak ve başını önüne düşürecek ahlaksızlıklardır.

Ancak ABD Başkanı ve onun gibiler için öyle değildir. Onların ahlakı her türlü düşkünlüğü yapma, katliamlarla, halkın kanıyla beslenme üzerine kurulu olan bir ahlak-

Amerikan emperyalizmi Irak'ı yeni-sömürgecilik ilişkileri temelinde düzenlemek "ülkeye iyice yerleşmeyi sağlamak" için işgal etmiştir. Ve bu düzenlemeleri ve değişiklikleri yaptıktan sonra işgal yerini gizli işgale bırakmıştır. Bugün olan budur.

tır. Onlar için tecavüz de, katliam da, işkence de sıradan olaylardır. Onlar için "amaca giden her yol mübahtır" ve çıkarları gerektiriyorsa yapamayacakları alçaklık yoktur.

Irak'ı işgal etmeye giriştikleri zaman kimyasal silahlar var yalanına başvurmuşlardı. Bu yalanları açığa çıkmış olmasına rağmen ülkeyi terk etmediler. Kendi işbirlikçilerinin iktidarını orada kurana ve ülkede kendileri için görece bir denetim sağlayana kadar da çekilmediler. Şimdi "hiç olmazsa ülkeyi Saddam'dan kurtardık" diye övünüyorlar.

İşgalci bir komutanın aşağılık sevinçleriyle askerlerini karşılayan Obama'nın askerlerinin Irak'ta 500'den fazla üs ve 170 binden fazla askerle yarattıkları sonuçlar Irak halkının ve dünya halklarının belleğinden hiçbir zaman silinmeyecektir.

İşgal ettikleri Irak'ın her şeyini yağmaladılar. Irak halkına bir cehennem hayatı yaşattılar. Irak, tam bir açık hapishane hali-ne getirildi.

Irak'ın önce para ve altın stoklarını, sonra para edecek her şeyini talan ettiler.

İşgalciler, eski zaman haramileri gibi Irak'ın müzelerini bile yağmaladılar. "Uygarlık" getirdiğini söyleyenler, Irak'ın tarihi ve kültürel değerlerini yağmalarken, işgalci ordu da hapishanelerde ahlaksızlıklarını, sapıklıklarını sergiliyordu.

İşte Amerika'nın yarattığı yeni "özgür, bağımsız" Irak tablosu:

- 1 milyon 300 bin civarında Iraklı'nın hayatına mal oldu.

- İşkenceden geçirilen Iraklı sayısı bilinmiyor. Ebu Gureybler işkencenin sadece görünen yüzüdür.

- 30 bin Iraklı kadına tecavüz edildi.

- 2 milyon Iraklı evsiz, 4 milyon çocuk yetim kaldı.

- 5 milyon Iraklı topraklarını terkedip göç etti.

- 3 bin akademisyen ve aydın öldürüldü.

- 174 gazeteci öldürüldü.

- Tarihi mirası zengin müzeler yağmalandı.

- Irak'ın şehirleri bombardımanlarda yıkıldı, harabeye çevrildi.

- Irak'ın petrol kuyuları Amerikan tekel-leri tarafından yağmalandı.

İşte emperyalistlerin övündükleri, **“değ-di”** dedikleri, **“başımız dik”** dedikleri işgal tablosu. Ve elbette Irak'ın işgali için harcanan milyar dolarlar yine başta Irak olmak üzere dünyanın ezilen yoksul halklarına öd-tilenektir.

Dünya halkları bu tabloyu ve bu tablo-nun yaratıcısı Amerikan emperyalizmini unutmayacak.

“Generallerin Yerini Şirketler Alacak”

İşgalin sonuçlara bakarak Irak'a demok-rasi geldiğini söylemek tam bir utanmazlıktır. Gelen demokrasinin Amerikan usulü bir demokrasi olduğu ve Amerika'nın çıkarlar-rını kolladığı herkes için çok açık bir ger-çektir. ABD'nin girdiği bir yere götürdüğü demokrasinin Amerikan çıkarlarını korumak için olduğu ve esas olarak o ülkelerin yer-altı ve yerüstü zenginliklerinin talan edilmesi amacını taşıdığını bilmeyen yoktur artık.

Amerika'nın Irak'taki elçiliğinde 16 bin kişi görev yapacakmış. Bunlardan 200 kişinin askeri danışmanlık görevi yapacağı bildirili-yor. Yani bunlar Irak Ordusu'nun işbirliğinin devamını sağlamakla yükümlü olacaklar.

Irak ve Afganistan İşgalinde İNCİRLİK'in Rolü

-1 Mart'ta Tezkere'nin reddi ile İncirlik'ten ayrılan F-16 filoları, 2004 başında AKP hükümetinin kararıyla yeniden İncirlik'e döndüler.

-Bu gerçek haktan gizlendi. AKP Hükümeti'nin Dışişleri Bakanı Abdullah Gül “askeri malzeme olma-yacak” diyerek, “gıda ve benzeri sev-kiyata izin verildiğini” duyurdu. Her konuda olduğu gibi yalan söyleyip, yine halkı kandırmaya çalıştılar. Emperyalizmin hiçbir insani amacı olmayacağı gibi, işgal için verilecek hizmetin de böyle bir içeriği olamaz-dı zaten.

-“İnsani amaç” adı altında Irak'a binlerce askeri araç ve cephane sevki-yatı yapıldı. “İnsani amaçlı” zırhlı Hummer Jeepleri'nin üzerine Kızılhaç amblemleri yapıştırıldı. İncirlik'ten yapılan sevkiyatlar içinde binlerce Iraklı'yı katleden Stinger füzelerinin de taşındığı ortaya çıktı.

-100 bin emperyalist saldırı uçuşu İncirlik Üssü'nden yapıldı.

-Son 7 yılda İncirlik'ten Irak ve Afganistan'a 100 binin üzerinde uçuş gerçekleştirildiği açıklandı. Emperyalist savaş boyunca İncirlik'ten Irak'a gün-de ortalama 40 uçak kalktı.

-Türkiye hava sahası ve İncirlik Üssü, 2001-2008 yılları arasında, Amerika tarafından, Afganistan bağ-lantılı 13 bin 500, Irak bağlantılı 84 bin-den fazla uçuş için kullanıldı.

-Afganistan ve Irak'a indirilen kar-gonun yüzde 50'si. ABD askerlerine lojistik destek veren kargonun yüzde 70'i İncirlik Üssü'nden taşıyor.

Irak'ın işbirlikçi Başbakanı Nuri El Maliki'nin "ABD askerlerinin köylerimizden, kasabalarımızdan, sokaklarımızdan çekilmesi stratejik bakışımızın doğru olduğunun kanıtıdır. Irak politikasının kırmızı çizgileri Irak'ın egemenliğidir. Bu çizginin aşılması mümkün değildir. Bugün askerlerinin çekilmeye başlaması Irak için önemli bir başarıdır" diye sarf ettiği sözlerin büyük bir yalan ve boş sözler olduğu herkesin bildiği gerçeklerdir.

16 bin kişinin görev yapacağı bir elçilik ve egemen olduğu söylenen Irak. Şimdi buna "çekilme" denir mi? Tam tersine ilelebet kalmak üzere yerleşmektir. Hem de öyle bir yerleşmek ki, Amerika tüm Ortadoğu'yu karıştırmaya yetecek kadar sivil ajanlarıyla doldurmuştur Irak'ı. Ne için? Emperyalist yağma ve sömürünün güvenliğini sağlamak için. Ancak öne çıkan artık emperyalist tekellerdir.

ABD Başkan Yardımcısı Joe Biden çekilmeyle birlikte Irak'taki değişimi "ordu önderliğinden sivil önderliğe doğru değişim" sözleriyle özetlemişti.

Irak işgali tekellerin hakimiyetini sağlamak için yapılmıştır.

ABD'nin Irak'tan ayrılırken geride bıraktığı işbirlikçi hükümetin Başbakanı Nuri El Maliki şunları söylüyordu:

"Şirketler arasında ortak çıkarlar ve ortak arzular temelinde kurulacak ilişkiler açısından yeni bir aşamanın kıyısında'yız. Artık sahnenin önünde yer alacak olanlar generaller değil, şirketler ve işadamları... Irak'ta pek çok Amerikan şirketi var, ama bu şirketlerin sayısı bizi tatmin etmiyor."

Amerikan uşağı Maliki işbirliğine ne kadar hazır olduklarını ve ülkenin talan edilmesinde Amerika'nın katkılarına övgüler dizerken aynı zamanda Amerikan tekellerinin bundan sonra generallerin yerini alarak sömürüye devam edeceğinin de açıklamasını yapmaktadır.

Evet, artık Irak'ta generallerin ön planda olmasına ihtiyaçları yoktur. Yıllardır yaşanan işgal sonucu ülke içinde işbirlikçi-

ABD askerlerinin geri çekilmesinin de Maliki'nin Amerikan tekellerine yaptığı çağrının da anlamı budur. Artık ülkeyi yeraltı yerüstü zenginlikleriyle bir bütün olarak sömürmek için işgalin açık biçiminden gizli biçimine geçmek, Amerikan bayrağı yerine Irak bayrağının göklerde sallandırılması ama gerçekte ise işbirlikçiliğin devam ettirilmesi istenmektedir.

lerin egemenliğinin artırılması yönünde epeyce mesafe katedildi. İşbirlikçiliği devam ettirecek bir ordu yaratıldı ve bunun eğitimi de ABD tarafından yapıldı ve eğitim bundan sonrada devam ettirilecektir.

ABD'nin artık Irak'ta daha fazla kalmasının koşulları da kalmamıştır. Bu koşullarda kalmak onlar için çok daha maliyetlidir. Amerikan emperyalizmi işgalin maliyetini de işbirlikçilere, daha doğrusu Irak halkına yükleyecektir. Bunun yanında Irak'tan çekilen Amerikan askerleri başka noktalara kaydırılacaktır. Nitekim Amerikan emperyalizmi Pasifik ve Güney Asya'ya gözünü dikmiştir. Yani hedefinde Kuzey Kore olacaktır.

ABD askerlerinin geri çekilmesinin de Maliki'nin Amerikan tekellerine yaptığı çağrının da anlamı budur. Artık ülkeyi yeraltı yerüstü zenginlikleriyle bir bütün olarak sömürmek için işgalin açık biçiminden gizli biçimine geçmek, Amerikan bayrağı yerine Irak bayrağının göklerde sallandırılması ama gerçekte ise işbirlikçiliğin devam ettirilmesi istenmektedir.

**AKP, Irak Halkının Katili
Amerika'ya Her Türlü Desteği
Vereceğini Vaat Etti**

Irak'tan çekilen Predator filosu, İncirlik Üssü'ne yerleştirilecek. Amerika, topraklarımızın tamamını Ortadoğu halklarına karşı savaşta istediği gibi kullanmak istiyor. Onunla da yetinmiyor. Amerika, ülkemiz halklarından NATO'nun kiralık askeri olmamızı istiyor. Halkların katili olmamızı istiyor.

Ülkemizle ilgili her konuda bir “düşünce” olan ve elini kolunu sallayarak dolaşan, ülkemizin sömürge valisi Amerikan Büyükelçisi Francis Ricciardone, Afganistan'da Amerikan askerlerinin halen kullanmakta olduğu üç süper kobra helikopterin Türkiye'ye verileceğini söylüyor. Irak'tan çekilip İncirlik Üssü'ne yerleştirilecek predatorlar hakkında basın soruları karşısında “bu konunun ayrıntıları gizli. Fazla açıklama yapmayacağım” diye cevap veriyordu.

Öyle ya ne de olsa sömürge valisi. Türkiye halkları Türkiye ile ilgili şeyleri kendi başbakanlarından, cumhurbaşkanından değil önce Amerikan Büyükelçisi'nden, Amerikan Başkanı ve bakanlardan öğreniyor.

Ajan Ricciardone konuşmaya devam ediyor: “Türkiye'nin füze kalkanı sisteminin topraklarına yerleştirme kararı için minnettarız”.

Emperyalistlerin minnettar olmalarına gerek yok. Bu ülkenin işbirlikçileri, uşakları ülkemizi emperyalistlerin ayakları altına sermişlerdir. 1959 yılında, dönemin Genelkurmay 2. Başkanı Orgeneral Rüştü Erdelhun'un İzmir'deki ABD 6. Taktik Hava Kuvvetleri Karargahı'nda Amerikan askerlerine hitabında söyledikleri belleklerde: “Bu memleket bizim değil, sizindir...”

Uşaklık bugün de AKP eliyle sürdürülüyor. AKP'li Başbakan Yardımcısı Ali Babacan, Dışişleri Bakanlığı döneminde ABD Dışişleri Bakanı H. Clinton'la görüşürken emperyalist efendisinin talepleri karşısında “ABD'nin Irak'tan çekilirken Türkiye'den her desteği göreceğini” söyleyip şunu eklemişti. “Afganistan'da da far-

kımız göreceksiniz.”

Başbakan Tayyip Erdoğan, BM Genel Kurulu için gittiği Amerika'da, ABD Başkanı Barack Obama ile görüşmesi sonrasında yaptığı açıklamada, Amerika, Irak'tan çekilirken Türkiye'den taleplerine ilişkin şöyle diyordu: “ABD'nin Kuzey Irak'tan çekilmesi konusunda onların talebinden çok bizim taleplerimiz olacak. Bunlar da, çekilirken ellerindeki silahların ne yapacağı hususudur. Bu taleplerimizi kendilerine bildirdik... PKK'yla mücadele konusunda talep listemiz vardı ve bunu da ilettilik. Predatorlar noktasında öyle zannediyorum ki sıkıntı olmayacak, çözmeye çalışacaklarını, gayret içinde olacaklarını belirttiler. Konuşulanlar olabilir, onların dışında yenilerini satın alabilir ya da kiralayabiliriz. Anlık istihbaratta zaten bir sıkıntı yok.”

Oligarşinin emperyalistlerden çeşitli talepleri olduğu doğrudur. Başta Kürt halkı olmak üzere halklarımıza yönelik yapacakları katliamlar için daha çok silah, daha çok teknik, askeri destek. Ancak bunun yanında asıl beklenti emperyalistlerin Türkiye'den beklentileridir. Bu da daha çok uşaklık, daha fazla işbirlikçilik.

Amerika ve İşbirlikçileri Kazanamayacak! Kazanan Direnen Halklar Olacak

ABD, Irak'tan ayrılırken geride birbiriyle düşmanlaştırılmış halklar bıraktı; Kürtler, Türkmenler, Araplar, Şiiler, Sünniler arasındaki ulusal ve dini çatışmalar için tohumları çoktan atmış durumda Amerika.

Emperyalizmin klasik “böl-parçalayıcı” politikasıdır bu. Sömürsünün devamı ve güvenliği bu politikasından güç almaktadır.

Ancak emperyalistler başaramayacaklar.

Irak işgali dünya halkları açısından pek çok sonuç da yarattı. Bunlardan biri “emperyalizmin değiştiği” yalanının iflasıdır. “Emperyalizm değişti” derken kastettikleri neydi? Emperyalizmi meşru, insani gös-

termek; sömürü ve zulüm gerçeğinin değiştiği, savaşların olmayacağı vaaz etmek; dolayısıyla da sınıf mücadelelerine, devrimlere gerek olmadığıdır. Aslında yapılmak istenen emperyalizmin “hakimiyetini” pekiştirmek ve ilan etmektir.

“Emperyalizmin değiştiği” ne kadar büyük bir yalansa, emperyalizmin kadri mutlak, yenilmez olduğu da o kadar yalandır.

Sömürü ve zulüm gerçeği değişmek, azalmak şöyle dursun daha da boyutlanmıştır. Emperyalizm deyim yerindeyse azgınca sömürmeye devam etmektedir. Ve yok edilene kadar da bunu sürdürmek isteyecektir. Savaşlar bitmek şöyle dursun emperyalizmin kendisi savaşların kaynağı olmaya devam etmektedir.

Devrim gerçeği her zamankinden daha fazla bir zorunluluk halini almıştır.

Irak’ın işgal edildiği yıllarda söylediklerimiz bugün her zamankinden daha fazla geçerlidir:

“Amerikan imparatorluğunun katliamcılığında, hukuksuzluğunda, pervasızlığında ifadesini bulan bu dünya düzeni, küreselleşmeye karşı reformist muhalefetin, sivil toplumculuğun iflasının da ilanıdır. Bu düzene karşı direnmenin ve değiştirmenin

yolu, hiçbir muhalefet, mücadele yöntemi reddetmeksizin mücadelenin merkezi-

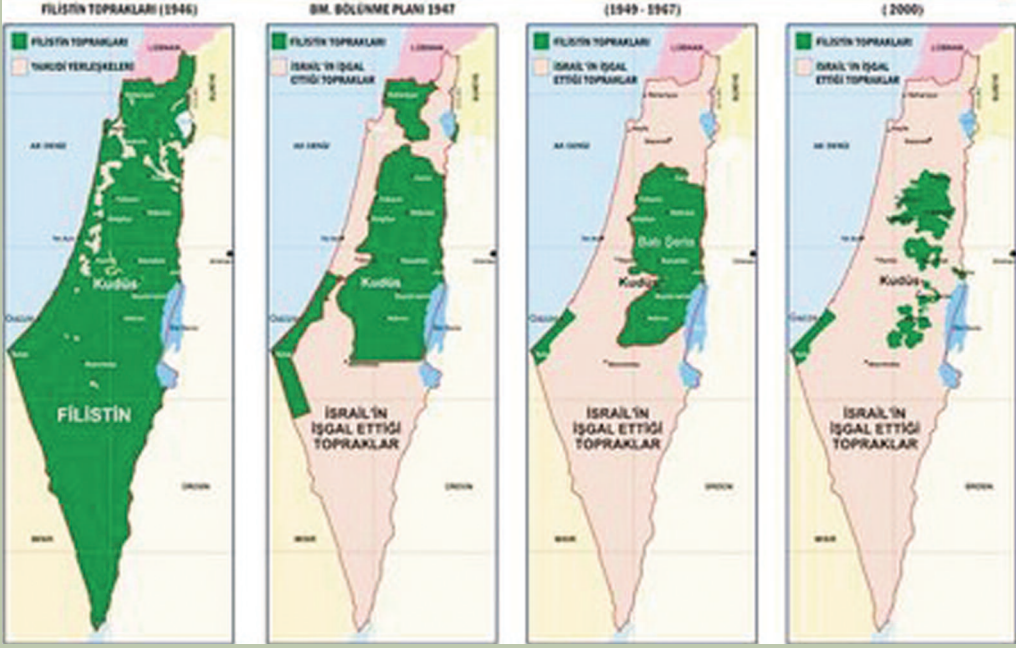
ne halk kurtuluş savaşlarını koymaktan gecer. Hedef de net olmalıdır: bu vahşi kapitalizmi kimse “reformlarla” iyileştiremez. Bu dün de mümkün değildi; Amerikan imparatorluğu ve işbirlikciliği karşısında hiç mümkün değildir. “Başka bir dünya mümkün” diyerek de bir yer varamazsınız. Mümkün olan o dünyanın ne ve nasıl olacağını ortaya koymak durumundasınız. ABD’ye, AB’ye yaslanarak demokrasi getirme devri de bitti. Kendileri, kendilerinde varolan demokrasiyi lüks sayıp parça parça rafta kaldırırken, size mi demokrasi hediye edecekler? Hedef, emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizm olmalıdır. Çünkü, bugün dünyayı ve ülkemizi açlığa, zulme, savaşlara boğan emperyalizm, faşizm ve kapitalizmdir. Melanetin adları bunlardır. Karşı çıktığınız şeyin yerine koyacak bir alternatifiniz yoksa, kendinizi o karşı çıktığınıza mahkum etmiş olursunuz.” (23 Mart 2003, sayı 53 Ekmek ve Adalet)

Hedef açıktır, düşman bellidir: emperyalizm. Ne için savaştığımız bellidir: bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm. Ve bu mücadele emperyalizmin anladığı dille, silahlı savaşla kazanılabilir. Bu mücadele Marksist-Leninist önderliklerle başarılabılır.

Savaşacak ve kazanacağız.

1946'DAN GÜNÜMÜZE İSRAİL 'İN FİLİSTİNİ İŞGALİ!

Kalbu falestini (kalbi Filistinli)

Filistin halk türküsü
Ebu İbrahim, İzzettinle vedalaştı
kanı arap, kalbi Filistinli

Ebu İbrahim, bayrağı kaldırdı
toprağımızın üstüne yemin ettik
yabed, Araplar'ın onuru
on savaşçının isimleri istendi
ateşi püskürtüyor Şam'dan
bu kararlılık hikayesi ağaçlara yazıldı
mağaranın kapısından ateş yükseldi
grup saldırı üstüne saldırı yapıp savundu
kahramanlar son kurşunlarına kadar savaştı
ve onlar sonsuza kadar fener gibi aydınlatacak

El Kasım "bu topraklar atalarımızın toprağı"
dedi

"omuz omuz şehit düştük
Ebu İbrahim, güzel günler gelecek
beni uğurlama, bu silahı sen de tut."

Müzik: Grup Yorum

